JACQUELINE HUNT

Condamnat la iubire

Traducerea și adaptarea în limba română de

GABI AGRĂPINEI.

ALCRIS

Capitolul 1

– Binecuvântată să fii pentru că ai venit în ajutorul meu, Portia, declară teatral Nigel Marriott. Cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată?

– Să nu-mi mai spui Portia, îi replică prompt Diana Waldman, detest acest nume.

Ea îndepărtă o șuviță castanie din părul mătăsos care-i căzuse pe obraz și-și scutură o particulă de praf de pe fusta gri. Când era la tribunal, Diana încerca să pară severă, strângându-și părul bogat într-o coadă și purtând costume austere. În parte reușea, dar nici chiar aceste trucuri nu puteau ascunde frumusețea pielii de culoarea piersicii sau ochii căprui-închis, ori zâmbetul fermecător.

La douăzeci și șapte de ani, avea o reputație bine stabilită în lumea legilor. Avocații părților adverse gemeau în sinea lor la gândul că trebuiau să facă față minții ei agere și atacurilor mortale. Diana vizita destul de rar judecătoriile, acolo unde se

judecau cazurile minore. În această dimineață se găsea aici doar pentru a-i face o favoare lui Hugh Marriott, un prieten bun, al cărui frate mai mic intrase într-un necaz. Hugh era bancher, un om deosebit. Chiar dacă uneori Diana îl găsea cam pompos, știa că avea un caracter integru. Cum de ajunsese să aibă un frate atât de vulgar ca tânărul Nigel, era un mister pentru ea.

– Știu că acest gen de cazuri nu sunt pentru tine, îi spusese Hugh cu un zâmbet stânjenit. Dar ți-aș fi foarte recunoscător dacă l-ai ajuta pe Nigel.

Imediat a acceptat. Ținea foarte mult la mama lor, care fusese foarte afectuoasă cu ea în perioada adolescenței, dar acum era țintuită de boală la pat. Și apoi, Diana nu putea rezista când i se cerea ajutorul.

Acum aproape că regreta. Nigel era mai insuportabil ca de obicei în această dimineață. Ticălosul nesăbuit părea incapabil să înțeleagă că greșise.

– Dacă va trebui să te ajut, va trebui să te comporți bine, îi zise ea cu severitate. Dacă nu ai fi fost un idiot atât de iresponsabil, n-am fi fost aici.

Nigel se arătă indignat.

– N-am avut ce face. Poliția m-a agresat și sper că tu o să te plângi de asta.

– Poliția nu te-a agresat, îi explică răbdătoare Diana. Am explicat foarte clar că mașina ta a creat un ambuteiaj. Ar fi trebuit să ai bunul-simț să taci și să te miști de acolo înainte ca ei să observe că permisul tău era expirat. Și ceea ce *nu* ar fi trebuit să faci a fost să te iei în gură cu ofițerul și să dai în el.

– Să dau în el ? Doar l-am călcat pe picior, se tângui Nigel.

– Legal asta se numește atac. Ochii Dianei scânteiară de furie. Acum, fii atent, singura ta speranță este recunoașterea totală a ticăloșiei tale. Nu irosi timpul judecătorului cu prostii că te-ar fi agresat poliția. Te vei căi. Te vei umili. Și dacă vei fi foarte norocos, s-ar putea să scapi cu o amendă. Este clar ?

– Da, doamnă. Ștergându-și transpirația, Nigel se trânti pe un scaun lângă Hugh. Nu mi-ai spus că o să-mi țină o predică de parcă ar fi profesoară, se plânse el.

Hugh se încruntă.

– Ar fi trebuti să te aștepți la asta, de la nepoata domnului Justiție Waldman, îi zise el fără urmă de simpatie în voce. A fost unul dintre cei mai nepărtinitori oameni care au stat pe băncile astea – foarte scrupulos, foarte drept și fără milă.

– Vrei să spui că această superbă ființă seamănă perfect cu bătrânul ?

– În anumite privințe, da – după cum ți-ai dat seama. Acum, taci din gură. Sunt gata să ne cheme în fața judecătorului.

Au fost chemați la bară și după ce cazul a fost prezentat, Diana a ținut un scurt discurs despre căința clientului ei pentru această purtare necaracteristică. Prompt, judecătorul s-a lansat într-o tiradă despre necesitatea de a da exemplu acestor huligani despre cum trebuie să se poarte în societate.

– Nu-i nimic, mumură Diana. Domnul Roger este un scump. Când ține un discurs dur, întotdeauna la sfârșit este mai blând.

Hugh acceptă fără comentarii părerea ei. Diana fusese crescută de formidabilul ei bunic, încă de la vârsta de zece ani, și

știa toate chițibușurile din lumea justiției. După câteva minute judecătorul își încheie discursul și îndeplini profeția ei, dându-i lui Nigel doar o amendă.

– A fost dur, se plânse tânărul Dianei. Am crezut că ești un fel de vrăjitor, care face minuni.

– A făcut minuni, vierme nerecunoscător, îi zise Hugh. A făcut în așa fel încât lucrurile să nu ia o întorsătură mai urâtă. Cară-te! După ce Nigel o luă la goană, Hugh se întoarse spre Diana. Mulțumesc. O problemă mai puțin pentru mama. Presupun că asta nu mă ajută să te pot convinge să te măriți cu mine?

– Nici n-a ajutat, nici n-a împiedicat, Hugh. Când mă voi hotărî, n-o să fie din cauza fratelui tău.

– Aș dori să te hotărăști mai repede și răspunsul să fie „da". Mama abia așteaptă să faci parte din familie.

– Mai dă-mi timp.

– Sigur, draga mea. Între timp, vrei să iei cina cu mine în seara asta?

– Mi-e teamă că nu pot. Este una din serile când mă duc să vizitez refugiul.

– Vrei să zici, cripta bisericii asaltată de mirosurile vagabonzilor? De ce naiba îți pasă de ei? Știu de pasiunea ta de a îngriji câinii vagabonzi, dar de data asta nu ai mers prea departe?

– Nu cred, îi zise Diana.

Ea vorbise cu indiferență dar aerul distant și spatele țeapăn arătară că subiectul este închis.

– Mai bine să ieșim, îi spuse el. Următorul caz este introdus în sală.

Diana terminase de adunat hârtiile și se întoarse ca să iasă, dar se opri un moment ca să privească bărbatul care fusese adus înăuntru. Avea în jur de treizeci de ani, cu un chip îngust și neras, plin de vânătăi și zgârieturi. Era îmbrăcat cu un costum vechi și demodat, rupt în mai multe locuri, iar ochii îi erau încercănați ca și cum n-ar fi dormit sau mâncat suficient în ultimul timp. Privea drept în fața lui, în semn fie de disperare fie de sfidare. Diana privi în jur după avocat, dar nu văzu pe nimeni care să-i fie apărător.

– Hai, Diana, o grăbi Hugh.

– Nu, du-te tu înainte. Vreau să rămân încă puțin.

Hugh îi urmări privirea.

– Sper că nu a început să-ți pară rău pentru *ăsta.*

– Îl cunoști?

– Nu, dar pot să-ți spun că recunosc un om dificil, când văd unul. Hai să mergem.

– Rămân aici, îi zise cu hotărâre Diana.

Bărbatul ajunsese la bară și rămăsese acolo privind posomorât în podea. Diana se așeză și-l cercetă cu privirea.

Domnul Roger, judecătorul, îi frunzărea dosarul.

– Cred că următorul acuzat este Lee... Lee și mai cum? îl întrebă. Nu am văzut celălalt nume.

Un polițist se ridică.

– N-am putut să aflăm celălalt nume de la deținut, răspunse el.

– Cum te cheamă? îl întrebă domnul Roger.

Bărbatul îl privi cu amărăciune.

– Este scris acolo. Numele meu este Lee.

– Lee și mai cum?

Acesta rămase tăcut.

– Trebuie să ai un nume de familie. Care este?

Tăcere.

– Nu-ți îngreuna situația prin această atitudine, îi spuse judecătorul cu severitate.

Lee înălță capul și privi chipul pătrat al judecătorului, în timp ce un zâmbet amar îi jucă pe buze.

– Oricum o să mă trimiți la închisoare, așa că de ce nu o faci mai repede? îl întrebă el cu ironie.

– Voi ignora această remarcă, îi zise domnul Roger. Văd că aici scrie că ești acuzat de beție și tulburarea ordinii publice, opunere de rezistență la arestare și lovirea unui polițist. Cine te reprezintă?

Polițistul vorbi din nou:

– Acuzatul a refuzat să fie asistat.

– Asta nu este bine. Trebuie să aibă un apărător.

– Ca și cum asta ar schimba situația, interveni Lee.

Diana se ridică.

– Dacă-mi permite curtea, voi reprezenta eu acuzatul, spuse ea.

– Am spus că nu vreau apărător! se răsti Lee.

– Taci din gură! îl apostrofă judecătorul. Domnișoară Waldman, îți sunt recunoscător pentru ofertă. Cazul va fi amânat pentru a-ți da timp să discuți cu clientul tău. Duceți deținutul jos.

Un polițist îl prinse de braț. Bărbatul încercă să se elibereze, dar celălalt polițist îi veni primului în ajutor și încadrându-l îl forțară să părăsească sala.

– Diana, ai înnebunit! exclamă Hugh. Toată lumea poate să-și dea seama că este doar o brută.

– Dacă este o brută, de unde a căpătat toate vânătăile alea? îl întrebă ea. Ai văzut vreo vânătaie pe chipul polițistului?

– A rezistat la arestare și ei au trebuit să-l forțeze.

– Ceva în toată treaba asta nu este în regulă, Hugh, și vreau să aflu ce.

– Dar l-ai auzit. Nu vrea ajutorul tău.

– S-ar putea să nu-l vrea, dar o să-l aibă.

Se grăbi spre celulele de la subsol și dădu nas în nas cu un polițist uriaș, care părea neplăcut surprins de turnura pe care o luase toată treaba.

– Sunt polițistul Horton. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, domnișoară, nu mi-aș pierde timpul cu el, îi zise el. Este aluat rău.

– Vrei să te dai la o parte? îi zise ea cu hotărâre. Vreau să vorbesc cu clientul meu.

Fără tragere de inimă el o lăsă să intre în celulă, apoi lăsă ușa deschisă. Prizonierul era înăuntru, privind pe fereastră. Se uită la ea cu indiferență, când își puse lucrurile pe masă.

– Mulțumesc, îi spuse ea polițistului. Nu vreau să te mai rețin.

– Mai bine rămân, domnișoară. Ăsta este violent.

Chipul Dianei oglindi furia care o cuprinsese.

– Am cerut să fiu lăsată singură cu clientul meu! se răsti ea.

Polițistul Horton ridică din umeri și ieși. După ce acesta închise ușa, Diana se întoarse și-l văzu pe Lee sprijninit de perete, privind-o cu brațele încrucișate pe piept.

– De ce nu pleci și să termini cu rolul de Doamna cea generoasă? o întrebă el privind-o cu dispreț.

– Nu *interpretez* nici un rol. Are importanță să ai pe cineva să te asiste, spre binele tău.

– Pot s-o fac și singur.

– Dacă ceea ce am văzut este tot ce poți, atunci nu prea ești bun la așa ceva. Și vei termina în închisoare, pentru comportament ireverențios față de judecător.

– Și ce dacă? Asta înseamnă un pat asigurat pentru noapte, nu-i așa? Închisorile au acoperiș care te ferește de ploaie.

– Vorbești de parcă ai ști totul despre închisori.

– Am fost în câteva, îi zise el scurt.

Diana se uită peste hârtii.

– Aici nu scrie că ai avea cazier.

– Cum ar putea s-o facă? Nu-mi știu numele.

– Înțeleg, îi zise Diana strâmbându-se. Atunci mai bine nu te întreb nimic.

– Mai bine. Vreau să pleci, chiar acum.

Ea se așezase și în timp ce vorbea, Lee înaintase, apoi se sprijinise cu mâinile de masă, aplecându-se spre ea. Ghici că voia s-o intimideze, dar brusc deveni foarte conștientă de aerul de puternică virilitate care emana din corpul lui. Mirosea a curat, nu ca un vagabond, așa cum arăta, ceea ce însemna că în ciuda amărăciunii încă mai avea o urmă de respect de sineși exista șansa să poată comunica totuși cu el.

Își ridică ochii și se trezi privind în cea mai frumoasă pereche de ochi căprui pe care-i văzuse vreodată. Vorbea engleza, dar avea un aspect mediteranean. Părul negru era

ușor ondulat, pielea era măslinie, iar gura era foarte bine conturată și expresivă. Colțurile gurii erau ușor ridicate și arăta că în alte timpuri ar fi putut să râdă cu ușurință. Acum rânjea ușor, ca și cum ar fi găsit-o foarte amuzantă.

– Îți pierzi timpul, îi spuse ea. Rămân.

Rânjetul se transformă într-un zâmbet amuzat și el se așeză de cealaltă parte a mesei.

– Ar fi trebuit să te avertizez că nu am nici un ban, îi aminti el.

– Nu vreau bani.

– Adică faci toate astea doar pentru că ai inimă bună? Îți produce o bucurie nebună să știi că mai culegi câte un amărât și-i mai dai o șansă?

Diana roși.

– Iar *ție* îți produce o bucurie nebună să te dai drept martir? se răsti ea.

El ridică din sprâncene, apreciind replica ei.

– *Touché,* îi mărturisi după un moment.

– Acum poate ar fi bine să începem. Numele meu este Diana Waldman.

– Waldman? Nu ești rudă cumva cu Domnul Justiție Waldman?

– Era bunicul meu, îi răspunse Diana privindu-l curioasă.

Lee scoase un fluierat prelung.

– Ce știi despre el? întrebă ea.

Lee o privi cu prudență.

– Doar ce știu toți pușcăriașii. Era un judecător pe care te rugai să nu-l întâlnești în sala de judecată. Ce caută nepoata lui într-un tribunal oarecare? Oare pilele bunicului n-au funcționat prea bine?

Vocea Dianei fu dură când vorbi.

– Pentru că tot ai întrebat – nu, bunicul meu nici n-ar fi visat să-și folosească relațiile ca să-și avanseze rudele, iar eu la rândul meu nici n-aș fi îndrăznit să cer așa ceva. N-ar trebui să mă găsesc aici. Am o mulțime de cazuri la Curtea Superioară, cazuri pe care le-am câștigat singură, dar am venit aici ca să ajut un prieten și am rămas să te asist *pe tine.*

– Mahalaua, hmm?

– Cum vrei să-i zici, declară ea, adunându-și lucrurile și ridicându-se. A fost cea mai mare greșeală a vieții mele. La revedere. Și poți să te duci la închisoare dacă asta vrei.

Ajunse la ușă și era gata să cheme polițistul, când brusc realiză ce se întâmplă. El manevrase în așa fel încât ea să plece și îi căzuse în cursă. Rânjetul de pe chipul lui îi confirmă părerea. Diana se întoarse la masă și se așeză, furioasă pe sine pentru că se lăsase păcălită, dar și mai tare pentru că-și pierduse controlul.

– Cum îți spuneam, numele meu este Diana Waldman. Și având în vedere că nu ți-ai spus numele de familie, te voi numi Lee, zise ea.

– Eu îți voi zice Diana.

– Îmi vei spune domnișoara Waldman.

– Evident ești pentru păstrarea convenienței, îi spuse el cu ironie în glas.

– Cred în păstrarea lucrurilor la nivel profesional. Acum, vreau să știu tot ce s-a întâmplat.

– Ești obișnuită să dai ordine, nu-i așa, Diana? Niciodată nu spui „te rog", sau îți rezervi cuvântul pentru cei egali cu tine?

Ea trase cu putere aer în piept, refuzând să se lase provocată.

– *Te rog,* vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

– Beție și dezordine. Dormeam într-un refugiu cu alții. Este mai cald așa, și mai sănătos.

– Sănătos?

– Devii familiar cu puricii celorlalți și capeți un gen de imunitate, îi mărturisi privind-o cu inocență.

La auzul cuvântului purici, Diana nu putu rezista și se privi, neputându-și reprima un fior, ceea ce-l făcu pe Lee să izbucnească în râs. Realiză că iar râsese de ea și de data asta se hotărî ca a treia oară să nu se mai repete. N-ar fi așa de dificil. În sală era cunoscută pentru abilitatea ei de a rămâne de piatră, în ciuda tuturor provocărilor părții adverse sau ale vreunui judecător nesuferit.

– Dormeai în refugiu, repetă ea în timp ce-și nota în carnet.

De fapt, memoria ei fenomenală nu avea nevoie de, dar în felul ăsta nu-l mai privea. Nu dorea să vadă sclipirea amuzată din ochii lui. Ceva îi scăpa în această poveste. Era obișnuită să-i ajute pe cei aflați la ananghie, și să controleze situația. Dar acum nu era așa. Acest bărbat era periculos într-un fel, care nu avea nici o legătură cu violența fizică.

– M-am luptat cu alți vagabonzi. Eu aveam o cutie de carton, care într-un fel era mai bună decât cutiile lor, și în lumea noastră astfel de lucruri contează atât de mult cât nu-ți imaginezi. Când au încercat să pună mâna pe a mea, am opus rezistență și de aici totul a scăpat de sub control. Următorul

lucru pe care-l știu este că a sosit poliția. Le-am spus să nu se amestece într-o treabă care nu-i privea, dar ei n-au ținut cont de asta. Așa că m-au adus aici.

– Numai pe tine? Ceilalți n-au fost arestați?

El ridică din umeri.

– Bănuiesc că au fost destul de deștepți să nu se certe cu poliția.

– Aici scrie că ai rezistat la arestare. Cum de ai aceste vânătăi pe față?

– Ți-am spus, m-am luptat.

– Cu polițiștii?

– Are vreo importanță? zise el plictisit.

– Dacă polițiștii te-au lovit, vreau să știu, insistă ea.

El se strâmbă.

– De ce? Deoarece ești o luptătoare contra polițiștilor? zie el cu sarcasm.

– Nu.

– Ba cred că da. Știu eu genul ăsta de avocați. Din punctul tău de vedere toți polițiștii sunt porci, iar hoții sunt sfinți. De asta te-ai oferit să mă ajuți, nu-i așa? Deoarece am câteva vânătăi, asta îți dă dreptul să acuzi poliția de brutalitate.

Diana se încruntă, uimită de tonul lui amar.

– Dacă este adevărat... dar nu este... ar fi mult mai bine pentru tine, nu-i așa? îi răspunse ea.

– Nu, deoarece am prea mult respect pentru persoana mea și nu doresc să fiu folosit drept carne de tun de tine. Uite ce este, amândoi știm cum se va termina. Închisoarea, după care înapoi la refugiu.

– O altă arestare? Asta îți dorești?

El ridică din umeri.

– Așa trăiesc sute de oameni, dar un Waldman nu are de unde să știe.

– Ba știu. Am văzut de multe ori partea neplăcută a vieții.

– Ah, da, știu cum ai văzut, pe bucăți, timp de o jumătate de oră, și apoi urma celălalt client. Ai văzut-o, dar nu a trebuit s-o trăiești. Întotdeauna există o portiță de scăpare pentru tine.

Se opri, așteptând răspunsul ei furios, în schimb ea se lăsă pe spate și sprijinindu-se de scaun îl privi absentă.

– Da, bănuiesc că este adevărat, îi zise ea cu o voce gânditoare. Adesea mă întreb ce se întâmplă cu oamenii, după ce au trecut prin viața mea. Îmi fac griji că unii dintre ei ar putea greși din nou. Cum vor supraviețui în închisoare? Și alții, cei pe care i-am scăpat...

Ea tăcu.

– Dacă i-ai scăpat, de ce îți mai faci griji? o întrebă el.

– Deoarece verdictul nu este cortina finală, îi mărturisi ea. Nu pentru ei. Ei trebuie să meargă acasă și să-și trăiască viața. Câteodată experiențele trăite la tribunal îi rănesc atât de tare încât nu-și mai revin. Odată am condamnat un bărbat pentru viol. S-a apărat acuzând-o pe acea femeie: „Ea a vrut-o", genul ăsta de lucruri. Bărbatul ei începuse procesul ținând-o protector de umeri. Când procesul a luat sfârșit, stătea la șase pași de ea, ținându-și brațele țepene pe lângă trup.

– Care a fost verdictul? o întrebă Lee.

– Vinovat, mă bucur s-o spun. Bărbatul a fost trimis la închisoare șapte ani. Dar răul fusese făcut. Dacă la început în

fața curții apăruse un cuplu, când au plecat, bărbatul se ținea la distanță. Asta a fost acum un an. Din câte-mi dau seama le-am distrus căsnicia. Oftă. Câteodată legea poate fi un instrument foarte periculos, care face aproape la fel de mult rău ca și crima.

– Ești primul avocat pe care l-am auzit să admită asta, îi spuse Lee, privind-o curios.

Cuvintele lui o făcură să-și dea seama de ce îi mărturisise. Vorbise de parcă ar fi făcut-o cu un coleg, nu cu un vagabond. Dar el nu era un vagabond oarecare. Chipul lui inteligent îi dovedea asta. În orice caz, nu era momentul potrivit să discute despre sine. Era absurd că-și permisese s-o facă.

– Să ne întoarcem la problema noastră, îi zise ea cu hotărâre.

– Singura mea problemă este o avocată băgăreață, care nu vrea să știe când nu este dorită.

– Toată lumea ar crede că preferi să mergi la închisoare, îi zise Diana cu necaz.

– Ți-am mai spus, acolo este cald și uscat.

– Știu un loc mai bun, cald și uscat.

Diana luă un mic blocnotes din poșetă, scrise ceva pe foaie și o împinse spre el.

– Cripta St. Mark, Verney Street, citi el fără să atingă foaia. Ce vrea să însemne asta?

– Este un refugiu, unde oamenii merg pentru a mânca și câteodată dorm acolo. Mâncarea este bună, deși culcușurile sunt puțin cam primitive.

– Vrei să zici că nu îndeplinește standardul unei celule?

– Este o idee mai bună decât o cutie de carton, îi replică ea. Și mai mult, poliția nu ne deranjează.

– *Nu ne?* Buzele lui schițară un zâmbet. Adică, *tu* dormi acolo?

– Ajut acolo, de două ori pe săptămână, seara. Păstrează adresa și vino la noi, în loc să te duci să dormi într-o cutie de carton.

El o privi ciudat.

– Faci asta pentru oricine?

Brusc, Diana deveni conștientă că el îi citise gândurile și înțelesese că era atrasă de el ca bărbat. Nu avea nici un rost să-și spună că era un alt client. Acest bărbat era diferit. Nu știa în ce fel, dar avea dorința nestăvilită să afle.

– Pur și simplu încerc să ajut oamenii, dacă se vede că au nevoie, mormăi ea.

– Este un joc periculos, îi zise el cu duritate. Pur și simplu îi încurajezi să profite de tine. Se ridică și începu să se plimbe nerăbdător prin celulă. Dă-ți seama ce riști rămânând închisă aici cu mine. Te-am prevenit că sunt violent.

– Dar nu cred că ești violent.

El rânji și veni lângă ea. Se sprijini cu mâinile de masă, de o parte și de alta a ei, și ea se simți prinsă în capcană.

– Ești sigură de asta? o întrebă el moale.

Sentimentul că era în pericol o încolți din nou, crescând ca un val. Corpul lui emana valuri de căldură și Diana nu mai era capabilă să gândească limpede. Simți un nod în gât și făcu un efort să vorbească normal.

– Dacă încerci să-mi demonstrezi că ești mai puternic decât mine, nu este nevoie, îi zise ea. Deja o știu, și ce-i cu asta?

– Ce-i cu asta? Este că pot să fac orice doresc, înainte ca ei să aibă timp să te ajute. Asta dacă presupui că-ți voi lăsa timp să țipi.

– N-o să țip, îi zise ea cu hotărâre. Nu mi-e teamă de tine.

Dar altceva făcea să-i bată inima cu putere în piept.

– Atunci de ce nu te uiți la mine, Diana?

Ea o făcu și imediat regretă. Fața lui era foarte aproape de a ei, iar buzele superb conturate, la un centimetru depărtare. Realiză ce voia să facă, chiar înainte de a se alerta.

– Dă-mi drumul, șopti ea.

Auzi cum ritmul respirației lui se schimbă. Era mai rapidă și se părea că și el era la fel de afectat ca și ea. Ochii lui o priviră surprinși.

– Fă-mă să-ți dau drumul, o provocă el.

Diana făcu o mișcare hotărâtă încercând să se ridice în picioare, cu gândul să îndepărteze vraja ce o cuprinsese. Lee se dădu puțin înapoi, suficient ca să-i permită să se ridice în picioare, dar o strânse în brațe și o trase spre el. Diana îi simți corpul puternic și cald lipit de al ei și realiză că era și mai puternic decât permiteau hainele să se vadă, apoi gura lui o acoperi pe a ei.

Pentru un moment fu șocată. Rămase țeapănă în brațele lui, simțindu-i buzele încordate peste ale ei și asprimea bărbii nerase pe obraz. Apoi se petrecu o schimbare. Gura lui se relaxă și apăsarea scăzu. Începu s-o folosească cu o putere subtilă, tachinând buzele ei cu mișcări insinuante. Un fior de teamă o străbătu când realiză că totul în jurul ei începe să se clatine.

Ăsta era un vagabond, un renegat, unul dintre cei pe care ea încercase să-i încurajeze ținându-i cu blândețe de mână. Totuși el o săruta cu încrederea unui bărbat care se putea descurca foarte bine fără ajutorul ei. Ăsta era mesajul pe care-l percepea transmis de buzele lui hotărâte și experimentate. Dar ce era cel mai rău, ea îi răspundea. În ciuda furiei sale, un fior de adevărată plăcere se trezi în corpul ei și fiecare mângâiere seducătoare îi mărea plăcerea.

Diana făcu o mișcare necontrolată, dar el o ținu cu ușurință. Cu ea se întâmpla ceva alarmant și știa că trebuia să oprească această situație înainte ca statutul ei profesional să fie demolat de plăcerea dulce care punea stăpânire pe ea. Voia să rămână acolo unde era și să se lase cuprinsă de pasiune. Era o femeie hotărâtă, dar dintr-o dată era atât de greu să-și păstreze demnitatea.

Făcu un ultim efort, încercând să scape de gura lui întorcând capul, dar el își strecură mâna în părul ei, care se desfăcu din agrafă și-i căzu în valuri pe umeri.

– Dă-mi drumul imediat! îi zise ea cu respirația întretăiată.

Văzu ochii lui strălucitori fixând-o cu o privire hipnotică.

– Ar fi trebuit să pleci atunci când ai avut ocazia, îi zise el cu o voce aspră, înainte de a o săruta din nou.

De data asta o sărută cu un gen de pasiune reținută. Prima oară se avântase cu precauție, tatonând. Acum se impunea cu o forță dominatoare, care nu ținea cont de statutul lor.

Diana îi simți limba pe buze, poruncindu-i să le deschidă. Se luptă cu el, rezistându-i în tăcere, dar el știa că până la urmă o să-i cedeze. Nu avea puterea să reziste limbii lui, care-și forța drumul printre buzele ei.

Gusta interiorul moale, trimițând șocuri electrice care-i înfiorau tot corpul, trezindu-l la viață. El *trebuia* să se oprească. O transforma într-o persoană diferită și ei nu-i plăcea asta. Dar în același timp nu dorea ca el să se oprească, iar această nouă persoană o chema la o viață nouă.

Dianei îi scăpă nu geamăt. Era în parte plăcere, în parte acceptare înfocată a minunatelor senzații pe care i le dezvăluise sărutul lui. Era ametită, pierdută în ceață, într-un loc unde nu existau decât ei doi. Îl simți cum se trage înapoi și când deschise ochii văzu că el o privea cu uimire. Respira cu greutate și când vorbi, vocea îi era răgușită.

– *Diana...* îi zise el cu uimire.

– Da... murmură ea.

De data asta buzele ei ardeau într-o dulce anticipație, în timp ce-l privea aplecându-se spre ea. Atingerea lui îi trimise flăcări prin corp, forțând pasiunea să iasă la suprafață din adâncul ființei ei. Dar frumusețea momentului fu brusc sfâșiată. Ca prin ceață, deveni conștientă de zgomotul făcut de deschiderea ușii celulei. Apoi Lee fu smuls de lângă ea de doi polițiști și lipit de perete.

– Vă simțiți bine, domnișoară? o întrebă polițistul Horton.

– Da, mulțumesc, îi spuse Diana încercând să-și păstreze vocea normală. Brusc trezită la realtiate, se rușină cumplit de propria ei purtare. Se forță să-l privească în ochi pe Lee. Ai dreptate. Îmi pierd timpul.

– Îți dai seama că nu are rost să te întorci, nu-și așa? îi zise el batjocoritor pe când ea se îndrepta spre ușă.

Cei doi polițiști părăsiră celula împreună cu ea, încuind ușa după ei. Își prinse părul, în grabă, cum îl purta de obicei, și Horton o însoți în sală, unde ea se scuză și explică de ce îi era imposibil să-l reprezinte pe prizonier. Se îndepărtă cu capul sus, cu o ușoară roșeață în obraji, care într-un fel trăda că se întâmplase ceva neobișnuit.

Înainte de a se întoarce în celulă, Horton o urmări plecând și abia apoi intră. De data asta nu se mai deranjă să încuie ușa.

– Era cât pe-aci, observă el. Comportarea lui față de Lee era cu totul diferită, aproape prietenească. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o avocată deșteaptă care să dovedească cât de șubred era dosarul nostru.

Lee mârâi că era de acord. De asemenea comportarea lui era diferită.

– Ar fi trebuit să fii mai convingător de la început.

– Păi, acum a plecat. În câteva minute te vei întoarce în sală, și cu puțin noroc, îți vor da trei luni. Două luni pentru bună purtare. Dacă se va spune un cuvânt, s-ar putea și mai puțin, presupunând că reușești să-l descoși pe Sammy despre banda lui Corby.

– Este totul aranjat cu guvernatorul închisorii?

– Da, știe că ești polițist. În celula lui Sammy este un pat liber. Dacă îi câștigi încrederea, va crede că ești la fel ca el și vom putea pune mâna pe toată banda.

O oră mai târziu Lee era condus la închisoare pentru a-și ispăși pedeapsa. Când poarta închisorii se închise în urma lui, se cutremură.

Și-o aminti pe Diana spunând:

„Adesea mă întreb ce se întâmplă cu oamenii după ce au trecut prin viața mea."

În scurta, dar deosebita lui carieră, fusese de multe ori într-o închisoare, ca să discute cu diferiți prizonieri, dar niciodată nu se întrebase cum era viața lor după ce ieșeau de acolo. Acum urma să afle și era oribil.

La intrare i-au luat tot ce avea asupra lui, dar reuși să salveze un singur lucru. Târziu în acea noapte, zăcând în patul de sus, Lee își ridică încet piciorul și luă cu grijă bucata de hârtie dintre degetele de la picior. Era puțin umedă, deoarece trebuise s-o pună acolo înainte de duș, dar la lumina slabă care se strecura prin fereastra zăbrelită, putea încă citi numele Cripta St. Mark.

Pentru un moment o revăzu pe Diana, îi simți corpul moale lipit de al lui și gustul dulce al buzelor ei. Aceste amintiri îl făcură să se înfioare de plăcere. Dar se răcori repede când își aminti cât avea de stat acolo. Fără să vrea scăpă un geamăt, în timp ce-și plângea în sinea lui soarta.

De dedesubt ajunse la el vocea lui Sammy.

– Toți sunt la fel în prima noapte. Închisoarea este o adevărată... Termină cu o obscenitate.

– Da, îi zise Lee din tot sufletul. Ai dreptate.

Capitolul 2

Diana parcă mașina la marginea trotuarului și după ce coborî se înfășură mai bine în jachetă ca să se protejeze împotriva frigului nopți. Străbătu în fugă cei câțiva metri până la biserica St. Mark, plecându-și capul contra vântului. În timp ce dădea colțul, văzu doi vagabonzi îndreptându-se grăbiți spre scările de lângă biserica veche. Îi strigă pe nume și ei îi făcură semn cu mâna.

Jos era cald și lumină. Și mai era Gavin, unul din pastorii tineri, care conducea refugiul și care împărțea ceai dintr-o carafă. Diana se așeză la coadă și-și primi cu recunoștință cana de ceai.

St. Mark avea o vechime de șapte sute de ani, un edificiu din piatră, solid, care putea să mai reziste încă șapte sute de ani. Cripta era mare, tavanul arcuit era susținut de piloni între care fuseseră întinse pături, creind iluzia de intimitate. Saltelele erau puse direct pe podea, cele mai

multe deja ocupate de bărbați și femei îmbrăcați sărăcăcios, care dormeau în ciuda zgomotului făcut de vecinii lor.

– Mă bucur să te văd din nou, atât de curând, observă Gavin.

– Atât de curând? Întotdeauna am venit de două ori pe săptămână, îi zise Diana surprinsă.

– Știu. Dar în ultimul timp ai venit și de trei, patru ori pe săptămână. Nu mă plâng. Ne bucurăm de ajutor.

Diana nu răspunse la această remarcă. Fu uimită, când realiză că Gavin avea dreptate. În ultimul timp își îndesise vizitele.

Trecuseră două luni de la incidentul de la tribunal. Diana plecase fără să mai aștepte verdictul pentru Lee, dar a doua zi sunase la tribunal și aflase că a primit trei luni. Își porunci să uite întregul incident dar pentru prima oară mintea ei ordonată refuză să se supună. Amintirea lui Lee apărea pe neașteptate, în cele mai nepotrivite momente. În această dimineață obținuse o victorie strălucitoare într-un caz pe care nimeni nu se așteptase ca ea să-l câștige. Sala izbucnise în aplauze. Chiar și judecătorul zâmbise. Diana stătea în mijlocul lor, întrebându-se dacă Lee fusese eliberat și plecase în căutarea unei alte cutii de carton. Până acum nu apăruse la refugiul din criptă.

– Câțiva prieteni vechi în seara asta, și câțiva noi, remarcă Gavin.

– O să încep prin a afla numele lor, îi zise Diana.

Nu era o treabă chiar așa de ușoară. Majoritatea noilor-veniți se împărțeau în două categorii: cu tulburări de memorie sau prea amețiți ca să-și amintească numele, dar mai erau

și aceia care găseau o plăcere diabolică în a o face să le ghicească numele. Apoi mai erau și aceia care-i înșirau o lungă listă de nume, dar nici unul nu era numele lor real.

– Fii atentă, o avertiză Gavin. Unii dintre ei ar putea deveni de-a dreptul ostili. Este ciudat, dar în ultimul timp au venit tot mai mulți din ăștia.

– Toți sunt așa la început, îi zise ea cu indiferență. Dar cei mai mulți se dovedesc a fi oameni blânzi, care nu vor decât ca cineva să aibă grijă de ei.

Terminându-și ceaiul, Diana începu să se plimbe printre saltele, salutându-i pe cei cunoscuți, căutând chipuri noi. Colegii ei de breaslă cu greu ar fi putut s-o recunoască acum. Taioarele elegante pe care le purta în sălile de tribunal fuseseră înlocuite cu blugi și un pulovăr de lână larg. Își lăsase părul liber și acest lucru o făcea să pară mai tânără. Pantofii erau fără toc și comozi, iar ceasul de aur pe care-l purta de obicei, fusese înlocuit cu un ceas ieftin de plastic.

Se opri pentru câteva minute lângă o femeie mai în vârstă, care începu să-i spună o poveste lungă și încâlcită pe care Diana n-o prea putea urmări. Dar încercă, deoarece știa că pentru Kate conta dacă cineva o asculta. Deveni conștientă de un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci, care stătea în apropiere și o privea cu un rânjet larg. Era tânăr și mai bine îmbrăcat decât bărbații care de obicei frecventau refugiul. Un singur lucru era sigur, nu-i plăcea deloc. Când în sfârșit se ridică să plece, el încercă s-o apuce de braț, dar ea se răsuci instinctiv și se eliberă.

– Numele meu este Jack, îi făcu el cu ochiul, în timp ce un damf de bere ajunse la ea. Nu vrei să fii drăguță cu mine, iubito?

– Nu, îi răspunse ea cu hotărâre. Nu ai nevoie, și apoi sunt o mulțime de oameni aici, care au nevoie de așa ceva.

– Păi, eu numesc asta asprime, îi zize Jack cu limba puțin împleticită și încercă s-o prindă, dar Diana făcu un pas lateral și-i trase un șut în spatele genunchiului, făcându-l să cadă pe saltea cu un zgomot înfundat.

Un hohot de râs aprobator se ridică în jurul ei. Zgomotul trezi un bărbat care zăcea ametit într-un colț, făcându-l că deschidă încet ochii, ca să vadă care era cauza agitației. Când o văzu pe Diana rămase țeapăn.

O privi apropiindu-se de el, spunându-și că ar trebui să se întoarcă înainte ca ea să-l recunoască, dar amână momentul până când în sfârșit ochii lor se întâlniră și realiză că era prea târziu.

– Lee, zise Diana venind spre el și lăsându-se în genunchi. Așadar ai venit aici?

Un miros de whisky ieftin ajunse la ea, dar Diana continuă, nederanjată de aspectul lui. Era neras de mai multe zile, iar ochii îi erau încercănați și înfundați în orbite.

– Când te-au eliberat? îl întrebă ea.

– Ieri... săptămâna trecută... mâine... nu știu, mârâi el. Ce importanță are?

În timp ce se apleca spre el, părul îi căzu de pe umeri și-i atinse fața.

– Ai mâncat ceva?

– Nu, mormăi el. Și nici nu vreau nimic.

Lee închise ochii, pretinzând că adormise, dar printre gene văzu că ea se ridicase în picioare și făcând un pas înapoi se izbi de Jack, care venise în spatele ei.

– Nu-ți mai face probleme cu individul ăla, stărui acesta. De ce nu-mi aduci *mie* ceva de mâncare, și apoi o să ne simțim bine.

– N-am timp, îi zise ea nerăbdătoare, încercând să-l împingă la o parte. Dar de data asta nu-l mai luă prin surprindere, pentru că Jack rămase nemișcat și-și puse mâna pe sânul ei.

– Atunci facem...

Restul rămase suspendat în aer, deoarece pumnul lui Lee îl pocni din plin în falcă și-l prăvăli la pământ. Lee sări în picioare cu o viteză incredibilă, toate urmele de beție dispăruseră, și pentru un moment, privirea lui ascuțită întâlni ochii Dianei. Apoi păru că revine la starea dinainte, se clătină și se sprijini de ea, ca o păpușă de cârpă. Dar de data asta n-o mai păcăli. În ciuda mirosului de whisky, Lee era foarte treaz.

– De-a ce te joci? șopti ea indignată.

– Lasă asta acum, mormăi el. Vocea îi deveni din nou nesigură. Trebuie să ies de aici, sunt beat mort.

Încercă să se îndepărteze de ea, dar ea îl sprijini cu hotărâre.

– Pe dracu', ești! se răsti ea.

– Păi, nu striga în gura mare, mârâi el în urechea ei.

– Nu, până nu-mi spui ce se întâmplă.

– Perfect. Hai să ieșim de aici. Prefă-te că mă sprijini.

Împreună se îndreptară spre ieșire. Când fură afară, Diana vru să-l împingă la o parte dar el se agăță de ea.

– Fără explicații aici, murmură el. S-ar putea să mă supravegheze cineva. Unde este mașina ta?

Diana se întrebă dacă nu cumva se încurcase cu un nebun. Nu vedea pe nimeni prin preajmă, dar făcu așa cum îi spusese el și-l ajută să dea colțul străzii.

– Nu știu ce joc faci; dar mă simt foarte caraghioasă, bodogăni ea.

– Fă cum ți-am spus, îi replică el cu voce joasă.

– Cine ești tu să-mi dai ordine?

– Fără discuții!

Când ajunseră la mașină, Lee se prăbuși peste ea. Îndată de Diana deschise portiera, se trânti pe scaun. Ea trecu la volan și porniră.

Lee se uită în urmă să vadă dacă erau urmăriți, dar spre ușurarea lui strada întunecoasă era liniștită. Era furios pe sine pentru cum se comportase. Risca să se deconspire, doar ca s-o apere pe această femeie care îl scotea din sărite. Și să dea dovadă de neprofesionalism. Și mai era furios și pe ea pentru că-l determinase s-o facă.

– Uite... începu el.

– Nu te obosi! îi porunci ea. O să-mi povestești totul când vom ajunge acasă.

– Nu merg la tine acasă.

– Oh, da, mergi. Și nu vei pleca până când nu-mi vei spune totul.

Îi venea să urle de furie, când își amintea ce milă îi fusese de el.

Lee strânse din dinți, dar nu spuse nimic. Nu avea timp de explicații și nu voia ca cei pe care el îi urmărea să descopere unde locuia ea. O văzuse teafără afară din refugiu, acum trebuia s-o părăsească cât mai repede posibil. Spre ușurarea lui mașina încetini la stop, dându-i șansa să scape.

– Mulțumesc pentru călătorie, îi zise el. Îți voi explica altă dată. Du-te direct acasă fără să oprești nicăieri și nu te mai întoarce acolo.

Trase de mânerul portierei, dar nu se întâmplă nimic. Încercă din nou, împingând portiera, dar nu se deschise.

– Îți pierzi timpul, îi zise Diana. Butonul de asigurare a ușilor este lângă mine și toate ușile sunt blocate.

– Atunci fii bună și deschide portiera asta.

– Ooh, nu! Îmi ești dator cu niște explicații și vei veni cu mine acasă să mi le dai.

Mașina porni din nou și ajunseră într-o parte mai aglomerată a orașului. Diana mergea încet, strecurându-se printre celelalte mașini. Ar fi fost periculos să se lupte cu ea pentru a ajunge la buton, așa că Lee nu avu ce face decât să stea pe loc, plin de mânie.

– Nici nu-ți trece prin cap în ce te-ai băgat, mârâi el.

– Păi asta o să-mi spui tu și ar fi bine ca explicația să fie foarte bună.

Trecuseră de mult de cartierele sărăcăcioase ale orașului și acum străbăteau o zonă rezidențială, plină de verdeață, din apropierea orașului. Din când în când Lee se uita în urmă, dar nevăzând nimic deosebit, începu să se relaxeze. O privi pe Diana din profil, în timp ce ea conducea cu privirea ațintită asupra drumului. Era frumoasă, cu grația aristocratică ca unui cal de curse pursânge, își zise în sinea lui admirându-i bărbia delicată și hotărâtă.

Îi trecu prin minte că unii bărbați n-ar prea dori să se încurce cu această doamnă, dar până atunci nimeni nu-l acuzase pe Lee de lipsă de curaj. Abia aștepta să dea piept cu ea.

În sfârșit intrară pe o stradă străjuită de copaci. Toate casele erau mari, așezate departe de trotuar, cu alei care duceau până în față și cu portic. Diana intră cu mașina pe una dintre aceste alei. La lumina felinarelor, Lee văzu că ajunseseră în fața unei impozante case în stil victorian. Arăta ca un conac construit în secolul al XIX-lea, de un negustor îmbogățit, care aspira la intrarea în cercurile sociale mai înalte, dar nu știa cum s-o facă. Era o casă ciudată pentru o femeie modernă și plină de viață, ca aceea de lângă el.

Diana ridică receptorul telefonului din mașină și formă un număr.

– O.K., Martin, m-am întors, zise ea după un timp. Deschide-mi.

Martin. Lee se gândi la nume, încercând să se hotărască dacă suna a nume de soț sau de iubit, neplăcându-i nici o variantă.

Ușa garajului începu să se ridice, lăsând la vedere în interior mare luminat foarte bine. Diana intră, așteptă până ușa se închise și apoi deblocă portierele.

– Acum poți ieși, îi zise ea.

Un bărbat mai în vârstă apăru în ușa de comunicare cu garajul și rămase în prag, ca un înger al răzbunării.

– Asta este oră de venit acasă? o întrebă el.

– Nu mă mai certa, îi zise Diana împăciuitoare, sărutându-l pe obraz. Se dădu la o parte și-i făcu semn lui Lee să intre în casă. Pe aici.

– Nu trebuie să mă păzești ca un câine ciobănesc, se plânse el. N-o să fug din nou.

– Foarte înțelept. Altfel îl voi pune pe Martin să aibă grijă de tine, și este o adevărată teroare.

Schimbă un zâmbet poznaș cu bărbatul mai în vârstă.

– O să țin minte, îi promise Lee.

– Văd că iar ai adus acasă un amărât, îi zise Martin privindu-l dezaprobator pe Lee. Ăsta o să stea mult?

– Nu. Numai până când mă hotărăsc să-l dau afară, îi zise Diana.

Intrară într-o bucătărie mare. Lespezi mari de culoare roșie formau pardoseala, iar tigăile și tăvile de aramă străluceau agățate pe pereți. O femeie era la chiuvetă, cu spatele la ei. La început Lee crezu că era tânără. Era subțire, mlădioasă, iar părul negru era prins cu o panglică la ceafă. Era îmbrăcată cu o fustă colorată și cu o ie cu modele roșii. Dar când se întoarse, văzu că și ea era mai în vârstă. Era trasă în obraji și o expresie pe chip care dovedea că știa ce este suferința, dar ochii albaștri strălucitori aveau privirea unui învingător. Îl studie amuzată pe Lee și trase aer în piept, dând din cap semnificativ.

– Cafea, rosti ea. Să te trezești.

– Este foarte treaz, Vita, îi zise Diana scurt.

– Nu prea miroase așa. Pute a whisky.

– Da, dar nu l-a băut. Se întoarse spre Lee. Nu-i așa?

– Nu. Mi-am stropit doar hainele, recunoscu el.

– Ce prost, să irosească un whisky bun, se văicări Martin.

Vita deja turna cafeaua în căni. Lee se întrebă ce fel de rude erau Martin și Vita, cu Diana. Poate bunicii din partea mamei? Sigur că aerul lor simplu îi excludea din familia Waldman.

– Cina este aproape gata, îi anunță Vita.

– Mulțumesc. Deci, avem destul timp să discutăm. Vino.

Diana îi arătă ușa.

Porni înainte și Lee o urmă strângând în mâini cana de cafea dată de Vita. Aroma cafelei îi gâdila nările, făcându-l să saliveze. De când se travestise în vagabond nu prea mâncase bine. Ca să-i mărească tortura, aromele din bucătărie îl aduseră aproape în pragul leșinului și regreta profund că trebuia să părăsească încăperea.

Diana îl conduse într-o încăpere plină cu cărți. În ciuda mărimii avea un aspect confortabil. În șemineu ardea focul, iar în fața acestuia era tolănit un dulău imens, de o rasă nedefinită. Parchetul lustruit ea acoperit cu covoare, iar pe pereții albi erau atârnate tablouri cu scene de vânătoare.

Camera era dominată de o canapea imensă. Pe această canapea era tolănit un tip cu ochelari, care citea foarte concentrat o carte, iar la picioarele lui dormea o pisică. Tipul îl măsură pe Lee din cap până-n picioare, plin de curiozitate, apoi se adresă Dianei.

– Bună, Di.

– Bună, Clive. Fii drăguț și șterge-o, vrei? Am un meci de susținut și nu vreau ca vreunul dintre voi să intervină, indiferent de ce veți auzi.

– Vrea să zică să-mi ignorați strigătele de ajutor, explică Lee.

Tânărul rânji, apoi o șterse.

Când rămaseră singuri, Diana îl înfruntă.

– Acum să auzim povestea. Amintește-ți că am auzit o grămadă de istorii ciudate.

– Lăsând la o parte faptul dacă-ți datorez o explicație... începu el.

– Dacă...? Ce fel de om se pretează la un astfel de joc? M-ai lăsat să cred că erai atât de beat, încât aproape erai în comă alcoolică. Dar când a trebuit, te-ai mișcat destul de rapid.

– Ca să te ajut pe tine, da. Mare noroc că nu mă aștept la recunoștință, nu-i așa?

– Nu schimba subiectul. Te-ai stropit cu whisky pentru efect. Nimeni nu l-ar folosi în felul acesta, dacă n-ar fi o treabă serioasă. Totul a fost o farsă foarte elaborată. Dar de ce? Te interesează să vezi cum trăiesc și cei nevoiași? Diana se opri și o expresie de dispreț total apăru pe chipul ei. Dumnezeule, zise ea cu răsuflarea tăiată. Știu ce ești. Ești un spion de la asistența socială. Șefii tăi te-au trimis acolo să vadă dacă nu poți să prinzi vreo bătrânică cu patru penny mai mult decât prevede legea. Dintre toți nemernicii...

– Vrei să taci? îi zise el ridicând tonul și încruntându-se. Greșești. De fapt sunt polițist.

Ea se holbă la el.

– Așadar acum poliția nu mai poate de grija acestor bătrâni? Asta este și mai rău.

– Vrei să bagi la cap că nu încerc să prind în cursă pe nici unul dintre prietenii tăi? se răsti Lee. Nici nu mă interesează cât le plătește asistența socială. Sper că este cât mai mult posibil și că fiecare are câte două sau trei identități, și de fiecare nume își cere banii. Este destul de clar?

Diana îl privi printre gene cu suspiciune.

– Dacă încerci să mă atragi într-o cursă ca să admit...

El gemu.

– Dă-mi răbdare, Doamne. Nu mă interesează prietenii tăi vagabonzi. Bărbații pe care-i vreau sunt pești mai mari și angajați în ceva extrem de periculos.

– În refugiu? îl întrebă ea cu scepticism.

El hohoti.

– Ar trebui să-ți mulțumesc pentru că m-ai adus în acest loc. Este lucrul care l-a convins pe tovarășul meu de celulă că poate avea încredere în mine.

– Tovarășul de celulă? Indignarea făcu ochii Dianei să arunce fulgere, când realiză ce se întâmplase. În ziua în care ne-am întâlnit... erai în misiune.

– Sigur că eram. Eram pe punctul de a prinde o bandă de traficanți de droguri. Știam cine erau capii și cine le împărțea. Singurul lucru pe care nu-l știam erau legăturile dintre cele două părți. Unul dintre ei era în închisoare, un comerciant numit Sammy Baghetă, dar nu scotea o vorbă. Așa că s-a aranjat ca eu să fiu condamnat și să fiu închis în aceeași celulă cu el, să văd dacă nu pot să aflu ceva.

– Așadar de-aia ai vrut ca eu să te las singur? Și când te gândești că mi-a fost milă de tine, îi zise ea cu amărăciune.

– Era cât pe ce să strici totul. Oftă. Dar te iert, pentru că mi-ai dat un pont de milioane, adăugă el.

– *Tu* mă ierți *pe mine?* repetă ea caustic. Ce drăguț din partea ta! Să-ți fiu recunoscătoare... să îngenunchez și să ating podeaua cu fruntea?

– Având în vedere ce nenorocire era să faci dintr-o operație gândită cu grijă, cred că am fost foarte răbdător, mârâi el. Refugiul ăla este folosit ca centru de plată pentru informații, și plănuire de acțiuni.

– Ce? Nu cred.

– Sigur. Este cea mai grozavă acoperire. Nimeni nu controlează cine frecventează refugiile, așa că oricine se poate preface că este vagabond, să intre, să ia legtura cu cine vrea și să plece nestingherit. Este susținut de biserică și condus de o grămadă de naivi, care habar n-au ce se petrece sub nasul lor.

Diana se așeză pe marginea canapelei, când realiză că tot ceea ce spunea el putea fi adevărat.

– Îmi pare rău că te-am șocat, îi zise Lee cu mai multă blândețe. Dar cu puțin noroc îi vom termina curând și locul va deveni din nou curat. Sammy Baghetă a văzut bucățica aceea de hârtie pe care mi-ai dat-o tu. Din fericire a crezut eram unul dintre ei. După aceea și-a dat drumul la gură. Chiar mi-a dat un mesaj pe care să-l transmit în locul lui. În următoarele câteva zile urmează să sosească un transport și toate planurile au trecut prin refugiu. Suntem mai mulți care strângem informațiile. Dar acum... Scrâșni din dinți.

– Ce se întâmplă acum? îl întrebă Diana.

– Probabil că mi-ai distrus acoperirea.

– Așa că presupun că și eu sunt bănuită, nu? Când ți-am dat adresa aia, te-am recrutat, nu-i așa? Și apoi te-am adus aici dinadins în seara asta, deoarece încercam să-ți distrug toată acoperirea.

Lee se holbă la ea uluit, nu pentru că ar fi crezut un singur cuvânt din toate cele spuse de ea, ci pentru că pur și simplu nu-i trecuse așa ceva prin cap. Deși ar fi trebuit. Ce se întâmplase cu instinctul lui, antrenat și dezvoltat în anii petrecuți în

cadrul poliției? Ea ar fi trebuit să fie prima persoană suspectată. În schimb, sărutul lor îl urmărise ca o dulce amintire, zăpăcindu-i simțurile, compromițându-i misiunea.

– Nu vorbi prostii! îi zise el cu asprime. Tu ești nepoata judecătorului Waldman.

– Și? Ea ridică din umeri. Sunt o nenorocită bogată și privilegiată, în căutare de puțină aventură.

– Așa este?

– Nu, sigur că nu. După cum ai spus, sunt nepoata judecătorului Waldman, și evident mult mai naivă decât am crezut că sunt. Pur și simplu am crezut că ai nevoie de ajutorul meu, ceea ce este de-a dreptul ilar. În schimb tu mă blestemi pentru că ți-am distrus misiunea. Ei bine, tu ai spus-o, nu-i așa? Ai spus că mă joc de-a Doamna Generozitate.

– Am spus o mulțime de lucruri, pe care nu le-am crezut în acea zi, Diana. Și de asemenea am spus *ceva* ce am crezut. Când totul va lua sfârșit... la naiba! Nu am dreptul să mă gândesc la nimic acum, cu excepția faptului că probabil acoperirea mea s-a dus naibii, când am venit acasă cu tine.

– Nu, nu-i așa, îi zise Vita din pragul ușii. Pur și simplu, vor crede că ești unul dintre cățeii schilozi ai Dianei.

Pentru prima oară Lee realiză că ceilalți trei stătuseră în hol și trăseseră cu urechea, fără pic de jenă, la convorbirea lor, și că ușa rămăsese întredeschisă. Diana nu părea deloc surprinsă.

Înainte ca el să poată răspunde, sună telefonul. Diana răspunse.

– Așteaptă o clipă, mă duc să vorbesc din birou, zise ea aproape imediat.

Ieși pe ușa cealaltă.

– Ce vrei să spui cu câinii șchiopi? o întrebă Lee.

– Cei ca noi, îi spuse Vita. Di ne-a găsit la închisoare și ne-a adus acasă.

– La închisoare?

– Nu erai și tu acolo în seara asta?

– Vrei să spui refugiu?

– Exact. Plin de indivizi pe care nimeni nu-i vrea și toți sperând că cineva le va oferi un cămin. Noi trei am avut noroc. Cel puțin eu și Martin am avut. Clint s-ar putea muta și el.

– Vreți să spuneți că... nici unul nu sunteți rude cu ea?

– Eu sunt student, îi explică Clint. Am fost dat afară de unde am stat ultima oară, deoarece nu am putut plăti chiria. Și am mers la criptă în fiecare noapte ca să dorm. Di m-a găsit acolo și mi-a oferit o cameră aici. Îmi plătesc mâncarea, dar nu-mi ia nimic pentru cameră.

– Eu eram într-un azil, îi explică Vita. Groaznic. Era ca și cum aș fi stat la infirmerie. I-am spus pușteoaicei de infirmieră că n-o să primesc ordine de la ea la vârsta mea, chiar dacă ea purta uniformă. Mi-a zis că regulile trebuie respectate, dar să-i fi văzut fața când i-am spus exact ce să facă cu regulile ei. Amintindu-și fața infirmierei Vita izbucni în râs, iar Lee se trezi zâmbind larg.

Instinctiv îi plăcu femeia în vârstă și plină de viață.

– Nu te pot vedea stând liniștită într-un azil, recunoscu el.

– Sigur că nu! îi zise Vita încruntându-se. Am fugit.

– Și Diana v-a găsit la refugiu și v-a adus acasă? îi întrebă Lee fascinat.

– Întodeauna aduce oameni acasă pentru vreo două nopți, îi zise Martin.

– Așa că nimeni n-o să zică nimic pentru că ai plecat cu ea, îl asigură Vita.

În acel moment Diana se întoarse.

– Deci, unde rămăsesem? îl întrebă ea.

– Tocmeai urmează să luăm masa, îi zise hotărâtă Vita. Și apoi tu te vei duce la culcare, copila mea. Mâine ai o zi grea. Veniți cu toții.

Îi făcu semn și lui Lee.

– Întâi trebuie să dau un telefon, îi spuse Lee.

Vorbi cu echipa de intervenție, care era parcată la două străzi distanță de St. Mark.

– Vreo veste de la Grainger? întrebă el, urmărindu-l pe colegul care lucra împreună cu el la refugiul din criptă.

– Da. A spus că s-a produs puțină agitație când ai plecat împreună cu tânăra aia, dar *prietenul* nostru a întrebat de ea și se pare că are grijă de cei sărmani. Cred că el te-a catalogat drept un parazit, așa că mai bine stai unde ești, în noaptea asta. Ar părea ciudat dacă ai veni înapoi. Unde putem să luăm legătura cu tine?

Lee le dădu numărul de telefon al Dianei, apoi închise. În mod ciudat se simțea foarte puțin dezamăgit pentru că fusese scos din misiune tocmai când acțiunea se încingea. Gândul că va rămâne aici îi făcea plăcere.

Prin ușa deschisă o vedea pe Diana mișcându-se prin birou. Ridică privirea când el bătu la ușă, dar chipul ei nu exprima decât indiferență. Dar el nu se lăsă prostit. Era furioasă.

– Pentru moment vor ca eu să rămân aici și să pozez în unul din rătăciții salvați de tine, îi comunică el. Este bine? Știu că asta îți strică planul de a mă arunca afară din casă de urechi, dar poți s-o faci mâine.

– Departe de mine gândul de a interveni într-o operațiune a poliției, îi zise ea cu răceală. Sigur că poți să rămâi.

– Mulțumesc, îi zise el spășit.

O strălfulgerare a celei mai formidabile perechi de ochi negri pe care-i văzuse vreodată, îi dovedi lui Lee că ea văzuse ironia pe sub resemnarea lui de suprafață. Îl străbătu un fior de plăcere deoarece anticipă bătălia pe care urma s-o poarte cu ea.

– Veniți să mâncați, sau preferați să muriți de foame? îi întrebă Vita din pragul ușii.

– În seara asta avem un oaspete, Vita, îi zise Diana. Domnul...? Presupun că pot să-ți aflu numele acum?

– Inspector detectiv Lee Fortuno, se recomandă el.

– Domnul inspector va rămâne aici peste noapte.

– Sigur că va rămâne. Deja i-am făcut patul.

Dintr-o dată Lee se simți murdar.Trecuseră trei zile de când nu se mai spălase și nu se mai răsese. De asemenea avea senzația neplăcută că hainele lui prinseseră viață.

– Cred că am nevoie de o baie, zise el nesigur.

– Mai întâi vei mânca, declară Vita.

– Nu cred că ar trebui să intru în bucătăria ta curată, îmbrăcat așa.

– Hai sus să-ți pregătesc baia, se oferi Vita.

El o urmă și intrară într-un dormitor cu baie. Patul era făcut, iar cearșafurile erau albe ca zăpada. Le privi cu o plăcere deosebită.

– Așa îi dezinfectați pe toți? întrebă el.

– Doar pe cei care doresc. Unii preferă să trăiască așa cum sunt obișnuiți, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Intră în baie, dădu drumul la apă și se întoarse cu un sac mare de plastic.

– Pune-ți hainele aici și o să găsesc niște haine pentru tine ca să te îmbraci după baie.

După ce ieși, Lee își scoase hainele cu un oftat de mulțumire. Tocmai se îndrepta spre baie, când Vita băgă capul pe ușă.

– Clive zice... ah, scuze.

Dispăru imediat.

– Nu-i nimic, îi zise Lee. Ce zice Clive?

– Că poate să-ți împrumute niște haine de la el! strigă Vita de după ușă.

Coborî scările și o găsi pe Diana așteptând-o în hol.

– De ce îți cereai scuze? o interogă ea.

– Am intrat peste el după ce se dezbrăcase. Nu te uita așa la mine. Am văzut mai mulți bărbați dezbrăcați în viața mea, decât îți imaginezi tu. Oftă plină de nostalgie. Ah, dacă aș fi cu vreo patruzeci de ani mai tânără. Este un bărbat tare bine.

– Nu mă interesează cât de bine este făcut, îi zise Diana țeapănă.

Vita chicoti.

– Mincinoaso, îi zise ea.

Capitolul 3

– L-am culcat în bibliotecă, îi zise Vita, când se întoarse în bucătărie. Apoi o să-i servesc mâncarea în fața șemineului. Sărăcuțul, arăta de parcă era pe jumătate înghețat și nemâncat.

– Arăți simpatie cui nu trebuie, o informă Diana cu asprime. Numai se preface că este vagabond. Probabil că a mâncat foarte bine.

– Păi, nu *arată* ca și cum ar fi făcut-o, ripostă Vita neînduplecată.

Scoase mâncarea lui Lee din cuptor și se îndepărtă. Diana auzi mulțumirile lui, atunci când o primi. După un timp Vita se întoarse.

– Voia să știe dacă a fost pedepsit pentru că ești supărată pe el, dar i-am spus că-ți pare rău că ai fost dură cu el.

– Ba nu-mi pare rău deloc! exclamă Diana necăjită. Și am să i-o zic.

– Foarte bine, du-te și vorbește cu el. Poți să iei și vinul cu tine.

– Nici prin minte nu-mi trece, zise Diana, nemulțumită să vadă că Lee era tratat ca un oaspete de onoare. Tu ești cea care vrea să aibă grijă de el. Cred că felul în care l-ai văzut te-a făcut să nu mai judeci deloc. O văzu pe Vita privind-o rușinată. Oh, dă-i ce vrei, dar probabil că preferă berea, îi zise exasperată.

– Nu, l-am întrebat. Îi place vinul. O să i-l duc pe ăsta, spuse Vita, înhățând o sticlă de Cabernet, și ieși lăsând-o pe Diana cu sentimentul că a fost păcălită.

Mai zăbovi în bucătărie, nedorind să-l vadă pe Lee din nou. Roși când își aminti cât de impresionată fusese de starea lui jalnică și în tot acest timp el o blestema pentru că se amestecase în misiunea lui. Era neplăcut că trebuia să stea cu el în această seară, dar va face tot posibilul să-l evite mâine dimineață. Începu să-și compună un discurs politicos în care-i va explica de ce nu se vor putea întâlni mâine. Când se asigură că este perfect, deschise ușa bibliotecii. Apoi se opri.

Lee era întins pe canapea și dormea. Ar fi fost mai simplu să plece, dar nu putu rezista impulsului de a se strecura mai aproape ca să vadă cât de diferit arată după baie și după ce s-a bărbierit.

Era îmbrăcat în blugi și cu o cămașă care, având în vedere că Clive era pe jumătate cât Lee, îi erau strâmte. Renunțase să-și mai încheie cămașa și o lăsase descheiată, lăsând la vedere pieptul bronzat, iar blugii parcă se lipiseră de el. Când se întâlniseră prima oară în acea celulă, era îmbrăcat într-un costum vechi și larg, care-i ascundea corpul. Când dormise în refugiu avusese un trenci larg peste haine. Dar acum nimic nu mai ascundea picioarele lungi, cu coapse zvelte și șoldurile înguste.

Mânecile cămășii erau suflecate lăsând la vedere brațele musculoase, relaxate acum, dar foarte puternice. Încă își amintea puterea lor și cât de ușor o reținuseră. Și apăsarea corpului lui care-i sugerae o forță nevăzută dar deosebită. Avertizarea fusese prezentă, dar ea n-o luase în seamă.

Începu să se aplece cu grijă ca să ia tava de pe podea, mișcându-se încet ca să nu-l trezească.

– Diana...

Îi rostise numele atât de încet încât trebui să se întoarcă spre el ca să vadă dacă nu-și imaginase. Stătea întins, cu ochii pe jumătate deschiși privind-o printre gene.

– Am venit doar ca să iau tava, zise ea.

Dar cumva Lee reuși să-și strecoare brațul, s-o prindă de talie și s-o tragă pe sofa lângă el.

– Încă mai ești supărată pe mine? o întrebă somnoros.

– N-ar avea nici un rost având în vedere că nici nu mă bagi în seamă. Vrei să-mi dai drumul?

– Dar stau bine așa, protestă el.

Diana își sprijini palmele de pieptul lui ca să-l oprească s-o tragă mai aproape. Siguranța lui era alarmantă.

– Poate tu da, dar eu nu, îi zise ea.

– Asta pentru că stai în fund. Dacă te miști puțin așa poți să te întinzi lângă mine.

– Lee, trebuie să discutăm, îi spuse ea.

– Sigur că da. Dar aveam lucruri mai importante de spus mai întâi, îi zise el cu hotărâre, trăgând-o mai aproape.

Își zise că de data asta era pregătită pentru devastatoarea atingere a buzelor lui, dar realitatea își râse de amintirile ei. Nimic din ce s-a întâmplat prima oară când s-au sărutat nu se

compara cu senzațiile amețitoare care o străbătură când gura lui o atinse pe a ei. Se simți rușinată că-i ceda fără urmă de rezistență, dar descoperi că nu-i păsa. Din contră, se bucura. Corpul ei se simțea bine lipit de al lui în așa fel încât să-i simtă conformația zveltă și puternică a corpului și răspunsul care vibră prin el.

Simțea excitarea atingând cote periculoase, numai la gândul că în viitor îl va putea cunoaște mult mai intim. Pătrunsese într-un teritoriu ciudat, și trebuia să se oprească înainte de a fi prea târziu. Când ea se încordă, simți efortul pe care-l făcea el ca să se controleze. Fără tragere de inimă îi dădu drumul, după care rămaseră privindu-se în ochi, fiecare conștient de respirația întretăiată a celuilalt și de bătăile puternice ale inimilor lor.

– Pur și simplu am vrut să fiu sigur că nu mi-am imaginat, îi zise Lee șovăitor.

Ea clătină din cap.

– N-a fost nici o iluzie, îi spuse ea.

– Tot timpul cât am fost în închisoare m-am gândit la tine, dorindu-mi să te fi întâlnit în alte împrejurări. Nu vreau să te gândești la mine ca la cineva care are nevoie de o cârjă.

– Ce importanță are cum ne-am întâlnit?

– Ar putea avea, îi zise el cu precauție. Dar ea se dădu la o parte fără tragere de inimă și el se ridică întinzându-i mâna. Bună ziua.

– Bună ziua, inspectore, îi spuse și Diana, dând mâna cu el.

– Aș dori să nu-mi mai spui „inspector” atât de oficial, se plânse el.

– Încerc să mă conving pe mine însămi. Am întâlnit tot felul de polițiști, dar nici unul ca tine.

– Niciodată nu fac lucrurile ca la carte, fu el de acord. Din această cauză am avut tot felul de necazuri în trecut. Mă întreb în ce necaz m-am băgat de data asta.

– Dacă ți-e teamă, oricând poți să dai înapoi, îi dădu ea soluția, strângându-i mâna cu hotărâre.

– Nimeni n-a putut să spună vreodată că Lee Fortuno este un laș, îi zise el, împletindu-și degetele cu ale ei.

Un cărbune căzu cu zgomot, semnalând că focul era gata să se stingă.

– Stai să aranjez focul, îi spuse el.

Ca să facă treaba asta, trebuia să pășească peste câine, care se rostogoli pe spate și care arăta ca o încrucișare între un ciobănesc și un elefant.

– Măiculiță! îi scăpă involuntar lui Lee.

Diana zâmbi.

– Nu-i nimic. Fang este complet inofensiv.

– Fang?

– Nu i-am ales eu numele. Primul stăpân l-a botezat așa.

– Și cum a ajuns la tine?

– Într-o zi când veneam spre casă l-am văzut în fața unei case, schelălăind să fie lăsat înăuntru. Turna cu găleata și ea atât de ud, încât m-am dus și am bătut la ușă. Dar unul dintre vecini mi-a spus că locatarii se mutaseră cu câteva zile în urmă. Pur și simplu îl lăsaseră în stradă. Vecinul mi-a spus că numele lui este Fang, dar nu știa unde se mutaseră stăpânii lui. În vocea ei era o notă de duritate. Mai bine că nu i-am întâlnit.

– Așa că l-ai adus acasă, ghici Lee.

– A trebuit. Era ud leoarcă și nemâncat. Am vrut să-i găsesc un stăpân, dar nimeni nu voia un câine de mărimea asta.

– Mă întreb de ce, murmură Lee cu veselie.

– Încet, încet a devenit un membru al familiei.

– Păi, trebuie că e un bun câine de pază, sugeră Lee, mângâindu-l cu precauție pe Fang.

– Ah, nu, este total nefolositor, zise Diana chicotind. Într-o zi Vita l-a încuiat afară, din greșeală, când a plecat la cumpărături. În casă nu mai era nimeni, așa că pur și simplu s-a izbit în ușa de la terasă până a deschis-o. Când ea a venit acasă a găsit ușile larg deschise și pe Fang dormind în patul meu. Din partea lui putea să intre oricine.

– Și asta? întrebă Lee când o pisică i se frecă de picioare.

– Suki pur și simplu s-a instalat aici și ne-a adoptat. Văzu expresia de pe chipul lui și izbucni în râs. Mai avem și un peștișor auriu.

– Sunt pregătit să aflu că peștișorul a apărut în prag, zise Lee încet. Probabil că purta joben și frac și bătea step.

– Asta-i ridicol, îi zise Diana cu severitate. Numele lui este John Wayne. Când l-ai văzut tu pe John Wayne cu joben și frac?

– Dacă stau bine și mă gândesc, nu l-am văzut, fu el de acord, privind-o fascinat. Diana, știu că o să regret că te întreb, dar cum de ai ajuns să ai un peștișor auriu numit John Wayne?

– Aparține vecinilor mei. M-au rugat să am grijă de el cât sunt ei plecați în străinătate. Am făcut-o și a fost o greșeală imensă. Întâi pentru că el este foarte temperamental, și în al doilea rând pentru că este o luptă continuă ca s-o oprim pe Suki să-l mănânce.

– Un peștișor auriu – temperamental? o întrebă Lee gata să creadă orice.

– Ah, da. Are un temperament violent. Stă îmbufnat ore întregi și pe noi ne apucă teama. Nici nu știu de ce am fost de acord să am grijă de el.

– Ai acceptat pentru că nu puteai face altfel, doamnă zăpăcită, remarcă Lee cu tandrețe. Spune-mi, Diana, ai lăsat vreodată pe cineva în stradă?

– De ce aș fi făcut-o? îl întrebă ea nedumerită. Doar casa mea este foarte mare.

– Da, dar...

Se abținu, considerând că ar fi mai bine să lase lucrurile așa. Aveau lucruri mult mai importante de discutat. Pe de o parte se cunoșteau intim, dar încă trebuiau să descopere cum se puteau înțelege în afara cercului magic al brațelor. Chiar acum nu dorea să-și facă griji pentru faptul că această femeie cu un pronunțat simț al protecției fusese atrasă de el în primul rând pentru că crezuse că avea nevoie de ajutor, când adevărul era altul. Tot ce dorea era să stea s-o privească sorbind vin, așa cum stătea în fața șemineului, cu chipul scăldat de lumina focului.

– Bănuiesc că această casă ți se pare cam stranie, îi spuse ea.

– Numai la prima vedere. De altfel îmi amintește de propria mea casă, unde m-am născut. Eu sunt italian de origine. Părinții mei au venit în America pe când eu aveam zece ani. Mătușa mea se măritase cu un englez și iubea Anglia, așa că s-au hotărât să încerce. La început au stat la familia ei. Apoi s-au hotărât să aibă propria lor casă, unde întotdeauna găseai un unchi sau o mătușă din Italia, care era în vizită.

– Povestește-mi, îi spuse ea cu o voce în care nota de nerăbdare îi merse lui Lee direct la inimă. Din cine este compusă familia ta?

– Din mama, tata, eu, două surori mai mici, Maria și Antonia, și Carlo, fratele meu, care are cincisprezece ani.

– Atunci tu ești primul născut? îl întrerupse Diana.

– Da.

– Bănuiesc că asta a fost bine pentru surorile tale.

– Vrei să zici de chestia aia învechită cu italienii care preferă băieții? Poate unii dintre ei o fac, dar părinții mei nu sunt dintre aceștia. Fete, băieți, toți suntem bineveniți și iubiți. Dar dacă vorbim de un favorit dintre toți, cred că e vorba de Maria. Fața lui Lee se lumină. Maria este cu un an mai mică decât mine și când eram copii întotdeauna intram împreună în încurcături. Ea obișnuia să ia toată vina asupra ei, deoarece tata nu putea fi supărat pe ea.

– Și *tu* o lăsai să ia vina asupra ei? îl întrebă Diana.

Lee zâmbi larg.

– Sigur că da. Nu sunt prost. Șireata mea surioară nu face nimic pe degeaba. Îmi plăteam datoria făcându-i temele, și apoi o acopeream când a început să iasă cu băieții. Părinții mei mă obligau să merg și eu și să am grijă de ea. Dar imediat ce nu ne mai puteau vedea, ne despărțeam și ne întâlneam din nou când era ora să ne întoarcem acasă.

Diana îl privea, încântată de toate aceste amintiri și de efectul pe care-l aveau asupra lui Lee. Fusese dăruit cu cel mai de preț dar din toate, o copilărie fericită, și acum toate aceste amintiri îi luminau viața. Îl privi cu atenție când el începu să vorbească din nou.

– Nu pot să mi-i amintesc pe părinții mei supărați. Întotdeauna am fost o familie foarte unită. Toată lumea râdea și glumeam între noi, încercând să vorbim mai tare decât celălalt când ne susțineam punctul de vedere. În casa noastră nu existau secrete. Prima oară când m-am îndrăgostit, aveam șaptesprezece ani. Eram atât de îngrozitor de serios și de afectat de toată povestea! Antonia și Maria mă tachinau fără milă, așa că am făcut pe grozavul cum că nu-mi plăcea de fata aia. Apoi, când până la urmă am adus-o acasă, Antonia a salutat-o cu următoarele cuvinte:

– Tu ești fata de care el zice că din partea lui poți să te arunci în râu?

Diana râdea în hohote. Avea impresia că o parte din căldura lui Lee o învăluise, în timp ce parcă scenele descrise se perindau prin fața ochilor ei. Era o scenă încântătoare, învăluită într-o lumină aurie, plină cu oameni care se puteau tachina, deoarece aveau încredere în legăturile de sânge și afecțiunea care-i lega.

– Bănuiesc că petreci mult timp cu ei, îi zise ea gânditoare.

– Nu atât de mult cât îmi doresc. Mama și tata s-au întors în țara natală, acum zece ani, deoarece îi cuprinsese nostalgia după locurile unde trăiseră în tinerețe. Aveam douăzeci și doi de ani atunci și abia fusesem angajat așa că am rămas aici. Maria a rămas cu mine pentru un timp, dar într-o vacanță a plecat în Italia și părinții mei cei iubitori au aranjat ca ea să întâlnească o grămadă de italieni chipeși. Lee ridică din umeri. Ca urmare, Maria m-a sunat și mi-a spus „Vino la nuntă". Așa că acum sunt singur.

Privindu-i chipul frumos luminat de focul din șemineu, Diana se întreba cât de singur era cu adevărat.

– Probabil că ți-e dor de ei, îi zise ea.

– Tot timpul. Viața aceea minunată este o amintire care rămâne cu tine pe vecie. Este greu să te obișnuiești altfel.

– Da, așa trebuie să fie, murmură ea, privind absentă focul.

– Dar tu, Diana? Ai frați sau surori?

Ea rămase tăcută mult timp, încât el crezu că n-o să-i mai răspundă. Dar într-un târziu, încă fără a-l privi, începu să vorbească.

– Viața mea a fost diferită de a ta. Știi că bunicul meu era judecătorul Waldman. De la zece ani am locuit cu el.

– Numai voi doi?

– Numai noi doi.

Lee fluieră ușor.

– Nu cred că te-ai distrat prea mult.

Diana se strâmbă.

– El era foarte onorabil, scrupulos și cinstit. Își plătea datoriile până la ultimul bănuț, și dreptatea era Dumnezeul lui. Dar în mod sigur nu era un om foarte vesel.

– Bietul copil. De câteva ori l-am văzut în acțiune spre sfârșitul carierei lui. Era formidabil!

– Nu mă compătimi prea mult, îi zise Diana repede. Era un om bun și a făcut tot ce a putut pentru mine. Nu știa să vorbească cu copiii, așa că mi se adresa ca unui om matur, și preferam felul ăsta de a mi se vorbi decât să nu fi fost luată în seamă. Când am început să fiu interesată de drept, am început să ne înțelegem foarte bine.

Diana nu-i spuse că ajunsese să înțeleagă că bunicul ei o iubea urmând un șir de raționamente logice, mai degrabă decât simțindu-i afecțiunea.

– Cum ai ajuns să locuiești cu el? o întrebă Lee. Părinții tăi au murit?

Pentru o clipă Diana fu pe punctul de a-i povesti totul, chiar și secretul dureros pe care nu îndrăznise să-l spună nimănui. Acest bărbat plin de viață și spontan era ca un magnet, atrăgând-o, făcând-o să dorească să descopere lumea alături de el. Oare, numai de data asta, ar putea îndrăzni să-și deschidă inima? Dar perioada îndelungată în care învățase să-și controleze sentimentele își spuse cuvântul și impulsul dispăru.

– Ai dreptate, îi zise ea scurt. Și înainte ca el să poată spune ceva, ea continuă: Mi-au lăsat această casă. Aici am locuit împreună cu bunicul meu.

– Mă întreb cum o femeie modernă poate trăi în conacul ăsta victorian, remarcă el.

– Este o casă frumoasă, protestă ea.

– Sigur că este, o liniști el. Îmi place. Are caracter. Dar este imensă. Probabil că părea destul de tristă pentru un copil, și ar fi și mai tristă dacă ai locui singură. Acum pot să înțeleg că vrei s-o umpli cu oameni.

Când Diana se întinse ca să-i mai toarne vin, mișcarea scoase la iveală brațul subțire, iar în jurul încheieturii un ceas de plastic ieftin. Lee îl studie cu atenție, fascinat de acest atac la eleganța ei, deoarece chiar și în pulovărul larg și blugi, Diana arăta deosebit.

– Când ne-am întâlnit prima oară aveai un ceas de aur foarte delicat, își reaminti el. Probabil că ăsta te-a costat jumătate de dolar.

Ea clătină din cap, în ochi cu o expresie șireată.

– Patruzeci de pence, îi zise ea. Am reducere pentru fiecare duzină.

– Le cumperi cu duzina?

Se întinse pe lângă el și trase un sertar care conținea o cutie cu patruzeci de ceasuri asemănătoare.

– Le cumpăr de la o tarabă din piață, patru duzini o dată, îi explică ea.

– Dar, de ce?

– Deoarece mi le fură la refugiu. Ăsta... îl arătă pe cel de la încheietura ei... ar fi fost furat în seara asta, dacă n-aș fi plecat repede.

– Nu te superi că ți le fură? Vreau să zic, nu este un gen de nerecunoștință, când tu încerci să-i ajuți?

– De ce să-mi fie recunoscători? îl întrebă ea cu o pasiune intensă care-l luă prin surprindere. Ce au obținut în viața lor sau cu ce i-au ajutat alții ca să fie recunoscători? Furtul ceasului meu îi distrează.

– Dar ce fac cu el? Nu cred că obțin cea pe el la piață.

– Nu vor să-l vândă. Este ca un premiu, care le dovedește că măcar o dată au câștigat. Ei înșală sistemul și-și impun punctul de vedere.

Este grozavă, își zise el în gând, cu ochii ei strălucitori, cu entuziasmul pentru protejații ei. Dar natura suspicioasă a polițistului îl forță să zică:

– Diana, nu ți-a trecut prin minte că pasiunea ta pentru cei fără adăpost ar putea să te facă o pradă ușoară pentru un escroc?

– Sigur că da. Nu uita că sunt avocat. Am întâlnit mulți răufăcători, ca și tine, și pot să-ți spun când cineva joacă teatru.

– Chiar poți? o întrebă el cu ironie, ridicând o sprânceană. Nu-mi amintesc de această trăsătură a ta, la prima noastră întâlnire.

– Foarte nostim! îi zise ea roșind ușor. Atunci a fost ceva diferit. Pot să miros un escroc care încearcă să pozeze în om respectabil, dar nu mulți oameni sunt nebuni să încerce să se dea drept ceea ce nu sunt. Oricum, nu m-ai păcălit întru totul. Nu arătai a vagabond veritabil. Asta m-a frapat.

– Da, amândoi știam că se petrece ceva neobișnuit, nu? spuse el gânditor. Nu erai singura persoană confuză. Când te-am văzut prima oară, îmbrăcată atât de auster, m-am gândit că ești exemplificarea perfectă a numelui pe care-l porți: „Diana, zeița castă a lumii". Dar când te-am ținut în brațe, am realizat că treaba cu zeița era numai o față a poveștii. Sub această înfățișare era o femeie a cărei amintire m-a hăituit zi și noapte. În închisoare nu prea aveam ce face, decât să mă gândesc. Și tu erai mereu acolo, făcându-mă să mă gândesc până când eram gata să înnebunesc. Dacă în seara asta nu ne întâlneam întâmplător, voiam să vin și să te caut.

– Mă întreb ce aveai să-mi spui, medită ea.

– Același lucru pe care aș dori să ți-l spun și acum. Hai să uităm împrejurările primei noastre întâlniri și să începem din nou, să ne cunoaștem bine de data asta.

– Asta *ai vrea* să-mi spui? îl întrebă ea.

– În această perioadă, nu mă pot gândi la nimic altceva decât la ancheta pe care o fac. Dar când va lua sfârșit – ceea ce se va întâmpla curând – am de gând să mă întorc, Diana. Și data viitoare când ne vom întâlni, mă vei cunoaște *pe mine,* așa cum sunt în realitate.

Capitolul 4

Când Diana coborî îl găsi pe Lee deja îmbrăcat și așezat la masa din bucătărie cu Vita, care se agita în jurul lui, îndemnându-l să mănânce.

– Cum vrei să arăt ca un adevărat vagabond dacă tu mă îndopi cu mâncare? se plânse el.

– Mai ia un ou, îi zise Vita, punându-i încă unul în farfurie.

Lee se prefăcu supărat și gemu, dar îl mâncă. Vita era o bucătăreasă excelentă.

– O să continui să lucrezi sub acoperire? îl întrebă Diana așezându-se în fața lui.

– Până când terminăm treaba, dar n-o să dureze mult. Sper să pun mâna pe ei în noaptea asta.

– Asta înseamnă necazuri pentru refugiu? îl întrebă ea îngrijorată.

Lee clădină din cap.

– Tranzacția s-a terminat și acțiunea va avea loc în altă parte. Dar aș dori să nu te mai duci acolo, până când nu iau eu legătura cu tine și-ți spun că totul este în ordine.

– Oh, zău? zise ea, deranjată de tonul lui sigur. Îmi pare rău, dar nu pot să-ți promit. Îți dai seama că trebuie să-l previn pe Gavin despre ce se întâmplă.

– O să fac eu asta. Este important ca el să se poarte normal. Aș vrea să stai deoparte, în caz că sunt urmărit. Acum trebuie să plec.

I-ar fi plăcut să discute în contradictoriu cu acest bărbat căruia îi plăcea să dea ordine, dar gândul că el pleca o făcu să uite de toate.

– Te conduc în oraș, îi zise ea repede.

– Nu, nu vreau să fiu din nou văzut cu tine. Voi lua autobuzul... Și continuă cu un accent îngrozitor... Dacă poț' să dai un bănuț pentru un amărât făr' noroc, fii binecuvântată.

– Cum poți să glumești, când treaba este foarte serioasă? îl apostrofă ea încordată.

Lee ridică din umeri.

– Tocmai pentru că totul este foarte serios, trebuie să glumesc ca să pot supraviețui, îi zise el cu nepăsare. Este un lucru obișnuit pentru polițiști.

*
* *

A doua zi, Diana fu trezită devreme de Vita, care o scutura cu putere de umăr.

– A reușit! exclamă ea.

Diana se ridică în șezut și văzu că Vita deschisese televizorul pe care-l avea în dormitor și pe ecran apăru Lee, arătând obosit, dar mulțumit, vorbind cuiva despre arestări pe care le făcuse în zorii zilei. Somnoroasă, auzi interviul pe frânturi.

– Luni de muncă grea... rezultate foarte bune... traficanți în spatele gratiilor pentru mult timp...

Diana rămase la birou până la ora unu noaptea. Apoi se duse la culcare. Telefonul nu a sunat.

Numai disciplina, pe care și-o impusese de-a lungul vieții, a reușit s-o facă să se ocupe de treburile ei, a doua zi. Seara și-o petrecu în același fel ca seara trecută, și telefonul tot nu sună. În a treia seară nu mai putu suporta privirile compătimitoare ale celorlalți, așa că își îmbrăcă hainele vechi și plecă la refugiu. Dacă înainte ar fi putut fi periculos pentru ea, acum nu mai era cazul.

Parcursese jumătate din distanță, când realiză că în oglinda retrovizoare se vedeau aceleași faruri. Apăsă pe accelerator și mașina din urma ei făcu la fel. Coti brusc și după un moment aceeași mașină apăru în spatele ei.

Coincidență, își zise în gând. Dar când încetini, și cealaltă mașină făcu la fel, refuzând s-o depășească. Privi cu atenție în oglinda retrovizoare, dar era întuneric și luminile strălucitoare ale farurilor o împiedicau să-l vadă mai bine pe urmăritor. Oricum cineva era foarte hotărât s-o urmărească, refuzând să se lase păcălit.

Cum se putea întâmpla așa ceva când Lee prinsese toată banda? Doar dacă nu cumva scăpase unul? Mai avea de mers zece minute până la refugiu și străzile nu erau pustii. Va fi în siguranță, oarecum. Dar numai ideea că era urmărită, îi făcu părul măciucă.

Pe ultima jumătate de milă, acceleră și ajunse la biserică înaintea urmăritorului ei. Sări din mașină și coborî grăbită treptele spre criptă. Tocmai atunci Gavin apăru în ușă și ea îi făcu semn.

– Te simți bine? o întrebă el, venind după ea.

– Mă urmărește cineva, îi zise ea încet. Ai primit vreun telefon de la inspectorul detectiv Fortuno?

– Da. Am fost îngrozit. Dar așa se explică de ce au apărut figuri noi în ultimul timp.

– S-a întâmplat ceva, aici?

– Nimic, cu excepția unor nou-veniți, care au dispărut. Bănuiesc că el a operat unele arestări. Dar ce este treaba asta cu urmăritul? Doar nu vrei...?

– Nu știu. Lee mi-a spus că s-ar putea întâmpla, dar eu nu l-am crezut. Se pare că a avut dreptate. Indiferent cine este, ar trebui să ajungă aici, acum.

– Îl putem prinde când va coborî scările, îi zise Gavin.

Deasupra lor se auzi o mașină oprind, apoi cineva care cobora scările. Văzură o pereche de picioare bărbătești. Diana, care stătea mai departe de Gavin, nu putea să vadă chipul bărbatului în lumina slabă, dar rămase încordată, gata să intervină.

Încăierarea fu scurtă. Gavin îl lovi. Intrusul căzu și Gavin termină treaba cu un croșeu de stânga care trimise intrusul la pământ. După ce-și aranjă ținuta, păru că-și amintește că era preot și se arătă afectat.

– Mă bucur să văd că încă mai pot apăra o cauză dreaptă, zise el. Hai să-i aruncăm o privire, apoi să chem poliția.

Se aplecă peste tânărul care stătea sub un bec, frecându-și maxilarul. Diana veni lângă el. Apoi înțepeni îngrozită.

– Ah, nu! gemu ea.

– Îl cunoști? o întrebă Gavin.

– Este Clive. Stă la mine acasă. Clive! zise ea îngenunchind lângă el.

Clive o privi exasperat.

– Mulțam mult! îi zise el. Este ultima oară când îți fac o favoare.

– Bănuiesc că nu am prins un criminal, spuse Gavin, părând dezamăgit. O ajută pe Diana să-l ridice pe Clive în picioare, apoi îl duseră în bucătărie. Scuzele mele, îi spuse el, turnându-i lui Clive o ceașcă de ceai.

– Nu-ți face probleme, îi zise Clive necăjit, uitându-se urât la Diana. Știu pe cine să dau vina. Totuși, ai un pumn teribil.

– Am făcut box la universitate, îi explică el mândru.

– Zău? Și eu...

– Nu vă supărați că întrerup aceste amintiri pugilistice, sper? le spuse Diana cu răceală. Clive, ce naiba făceai urmărindu-mă în felul ăsta?

– Aveam grijă de tine și te păzeam, așa cum i-am promis lui Lee că voi face. Și uite ce mulțumiri primesc.

Plin de tact, Gavin se retrase. Diana nici nu observă. Era preocupată de afirmația lui Clive.

– I-ai promis lui Lee? repetă ea nevenindu-i să creadă. Vrei să spui că el ți-a cerut să mă protejezi?

– Nu să te protejez, îi zise Clive cu precuație, privindu-i pe furiș chipul furios. Numai să stau cu ochii pe tine. Era destul de sigur că o să faci o prostie.

– A zis el *asta?*

– Da. A zis că ai o fire autoritară și că ești obișnuită să dai ordine și nu prea o să vrei să te supui, așa că dorea să te supraveghez cât mai discret posibil, deoarece nu are nici un rost să te enervez. Avea dreptate, Di. Vreau să zic, în privința faptului că ești obișnuită să dai ordine, adăugă Clive repede, când îi văzu chipul.

Faptul că era adevărat n-o făcu să se simtă mai bine.

– Ar fi trebuit să-i spui să-și vadă de treaba lui.

– Am crezut că *asta* era treaba lui, îi zise Clive moale. La urma urmei este ofițer de poliție.

– Dar nu pentru *mine,* indiferent de ce crede el, îi zise Diana fierbând de mânie.

– Să știi că nu este o crimă că e îngrijorat pentru tine. Puse mâna pe brațul ei. Îmi pare rău că te-am speriat, Di, dar nu te supăra. La urma urmei, eu am ochiul negru.

– Mai bine m-ai lăsa să te conduc acasă, îi zise ea țeapănă.

– Mă duc acasă cu mașina mea, mulțam, îi răspunse el cu demnitate.

Fără să spună un cuvânt, Diana se întoarse și ieși. Se îndreptă grăbită spre mașină, urcă și trânti portiera. Era uimită și dezamăgită de vârtejul de sentimente din inima ei. Cum *îndrăznea* Lee să facă așa ceva?!

*
* *

Hugh îi telefonă a doua zi, ca să-i amintească de promisiunea de a lua masa la ei în acea seară.

– Mama abia așteaptă să te vadă, îi spuse el.

Uitase complet și totuși nu se simți capabilă să contramandeze și s-o dezamăgească pe Leila Marriott. Și apoi, refuza să stea acasă și să lâncezească.

– Abia aștept și eu s-o văd, îi spuse ea cu hotărâre.

Se duse și se înarmă cu toată puterea de care era capabilă, ca să treacă seara. Hugh închiriase o vilă pentru o lună pe

malul lacului Como, pentru ca mama lui să se bucure de căldura soarelui italian. Cei doi erau hotărâți s-o determine să meargă cu ei.

– Nu-ți face probleme, Nigel nu va fi acolo, îi promise Hugh.

– Dragul meu, îi zise Leila pe jumătate râzând, pe jumătate cu reproș.

– Hai să luăm lucrurile așa cum sunt, mamă. Dacă vrem s-o convingem pe Diana să devină un membru al acestei familii, va fi necesar să-l renegăm pe fratele meu mai mic, glumi Hugh.

– Ignoră-l, Leila, îi spuse Diana repede, refuzând să accepte ideea de căsătorie. Nigel este în regulă. Doar trebuie să se mai maturizeze.

– Dar vei veni la lacul Como, nu-i așa? insistă Hugh.

– Să nu crezi că va trebui să suporți o invalidă, interveni repede Leila. Infirmiera va avea grijă de mine. Nu voi face pe supraveghetoarea, adăugă ea cu înțeles.

O voiau în familie cu orice preț, și-i făcea bine să se simtă dorită. Și apoi, ideea de a petrece o lună în Italia, pe malul lacului, cu un bărbat care o adora, era plăcută. Și totuși...

– Lasă-mă să mă gândesc, se eschivă ea. Voi veni, dacă voi putea să-mi amân unele cazuri.

– Voi încerca să am răbdare, îi răspunse Hugh dezamăgit. Dar vei veni la dineul ăla de caritate cu mine, nu-i așa?

– Dineu de caritatte?

– Iubito, am ciudata impresie că ești cu gândul aiurea în seara asta. Mi-am petrecut o jumătate de oră înainte de masă vorbindu-ți de acest dineu.

– Da, sigur că-mi amintesc, îi zise ea repede. Mi-ar face mare plăcere să vin.

*
* *

Trecuseră patru zile de când Lee plecase, apoi cinci, și apoi a șasea. Trecu o săptămână și ea trebui să înfrunte faptele. Vârtejul de sentimente care o cuprinsese nu avea nici o legătură cu el. El, pur și simplu petrecuse o seară plăcută. Toată disciplina, care o ajutase atât de bine altădată, trebuia să intre în acțiune acum. La urma urmei era încă o problemă de experiență, o lecție de viață, care trebuia luată ca atare.

Totuși durerea și deziluzia refuzau să fie ignorate atât de ușor și-i făceau nopți albe și zile cenușii. De asemenea, o făcea nervoasă și imprevizibilă.

– Dacă aș fi în locul tău aș merge pe vârfuri, mormăi Vita, când Clive veni acasă sâmbătă după-amiază. Este de o veselie teribilă și asta înseamnă că e în pragul unei crize.

– Stai să vezi când va auzi ce o să-i spun, ripostă Clive.

– Fii atent să nu-ți învinețească și celălalt ochi, îl preveni Martin.

Clive se duse spre biroul Dianei și rămase în prag.

Ea ridică privirea.

– Este important, Clive? îl întrebă ea scurt.

– Depinde cât de mult vrei să știi ce i s-a întâmplat lui Lee.

– Am crezut că acest subiect este de domeniul trecutului. Ești hotărât să faci din asta o tragedie romantică, nu-i așa?

– De fapt chiar a fost aproape o tragedie. În tot acest timp când tu îl bodogăneai cu năduf, el zăcea rănit grav. Totuși, dacă nu ești interesată...

Se îndreptă spre scară, dar Diana sărise deja de pe scaun și străbătu ca un fulger camera. Se albise la față.

– Ce vrei să spui cu rănit grav? îl întrebă ea. Clive, asta este o glumă de a ta?

– N-aș numi o împușcătură în piept o glumă.

– Dar... nu are nimic, zise ea înnebunită. L-am văzut la știri mai devreme...

– S-a întâmplat imediat după asta. Unul din arestați a reușit să scape în interiorul secției și a pus mâna pe un pistol. L-au prins din nou, dar nu înainte ca Lee să primească glonțul. Văzu chipul ei livid și schiță gestul să-i atingă brațul. E bine, Di, îi spuse el cu blândețe. Acum este în afara pericolului.

– Unde e?

– La spitalul St. Swithin.

Diana era în hol înainte ca el să termine de vorbit, și-și îmbrăca haina. Clive o urmă la ușă, dar când să iasă, ea se opri și se întoarse spre el.

– Clive, cum ai descoperit toate astea? îl întrebă ea.

– Am sunat la secție și am cerut să vorbesc cu el... ceea ce ar fi trebuit să faci *tu.*

Diana se grăbi spre mașină fără să-i răspundă, dar cuvintele lui o urmăriră tot drumul. Doar mândria o oprise să facă prima mișcare și să ia legătura cu Lee, iar el ar fi putut să moară și ea să nu aibă habar.

I-a trebuit o jumătate de oră ca să ajungă la spital. Parcă mașina, apoi se grăbi să ajungă la recepție.

– Unde pot să-l găsesc pe inspectorul detectiv Fortuno? întrebă ea.

Femeia în vârstă de la birou o privi încruntată.

– Sunteți rudă?

– Sunt avocată, îi răspunse Diana cu multă demnitate. Când femeia o privi cu îndoială, își încrucișă degetele pe la spate și adăugă fără rușine:

– Înțeleg din mesajul pe care mi l-a lăsat că vrea să mă vadă urgent.

– Păi, n-ar trebui... dar dacă este o problemă a poliției... camera 15, la etajul doi.

– Mulțumesc.

Diana se grăbi înainte ca cineva s-o mai întrebe ceva.

Își simțea gâtul uscat, când ajunse la etajul doi. Nu se întâmpla prea des să aibă îndoieli, dar brusc toată încrederea ei o părăsise. Dar dacă el nu voia s-o vadă? La urma urmei, el ar fi putut să-i lase un mesaj și nu o făcuse. Dar nu putea să mai suporte nici o clipă fără să-l vadă pe Lee, să-l atingă și se să asigure că el era acolo, să redescopere zâmbetul cald care i se reflecta și în ochii căprui. Se opri în fața ușii, trase cu putere aer în piept și intră.

Avu impresia vagă că în salon erau mai multe persoane, dar nu-i vedea. Singurul lucru clar era Lee sprijinit de mai multe perne, cu chipul palid și tras dar luminat de bucurie, când o văzu. Deschise brațele și ea se duse direct acolo.

Capitolul 5

Un timp, buzele Dianei rămaseră unite cu cele ale lui Lee în cel mai împlinit și totuși cel mai frustrant sărut de până atunci: împlinit, pentru că Diana era acolo unde inima îi spunea că îi este locul, și frustrant deoarece nu îndrăznea să-l strângă cu putere în brațe. În acel moment putea să-l țină cu blândețe, și simți cu tristețe că Lee slăbise.

– Dragul meu, șopti ea când putu să vorbească. Dacă aș fi știut. Cât de rău este?

– Acum mă simt mult mai bine, murmură el, cu ochii strălucitori.

– Nici prin minte nu mi-a trecut că ți s-a întâmplat ceva rău. Când te-am văzut la știri, erai teafăr... Cuvintele i se înecară într-un hohot de plâns.

– Plângi? întrebă el cu blândețe.

– Nu, îi răspunse ea repede.

– Perfect, nu plângi. Uite, ia batista mea.

– Păi, tu ai face și un sfânt să plângă, declară ea, ștergându-și obrajii. Cât de grav este? Arăți groaznic. Acum că starea de euforie trecuse, îi văzu paloarea și ochii încercănați.

– Ce a fost mai rău a trecut, pe cuvântul meu. Nu-ți mai face probleme, draga mea. Sunt mai puternic decât arăt.

Diana deveni conștientă că nu erau singuri. Întorcându-se, văzu încă trei persoane în cameră. Un bărbat și o femeie, de aproximativ șaizeci de ani, îi priveau cu un zâmbet încântat pe față. Bărbatul era o versiune mai în vârstă a lui Lee, înalt și subțire, cu un chip oacheș și expresiv, care probabil că în tinerețe era foarte chipeș. Femeia era scundă și grasă, cu părul alb și ochi iscoditori care o studiau foarte atenți pe Diana.

– Ei sunt părinții mei, îi spuse Lee. Au venit tocmai din Italia ca să fie cu mine. Mamă, tată, ea este Diana.

Cei doi schimbară între ei o privire rapidă și amuzată. Tatăl dădu mâna cu Diana, dar Mama o studie și apoi comentă:

– Diana? Numele tău este *Diana?*

– Da, confirmă ea, uimită de examenul la care era supusă.

– Am vrut să te întâlnesc, Diana, îi zise mama. Fiul meu ne-a vorbit de tine...

Un hohot de râs se auzi de la femeia, care sta lângă fereastră. Avea în jur de treizeci de ani, o matroană solidă și frumoasă, cu părul negru.

– Uită-te la el, spuse ea cu voce melodioasă, arătând spre Lee care-și rotea privirea îngrozit, parcă încercând să găsească un loc unde să se ascundă. A roșit.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe sora mea Maria, îi spuse Lee, cu toată demnitatea de care era capabil. Nu că aș fi nerăbător s-o prezint, dar înțelegi, am fost legat de ea atâția ani.

Diana dădu mâna cu Maria, pe care o plăcu imediat.

– Vezi, el a fost inconștient, îi zise Maria Dianei. Și tot timpul a vorbit despre cineva cu numele Diana. Abia așteptam să te întâlnim și să vedem dacă lucrurile pe care le-a spus sunt adevărate.

– Vreau o ceașcă de cafea, declară mama, făcându-i-se milă de fiul ei. Noi ne ducem la bufet, *toți,* adăugă ea, luând-o cu hotărâre de braț pe Maria. Ne întoarcem mai târziu.

– Mulțumesc, mamă, zise Lee cu voce moale.

Cei trei își luară la revedere și ieșiră, lăsându-i singuri. El își deschise brațele din nou.

– S-ar putea să nu avem mult timp. Hai să nu-l pierdem.

Diana îl sărută cu tandrețe. În ciuda slăbiciunii lui, Lee o îmbrățișă cu putere, sărutând-o cu pasiune.

– Am visat în fiecare zi că vei veni, șopti el.

– De ce n-ai pus pe cineva să mă sune? îl întrebă ea în grabă.

– Deoarece doctorii mi-au pompat sedative și am dormit întruna. Visurile mele erau pline de imaginea ta, dar nu-mi puteam aminti numele de famile. Încă nu pot.

– Waldman, îi spuse ea, împingându-l cu blândețe pe pernă.

El se supuse obosit, ținând-o de mână.

– Ah, da, Waldman. Ești cumva rudă cu domnul Justiție Waldman?

– Sunt nepoata lui, îi răspunse Diana descurajată.

– Deci ești. Bănuiesc că mi-ai spus. Nu mă privi așa de îngrozită, iubito. Sunt încă sub efectul calmantelor. În memoria mea există pete albe. Știu că sunt îndrăgostit de tine, dar nu-mi pot aminti cum ne-am cunoscut. Nu știu de când suntem împreună, ci doar că vom fi împreună toată viața. Doar dacă... Încruntă din sprâncene. Ceva în legătură cu tine mă îngrijorează. Știi despre ce este vorba, nu-i așa?

– Nu mi-ai spus nimic.

– Nu-i nimic. Nu poate avea prea multă importanță. Întinse mâna și o mângâie ușor pe față. Așadar tu ești Diana, care mi-a bântuit visele. Mi-a fost teamă că mă voi trezi și voi afla că nu exiști.

– Și în tot acest timp mie mi-a fost teamă că am visat ceea ce s-a întâmplat între noi, vorbi ea cu voce ușor răgușită.

– Ah, da, îmi amintesc. Cineva s-a dat la tine și eu m-am deconspirat ca să te apăr, lucru pe care nici un bun polițist nu trebuie să-l facă. Șeful meu mi-a tras o săpuneală în legătură cu asta. Vezi ce efect dezastruos ai asupra mea? Și pe urmă m-ai răpit. Apoi totul e în ceață, cu excepția faptului că m-ai sărutat și că ai un peștișor auriu pe nume John Wayne. Se încruntă din nou. Sau poate că pe mine mă cheamă John Wayne, și ai sărutat peștișorul.

Spre ușurarea ei, sosi infirmeiera.

– Cred că ar trebui să vă odihniți acum, inspectore, îi spuse aceasta. Pentru un timp n-ar trebui să discutați probleme de poliție.

– Poliție...?

– Am explicat la recepție că sunt avocată, îl întrerupse Diana grăbită. Și despre mesajul pe care mi l-ai lăsat pe robot, ca să vin aici.

Ochii lui Lee sclipiră poznaș.

– Ah, ăsta este un alt lucru pe care l-am uitat. Poți să pleci, domnișoară avocat. Nu sunt destul de refăcut.

Părinții și sora lui venriă să-și ia rămas-bun. Diana ieși pe coridor, epuizată de emoții. Chipul palid și suferința lui îi frânseseră inima. Un val de dragoste grijulie o cuprinse dintr-o dată. Își controlase impulsurile întotdeauna, dar era șocată realizând cât de des controlul, pe care-l stăpânise perfect până atunci, îi dispărea în compania lui Lee.

Trecură vreo două ore până când se simți în stare să se întoarcă acasă și să dea ochii cu ceilalți. Când sosi, toți erau în bucătărie. Martin frunzărea un catalog cu unelte de grădinărit,

Vita făcea pateuri, iar Clive stăteaa cu nasul în cărțile lui. Când ea intră, își ridicară privirile de la treburile lor și se uitară la ea cu o indiferență studiată. Diana se aștepta la întrebări.

– Hugh te-a sunat de cinci ori în seara asta, îi comunică în schimb Vita. Ceva în legătură cu o cină de binefacere, la care trebuia să mergeți împreună.

– Ah, da! șopti Diana, trezindu-se brusc la realitate. Am uitat complet. Ce i-ai spus?

– Doar că ai fost solicitată urgent în altă parte, îi spuse Clive. Vita a fost foarte diplomată. A zis că-l suni imediat ce te întorci.

Cu un sentiment de vinovăție în suflet, Diana îl sună pe Hugh. Nu se simțea în stare să-i mărturisească adevărul, așa că inventă ceva în legătură cu un client și o consultație urgentă, dar își dădu seama până la urmă că Hugh nu a crezut o iotă. Oricum, i-a acceptat scuzele, mai mult mâhnit decât furios.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu tine zilele astea, Diana, se limită el să comenteze. Tu, *niciodată* nu ai uitat de astfel de lucruri, chiar când aveai vreo urgență.

– Știu, dar de data asta am uitat, îi zise ea cu umilință. Îmi pare rău, Hugh.

Închise telefonul și se întoarse, găsindu-i pe ceilalți adunați în jurul ei, privind-o, dar nici unul nu scoase un cuvânt. Tăcerea era mormântală.

– Am fost să-l văd pe Lee, le explică ea. A fost rănit destul de grav, dar se va face bine. Sincer, nu știu de ce ați fost atât de îngrijorați.

Capitolul 6

– Tu și familia ta veți sta la mine o perioadă, îi spuse Diana Mariei în timp ce se îndreptau spre spital.

– Ești foarte drăguță, dar nu te vom stânjeni?

– Absolut deloc. Casa este foarte mare.

Se grăbiră spre salonul lui Lee. Mama și tatăl lui ridicară privirile repede când ele intrară în cameră.

– O să-i iau la mine acasă, îi șopti Diana lui Lee îmbrățișându-l. Este destul de aproape de spital.

Lee o privi uimit.

– Acasă? Vrei să spui la conac?

– Da, desigur. Ai văzut cât de mare este casa. De ce te uiți așa? Am crezut că vei fi mulțumit.

– Sunt... adică îți sunt recunoscător pentru ceea ce faci... Lee se opri, stânjenit de o senzație neplăcută că nu se putea explica.

Știa doar că era împotriva ideii ca părinții lui să fie luați sub aripa protectoare a Dianei și asta îl șoca, mai ales că ea era atât de minunată.

Sunt un nemernic nerecunoscător, se dojeni el în sinea lui. *Dar aș dori ca asta să nu se întâmple.*

– Sigur că sunt mulțumit, draga mea. îi zise el cu hotărâre. Sunt încântat. Singura mea problemă este că o să-ți fiu atât de îndatorat încât nu știu pe unde o să mai scot cămașa.

– Dar eu nu văd asta ca o favoare, îi zise ea uimită.

Se întreba de ce nu putea înțelege asta, adică faptul că făcea totul pentru el din plăcere, că se simțea aproape de el. Oare el gândea la fel? O săptămână, în stare de inconștiență, o chemase încontinuu. Asta trebuia să însemne ceva. Dar un fior de dezamăgire îi cuprinse inima.

Maria le explica părinților ei noul aranjament. Mama era veselă, dar nu foarte surprinsă. Se părea că deja o considera pe Diana ca făcând parte din familie.

– Nu-ți vom face probleme, îi promise ea. Vom avea grijă de casă și vom găti.

– Păi o să aveți de furcă, deoarece Vita se va supăra, le spuse Diana zâmbind.

– Vita? se bâlbâi mama neliniștită. Probabil că este mătușa ta sau vara ta, care are grijă de casă când tu ești plecată la slujbă?

– Păi, ea are grijă de mine, dar nu suntem rude. Este doar o prietenă. La fel și Martin, care vede de grădină.

– Familia ta nu se ocupă de astfel de lucruri? o întrebă mama, uimită.

– Nu am familie, le spuse Diana.

Mama îi răspunse cu simpatie, strângând-o cu putere în brațe.

– Acum ai, îi zise ea.

Apoi începu să-i împingă pe ceilalți doi spre ușă, anunțând cu o voce insinuantă:

– Este timpul să mergem la bufet.

Maria și tatăl ei schimbară o privire complice, zâmbind cu gura până la urechi și o urmară afară din cameră fără să zică nimic, lăsându-i pe Diana și Lee stânjeniți.

– Mama a vrut să fie discretă, îi mărturisi el cu un zâmbet. Ce pot să-ți spun? Fără tine ar fi fost pierduți.

– Nu spune nimic. Sărută-mă, îl rugă ea.

Când putură vorbi din nou, el respira întretăiat.

– Aș vrea să fiu o muscă și să asist la întâlnirea dintre mama și Vita.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, zise ea zâmbind. Îmi face plăcere să le am pe amândouă.

– Ai grijă. Te-ai mai putea trezi cu încă trei locatari permanenți în casă. Și atunci va trebui să mă mut și eu acolo.

– Este o casă mare, îi zise ea.

Era o glumă, dar gândul că Lee ar putea sta acolo avea un farmec aparte. Dar el nu mai zise nimic.

În aceeași seară, ea conduse familia lui Lee la conac.

Din momentul în care au ajuns, era clar că Vita se va comporta foarte bine. Își aranjase ținuta, prezentând cu o mină deosebit de gravă camerele pe care urmau să le ocupe, pline cu flori de primăvară, luminoase și confortabile. Singurul moment de stânjeneală a fost creat de Fang, care se strecurase în camera părinților lui Lee și se întinsese cât era de mare pe pat. Încercările Vitei de a-l da jos au fost zadarnice și doar comanda venită din partea Dianei a reușit să-l urnească de acolo.

– Îmi cer scuze pentru comportament, interveni Vita cu o politețe care-i dovedi Dianei că ea își măsura fiecare cuvânt.

Se întrebă uimită dacă nu cumva prietena ei mai în vârstă nu avea însușiri telepatice, și îi înțelesese temerile ei.

Habar nu avea de instrucțiunile lui Martin.

– Este important pentru Di, o instruise el.

– Nu trebuie să-mi spui mie cât de important este faptul că *părinții lui* vin să stea aici, se arătase Vita ofensată. Ce ai zice dacă ai aduce mai puțin noroi pe cizme din grădină?

Când mai târziu Diana se duse să vadă ce fac, o găsi pe Maria ajutându-i la despachetat. Pe noptieră era o fotografie înrămată a unui băiat și a unei fete, amândoi în jur de cincisprezece ani și semănând izbitor cu Lee. Mama îi explică Dianei că cei doi erau Antonia și Carlo.

– Probabil că ți-e tare dor de ei, îi spuse Diana zâmbind.

– Acum stau împreună cu fratele meu, îi zise mama. Sunt pe mâini bune, dar... da, mi-e dor de ei.

– Bănuiesc că ți-ar face plăcere să le telefonezi și să le spui că v-ați mutat.

Spre surpriza ei, părinții lui Lee se arătară stânjeniți și mama o privi necăjită pe Maria, care se părea că era purtătorul de cuvânt al familiei.

– Un astfel de telefon este scump și acum nu avem bani, îi explică Maria.

– Dă-mi numărul și plătesc eu, îi zise Diana cu hotărâre.

Câteva minute mai târziu obținu legătura și mama flecărea veselă cu Antonia. După ce închise, o îmbrățișă cu putere pe Diana, după care năvăli în bucătărie și ceru să i se dea și ei ceva de făcut.

În timpul mesei atmosfera a fost relaxată. Mama și Vita au recunoscut că sunt o echipă în bucătărie, și după ce au făcut schimb de rețete lângă o sticlă de vin, mama se relaxase destul ca s-o asculte pe Vita relatând episodul cu închisoarea și s-o compătimească. Tatăl lui Lee și Martin și-au găsit un subiect comun: fotbalul. Clive a încercat să flirteze cu Maria, dar aceasta l-a respins cu hotărâre, pretinzând că discuta cu Diana, pe care o privea deja ca pe o viitoare soră.

– Sper că nu te vom deranja mult timp, îi zise ea.

– Nu este nici un deranj. Îmi face plăcere să vă am aici, îi răspunse Diana cu sinceritate.

– Ne-ai ajutat de atâtea ori. Acum, că Lee este în afara pericolului, trebuie să mă întorc la bărbatul meu. Mama și tata trebuie să se întoarcă la Antonia și Carlo. Acum cred că vor fi mult mai liniștiți, deoarece îl lăsăm pe Lee pe mâinile tale. Chipul i se înseninã. Acum îți voi spune ce a zis el despre tine.

– Da, ce a spus? o întrebă repede Diana.

– A spus că ești un omorâtor de dragoni. Cu cât găsești mai mulți dragoni, cu atât ești mai mulțumită. Și îmi dau seama că este adevărat, îți place să ai grijă de oameni. O îmbrățișă pe Diana. Îmi va face plăcere să te am ca soră.

– Păi... nu știu, zise Diana stânjentiă.

Maria râse de stânjeneala ei.

– Dar *eu* știu.

În timp ce se îndrepta spre dormitor în seara aceea, Diana se opri pe coridor și ascultă discuțiile despre ea, purtate cu voce joasă.

Își amintea că în copilărie casa i se părea imensă și rece. Scările se întindeau enorm de mult în întuneric. De fapt, ele duceau doar până la camera mică din colțul casei, care devenise camera ei.

La paisprezece ani îl convinsese pe bunicul ei să-i schimbe camera, spunându-i că avea nevoie de mai mult spațiu. Dar adevăratul motiv fusese că-i displăcea camera din colț și amintirile ei. Chiar și acum avea impresia că numai o linie subțire o despărțea de neliniștea copilăriei.

Dintr-un impuls, străbătu coridorul spre vechea ei cameră. Era prima oară după ani de zile când intra acolo. Arăta mohorâtă, patul fusese strâns, pereții păreau goi fără tablouri, dar chiar când fusese aranjată și plină cu lucrurile ei personale, nu-i păstrase o amintire prea plăcută. Păși în cameră și se îndreptă spre fereastră. Era așa cum își amintea. Jgheabul gros, prin care se scurgea apa de pe acoperiș, ajungea până la ramurile copacului. Era ușor să cobori pe acolo, așa cum descoperise Diana la vârsta de zece ani, în noaptea aceea când fugise de acasă.

Nimeni nu știuse că fugise. Câteva ore mai târziu se întorsese așa cum venise, băgându-se tăcută în pat și zăcând acolo rece ca o statuie, urând lumea pentru trădarea suferită, dar refuzând să-și manifeste durerea prin lacrimi. De atunci plânsese foarte rar.

Undeva, în spatele ei, auzi râsete venind din camera mamei lui Lee. Ieși, închizând ușa acelor amintiri triste, apoi se grăbi spre camera părinților lui Lee, unde din nou Fang se lungise pe unul din paturi, rezistând eforturilor combinate ale Mariei, ale lui Clive și ale tatălui de a-l da jos de acolo.

– Afară! ordonă ea și câinele dispăru.

Printre strigăte și gesticulând, mama îi povesti cum îl găsiseră întins pe pat și, în râsul general, Diana descoperi că amintirile din camera mică din colț dispăreau încet, până când începu să creadă că visase.

*

* *

Nu-l mai văzu pe Lee până a doua zi seara. Familia o salută ca pe un prieten vechi atunci când sosi la spital, și imediat mama o anunță cu voce hotărâtă că familia se duce la bufet să bea o cafea. De îndată ce ușa se închise, Diana și Lee izbucniră în râs.

– Săracul tata! hohoti Lee. Urăște bufetele și pur și simplu trebuie să-l târăști până acolo.

– Îmi plac mult părinții tăi, îi spuse Diana cu sinceritate. Dimineața, Vita mi-a spus că a găsit paturile din dormitorul lor lipite unul de altul. S-au scuzat că i-au stricat aranjamentul, dar ei nu pot dormi separat.

– Sigur. Sunt italieni. Noi nu credem în atitudinea rece a englezilor, în legătură cu dormitoarele separate. Cei căsătoriți dorm împreună.

– Cum te simți acum?

– Mult mai bine.

– Bine, deoarece am ceva de discutat cu tine și vreau să mă lămurești. Lee se prefăcu îngrozit. Cum ai îndrăznit să-l pui pe Clive să mă urmărească?

Lee se strâmbă.

– Ce naiba i-a venit să-ți spună așa ceva?

– Nu prea a avut încotro, după croșeul lui Gavin.

Îi povesti cum Clive o urmărise și din acest motiv avusese de suferit. Lee rânji.

– Va trebui să discut cu el. Haide, n-am făcut ceva așa de groaznic.

– I-ai spus că îmi place să fac pe șefa.

– N-am spus chiar că faci pe șefa, se eschivă el. Acum termină și sărută-mă.

Când vizita luă sfârșit, familia se întoarse să-i ureze noapte bună. În timpul acesta apăru o soră, care-i privi cu reproș.

– Inspectore, n-ar trebui să fie aici atâtă lume, îi zise ea. Nu vă face bine.

– Tocmai plecam, zise repede Diana.

Lee strânse din dinți, frustrat.

– Abia aștept să plec de aici.

Diana dădu din cap cu simpatie.

– Da, dacă ești o persoană obișnuită să dai ordine, este mai greu să le primești.

El se uită urât la ea.

– Au hotărât să mă trimită într-un sanatoriu pentru convalescență, o lună de zile, mârâi el.

– Păi asta n-ar trebui să fie așa de rău, îi zise Diana.

– Habar n-ai despre ce este vorba. Este jumătate sanatoriu, jumătate azil. Va trebui să-mi petrec timpul stând „relaxat" pe terasă, jucând scrabble cu vreun colonel în retragere. Simt că înnebunesc.

– Atunci nu te duce, îi spuse Diana.

– Ușor de spus, dar nu mă vor lăsa să plec de aici până când nu vor fi siguri că voi avea parte de o îngrijire atentă.

– Și au drepate, declară mama lui. Nu trebuie să te întorci la muncă decât după ce te-ai vindecat complet.

– Mamă, nu mai am zece ani!

– Nu, dar te porți ca unul de zece ani.

– De fapt nu este nevoie să joci scrabble cu un colonel în retagere, zise Diana dintr-o dată. Știu unde poți fi îngrijit cu atenție, fără să mergi la sanatoriu.

– Unde? Unde? o întrebă imediat Lee.

– Nici nu mai trebuie să întrebi. Chiar tu mi-ai dat ideea. Vino la conac.

– Ah, nu, Di, nici nu se discută. Am profitat destul de tine.

– Dar este soluția ideală. Vita se va bucura să te îngrijească.

– Vita asta este o femeie foarte bună, îi mărturisi mama.

– Este o femeie extraordinară, fu de acord Lee, dar nu vreau să fiu îngrijit de ea sau de altcineva.

– Cineva trebuie să aibă grijă de tine, insistă Diana. Fie eu sau Vita, fie sanatoriul.

Lee gemu. O parte din el nu dorea ca Diana să-l vadă neajutorat, dar celalată parte se gândea că astfel ar fi cu ea în fiecare zi.

Dar hotărârea definitivă veni din parte mamei.

– Dacă știm că vei fi bine îngrijit, ne vom putea întoarce la ceilalți copii, îi spuse ea. Ar trebui să fiu împreună cu Antonia. A început să iasă cu un băiat care nu-mi place.

– La vârsta ei? întrebă Lee scandalizat.

Maria chicoti amuzată.

– Când erai la vârsta ei, tu deja...

– Da, mă rog, lasă asta, o întrerupse repede Lee. Mamă, desigur, trebuie să te întorci la copii.

– Așadar, totul este aranjat. O sărută cu zgomot pe Diana. Dacă tu o să ai grijă de Lee al meu, va trebui să-ți fac o listă cu ce-i place și ce nu, ca să știi...

– Nu este nevoie să știe toate astea, mârâi Lee.

– Ha! Auzi la el. La nunta ta voi plânge, dar nu de bucurie, ci de surpriză că s-a găsit o femeie bună care să te ia de bărbat.

*

* *

Următoarea sarcină a Dianei, și cea mai grea, a fost să-i explice lui Hugh că nu putea merge la Lacul Como. Într-o seară îl întâlni într-un bar, sperând să-i spună cât mai delicat posibil acest lucru, dar trebuia să-i ascundă adevăratul motiv, deoarece vraja care-i cuprinsese pe ea și pe Lee era prea pețioasă pentru a fi descrisă în cuvinte.

– Nu cred că ar fi cinstit față de Leila să-i dau false speranțe, îi zise cu blândețe.

– Ăsta este felul tău de a-mi spune că nu te vei mărita cu mine? o întrebă Hugh.

– Presupun că da. Hugh dragă, n-ar fi mers. Dacă aș fi simțit că doream să mă căsătoresc, n-ar fi trebuit să mă gândesc atât de mult. M-a frământat mult acest gând, deoarece ești atât de potrivit.

Zâmbetul strâmb dădea impresia că râdea de ea însăși.

– Am crezut că ții la mine, Diana, zise el morocănos, fără s-o privească.

– Țin, dar nu cum vrei tu. Am crezut că felul în care țin la tine va fi suficient, dar nu este. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Se pare că eu sunt cel care nu te-a cunoscut, zise el țeapăn. Întotdeauna ai fost atât de stăpână pe tine și de sensibilă. Acum îmi spui că te-ai îndrăgostit de cineva care nu este *potrivit* pentru tine.

– Ba n-am zis deloc, protestă ea consternată.

– Dă-mi voie să cred că am ceva simț de observație, draga mea. Când o femeie începe să spună că o dată s-a gândit că a ține la cineva era destul dar acum știe că nu este așa, înseamnă că s-a îndrăgostit. Diana rămase tăcută, incapabilă să-i răspundă, și Hugh insistă. El nu este potrivit pentru tine, nu-i așa?

– Nu știu cum este, zău, zise ea încet. Doar că... Reveni cu picioarele pe pământ, ca să descopere că ținea mâna pe inimă, într-un gest inconștient dar pe care Hugh nu-l putea ignora.

– Înțeleg ce este, zise el. Nu e ceva neobișnuit ca o femeie foarte sensibilă să dea câteodată cu bâta-n baltă. Te-ai îndrăgostit de un vagabond de la refugiu, nu-i așa?

Spre dezamăgirea sa, Diana nu-și putu reține un oftat când realiză cât de aproape de adevăr ajunsese Hugh. Era mulțumită că era semiîntuneric și el nu putea să-i vadă obrajii în flăcări.

– Ei bine, te las să-ți satisfaci micul tău capriciu, draga mea, îi zise Hugh. Eu pot să fiu răbdător.

– Vrei să spui că mă vei accepta, după *micul meu capriciu?* îl întrebă ea curioasă.

– Tu singură ai spus că *ne potrivim.* O dată ai spus că ăsta este primul lucru care contează într-o căsătorie.

– Am zis eu? Da, presupun că am spus-o.

– Când îți vei veni în fire, eu voi fi acolo, așteptându-te.

– Nu mă aștepta, Hugh, îi zise ea ridicându-se și pregătindu-se să plece. Nu mă voi întoarce.

Așa cum presupusese, Vita a fost încântată la ideea că Lee va sta cu ei. Ascultase solemn toate instrucțiunile pe care mama i le dăduse și promisese să fie o a doua mamă pentru el. Familia Fortuno se întorsese în Italia cu sufletul împăcat, condusă la aeroport de Diana.

Venise vara și tribunalul intră în vacanță. Acum Diana avea timp liber pe care putea să-l petreacă împreună cu Lee. Se întoarse acasă de la aeroport, într-o stare de fericire pe care n-o cunoscuse decât de puține ori în viața ei. Începu să murmure aceste ocazii: trecerea examenelor „Magna cum laudae", când a fost primită în barou, când a câștigat primul caz.

De fiecare dată bunicul ei o scosese în oraș la restaurant, câteodată prezentând-o colegilor lui cu multă mândrie. O lăuda în felul lui solemn și ea simțea o imensă satisfacție deoarece era apreciată după standardele lui, care erau foarte înalte. Acum descoperi că această satisfacție pălea în fața fericirii la gândul că va fi cu Lee.

Dormitorul lui fusese aranjat la parter, iar ușile dădeau spre grădina mare. Două zile mai târziu, o ambulanță îl aduse pe Lee la conac.

Se deplasă hotărât pe picioarele lui, dar efortul îl stoarse de putere și când Vita insistă să se odihnească, el nu se opuse.

În următoarele zile începu să mai prindă puteri și să stea tot mai mult în bucătărie, ajutând-o pe Vita să curețe cartofi sau învățând-o rețete italienești. Dar obosea repede și atunci obișnuia să-și petreacă după-amiaza stând la umbră în grădină.

Deveni repede obiectul interesului celor trei copii din vecini. Grădina lor era puțin mai mică și le făcea o mare plăcere să sară gardul în grădina Dianei și să se joace acolo. Ea n-ar fi zis nimic, dar Martin se burzuluia și gemea cu amărăciune când vedea dezastrul din straturile de legume și flori.

Dar Lee era o atracție prea mare, care învingea teama față de Martin. Printr-un telefon fără fir misterios, copiii au aflat curând că el era un ofițer de poliție rănit de criminali. Când apărea în grădină se grăbeau să vină și-i cereau să le spună o grămadă de povești cu criminali; cu cât erau mai îngrozitoare, cu atât mai bine. Spre amuzamentul Dianei, se părea că lui Lee îi făcea plăcere să-i distreze și poveștile lui erau cât mai teribile posibil.

– Sunt sigură că nu este bine pentru ei să asculte astfel de grozăvii, chicoti Diana într-o seară în timp ce lenevea fericită în brațele lui, în timp ce se legăneau într-un balansoar de grădină.

– Prostii, zise el vesel. Copiii sunt niște adevărați vampiri. Și apoi, nu prea cred în ele. Scot părțile tulburătoare și inventez o grămadă de cadavre.

– Și cadavrele nu sunt tulburătoare?

– Nu atât ca minciuna și cruzimea, îi spuse el gânditor. Când vezi femei în vârstă bătute pentru câțiva bănuți sau doar pentru plăcerea de a bate... *asta* este tulburător. Vezi fețele pline de vânătăi oribile, și privirile pline de uimire pentru că nu înțeleg cum de a putut să li se întâmple așa ceva tocmai lor... apoi trebuie să-l prinzi pe nemernic și să te porți cu mănuși cu el... Se opri brusc și se cutremură.

– Apoi, ce? îl întrebă Diana, încruntându-se.

– Atunci, câteodată doresc să pot să-mi scot mănușile și să le arăt cum este să fii lovit, termină Lee. Astea sunt cazurile pe care nu le descriu copiilor niciodată. Doar genul „poc – ai murit" este un joc inofensiv.

– Ți-ai scos vreodată mănușile? îl întrebă Diana după o scurtă ezitare.

Lee ridică din umeri.

– O dată mi-am pierdut cumpătul cu un nemernic care a lovit un bătrân în cap. Știa că era în siguranță. Singura martoră era soția victimei, care era prea speriată ca să-l poată vedea bine. Stătea, acolo în secția de poliție, râzând la mine. Am văzut roșu în fața ochilor și l-am pocnit. Era doar un laș și a fost destul ca să se sperie. A recunoscut totul dar apoi și-a angajat un avocat specializat în cazuri de brutalitate a poliției. Cazul a fost judecat, oficial am fost mustrat, iar pe de altă parte el a fost eliberat și poate să le dea în cap altora. O văzu încruntată și zise cu hotărâre: Singurul lucru de care mi-e rușine este faptul că el a fost lăsat în libertate. Hai să nu mai discutăm. Niciodată nu vom fi de acord în această direcție.

– Deoarece eu sunt genul de avocat pe care tu nu-l poți suferi? întrebă ea. Genul care crede că „toți polițiștii sunt porci și toți hoții sunt sfinți”?

– N-aș zice chiar așa, începu el.

– Dar așa ai susținut când ne-am întâlnit prima oară, îi reaminti ea. M-ai acuzat că vreau să te apăr deoarece aveai vânătăi și aș fi putut să folosesc asta ca semn al brutalității poliției.

– Păi, sunt vreo câțiva avocați care se potrivesc acestei descrieri, zise el stânjenit. Mi-am dat seama că tu ești o persoană puțin mai complicată. Și apoi, eu încercam să scap de tine. Am știut că aduci necazuri.

El își încordă brațul și o trase mai aproape. Diana îl sărută cu blândețe, apoi cu pasiune când simți răspunsul lui. Apoi, fără tragere de inimă, se retrase din îmbrățișarea lui, deși dorea mai mult.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, ușor amuzat.Ți-e teamă că o să leșin?

– Cam așa ceva, îi zise ea cu o voce ușor tremurată.

El oftă.

– Îmi dau seama că perioada de convalescență ne va pune la grea încercare pe amândoi. Sper că nu-ți pare rău că m-ai adus aici, nu-i așa?

– Da și nu, îi răspunse ea gânditoare. Cred că este timpul să mergem să luăm masa.

– Nu cred că Martin va vorbi cu mine. Unul dintre copii a dat cu mingea în mijlocul stratului cu salată, în această după-amiază. M-am oferit să plătesc stricăciunile, dar nu cred că l-am îmbunat.

– Nu cred. Salatele alea sunt mândria lui. Vita îți dă posibilitatea să iei masa în pat. De ce nu, în seara asta?

– Nu mă mai proteja. Voi înfrunta mânia lui Martin.

Vita făcuse o salată extraordinară, la care adăugase niște condimente culese din rețetele italienești ale lui Lee. Toată lumea o savură dar Martin nu se putu abține și observă întunecat că ar mai fi trebuit puțină salată verde.

– Dar mi-e teamă că anul ăsta nu prea vom avea salată verde, adăugă el aruncând o privire încruntată spre vinovat.

– Vrei să mă sinucid acum, sau o lăsăm pe mai târziu? întrebă Lee cu o figură inocentă.

– Ia terminați! porunci Vita. Amândoi.

– Acum încep să pricep de ce te-ai înțeles așa de bine cu mama, îi zise Lee. Ești exact ca ea.

– Atunci tratează-mă cu mai mult respect, îi sugeră Vita.

Dintr-o dată chipul lui Lee deveni cenușiu și toată puterea din lume n-ar fi putut să-l oprească să închidă ochii în timp ce era cuprins de slăbiciune.

– Cred că este mai bine să mă duc în pat, zise el.

Diana se ridică repede să-l ajute, dar în același timp Clive îi oferi brațul și Lee îl acceptă.

– Oricum îți mulțumesc, draga mea, îndulci el respingerea.

– N-am crezut cu adevărat, ceea ce am spus, declară brusc Martin.

– Te cred, îi răspunse Lee punând mâna pe umărul lui, înainte de a se lăsa ajutat de Clive.

Peste o jumătate de oră, când Diana se uită în camera lui Lee, el dormea profund. Încă arăta extenuat și ea se hotărî să nu-l lase să se obosească prea mult în următoarele zile.

Capitolul 7

Dar hotărârea Dianei de a-l proteja se lovea de încăpățânarea lui de a nu se „lăsa cocoloșit." Erau certuri frecvente, dar până la urmă totul se termina cu o îmbrățișare.

Diana realiză că Lee se refăcea repede, deoarece îmbrățișările deveneau din ce în ce mai puternice și sărutările tot mai pasionate.

Într-una din zile se duse la el acasă, să-i ia corespondența. Se oferise pentru treaba asta deoarece dorea foarte mult să vadă unde locuia. Avea un apartament mic, ordonat, mobilat auster. Atmosfera ar fi fost rece dacă n-ar fi existat o mulțime de fotografii cu membrii familiei. Dormitorul era mic, cu un pat îngust, un dulap, câteva cărți și portrete de familie. Le studie și văzu o mulțime de chipuri care probabil că erau frați, surori, părinți, bunici și nepoți. Maria era acolo cu soțul ei Giorgio și o altă grămadă de chipuri, care probabil că reprezentau familia lui Giorgio.

Pe noptiera de lângă patul lui Lee descoperi o agendă pe care scria „Zile de naștere". Deschizând-o văzu că era un jurnal care cuprindea zilele de naștere ale tuturor membrilor familiei, plus însemnări care arătau vârsta lor în anul acela. Fascinată, îi numără și văzu că erau 150 de persoane. Se așeză pe pat, uluită dar și plăcut surprinsă de o familie atât de unită.

Se îndreptă spre casă dorind să discute cu Lee, dar când intră pe alee, gemu când văzu parcată mașina lui Hugh. Intră grăbită, dar Clive o aștepta în hol și duse degetul la buze.

– Pe aici, șopti el. Și nu scoate nici un sunet.

O conduse în camera lui Lee, unde ușile spre grădină erau deschise. Martin și Vita erau acolo, privind ca doi copii fericiți, și-i făcură semn să se apropie, dar în același timp o îndemnară să nu facă zgomot.

– Acolo, șopti Vita, arătând spre leagăn.

Lee era întins și-l asculta pe Hugh care-i vorbea cu un ton superior.

– Sper că-ți dai seama cât de norocos ești, tinere, spuse Hugh.

– Domnișoara Waldman a fost foarte bună cu mine, zise Lee cu o voce umilă, spre mirarea Dianei.

– Domnișoara Waldman este foarte bună cu o mulțime de oameni și ar trebui să fie cu băgare de seamă. Adună toți vagabonzii de la refugiu, apoi îi aduce acasă, unde aceștia profită de bunătatea ei.

– De cine vorbește ăsta? răbufni Martin. Dacă aș fi cu zece ani mai tânăr, i-aș arăta eu vagabonzi!

– Nu cred că profit de bunătatea ei, domnule, răspunse Lee cu aceeași voce umilă.

– Uiți că se întâmplă să știu că ești un escroc mărunt. Întâi te-am văzut în boxa acuzaților, unde de fapt este locul tău. Dar bănuiesc că domnișoara Waldman te-a scos de acolo. Este specializată în cazuri fără speranță.

– Nu, sir, n-aș putea s-o las să mă ajute, nedorind să abuzez de bunătatea ei.

Diana râse la auzul glumei lui Lee.

– Dar nici chiar Hugh nu va înghiți așa ceva, zise Diana încet.

– Pui pariu? murmură Vita.

Și avu deptate.

– Îmi pare bine că ai atâta decență. Nu ai făcut o figură prea bună în acea zi, pot să-ți spun.

– Nu, sir, și judecătorul a crezut la fel. M-a trimis la închisoare pentru trei luni, dar am ieșit mai repede pentru bună purtare, adăugă Lee repede, ca și cum ar fi vrut să-și îmbuneze acuzatorul. Înțelegeți că am învățat lecția.

– Dacă vrei să știi părerea mea, singura lecție pe care ai învățat-o a fost cum să trăiești pe spinarea unei femei naive.

– Ce obrăznicie! exclamă Diana.

Lângă ea, Vita, Martin și Clive se distrau în tăcere, râzând pe înfundate.

– Domnișoara Waldman m-a salvat, explică Lee. S-a gândit că pot fi recuperat.

– Și tu i-ai răsplătit încrederea zăcând în grădina ei ca și cum nu ai avea nimic mai bun de făcut, mârâi Hugh. Stai tolănit acolo, când eu vorbesc cu tine. Scoală-te, omule!

Înainte ca cei care priveau să realizeze ce se va întâmpla, se aplecă și apucându-l de haine pe Lee, îl ridică în picioare. Îngrozită, Diana traversă în fugă peluza.

– Oprește-te, Hugh! Este rănit.

Dar nu era nevoie s-o spună. Mișcarea descheiase cămașa lui Lee, lăsând la vedere rana roșie și urâtă de pe piept, de pe care bandajul fusese recent îndepărtat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, îi zise Lee exasperat. Nu te mai purta ca mama. Sunt destul de puternic ca să-l apuc pe idiotul ăsta de curea și să-l atârn de cel mai apropiat copac. Și ca să fiu cinstit, sunt destul de tentat s-o fac.

– Hugh, îi spuse ea, văzând că era gata să explodeze. Nu știu ce ți-a spus Lee, dar...

– Nu i-am spus nimic. El a venit aici și pur și simplu și-a închipuit tot ce poate fi mai rău.

– Ei bine, n-ai nici un drept s-o faci, îl informă Diana pe Hugh.

– Uiți, draga mea, că atunci când l-am întâlnit prima oară, era în boxă.

– La fel ca și fratele tău, îi reaminti ea cu răceală. Așa că să nu mai vorbim de asta.

Hugh o privi încruntat, dar refuză să se lase convins.

– Natural, îmi pare rău, dacă i-am agravat rana...

– N-ai făcut-o, îl liniști repede Lee. Nu-i băga asta în cap, pentru numele lui Dumnezeu!

– ... iar rana a fost căpătată în împrejurări dubioase, nu am nici o îndoială.

– Când cineva este împușcat în piept, de obicei împrejurările sunt dubioase, observă Lee, cu blândețe.

– Exact ce am spus și eu.

– De fapt am fost împușcat de un vânzător de droguri.

– Vezi! Ți-am spus! explodă Hugh. Recunoaște! Ce vrei mai mult ca să-ți dai seama de situație?

– Hugh, te rog să pleci, și nu mai spune prostii. Lee este polițist. Ar fi trebuit să-ți spună asta.

– De ce? întrebă Lee. Dacă vrea să se dea în stambă, eu nu-l opresc.

– Iubitule, te rog să ai grijă de tine cum trebuie, îl imploră ea. Cred că mai bine am chema doctorul.

– Dacă o faci, plec de aici și nu mă mai întorc, declară el încăpățânat.

Hugh o privi printre gene.

– Iubitule... repetă el. Vrei să spui că... ăsta...?

– Da, Hugh, el este.

Hugh trase cu putere aer în piept.

– Am venit aici, deoarece eram îngrijorat din cauza ta. Se pare că am avut dreptate. Nici o clipă n-aș fi crezut că tu ți-ai putea pierde capul.

– Nici eu n-aș fi crezut, recunoscu ea. Dar mi-e teamă că așa s-a întâmplat.

Hugh se întoase spre Lee privindu-l încruntat, dar acesta se uita la Diana.

– Acum plec, zise el. Dar nu las lucrurile așa. Mă voi întoarce.

– Nu are rost Hugh, îi spuse Diana. Nu încerca să mă salvezi. Mi-e teamă că pentru mine nu mai sunt speranțe.

– Sunt sigur că știi drumul spre ieșire, îi spuse Lee, mieros. Nu risca să rămâi la masă. Nu răspund pentru ce ți-ar putea pune Vita în mâncare.

Hugh se întoarse și se îndreptă spre ieșire.

– N-a fost frumos din partea ta să râzi de el, îi reproșă Diana cu severitate.

– N-am putut să rezist. Și nu-mi pare rău. Am aflat câteva lucruri pe care nu le-aș fi putut afla altfel.

– Cum ar fi? îl întrebă ea, întâlnindu-i privirea.

– Cum ar fi morile de vânt... ca în Don Quijote?

– Nu, morile de vânt ca în „a face excese", îi explică ea.

El îi prinse fața în mâini, cu blândețe.

– Chiar nu mai este nici o speranță pentru tine?

– Nici una, îi răspunse ea cu inima bătându-i puternic.

– Nici pentru mine, îi spuse el, plecându-și capul.

Vita venea să le spună că masa era gata, dar se întoarse brusc pe călcâie și se îndreptă spre bucătărie.

*

* *

În noaptea aceea, Diana zăcu trează mult timp, gândindu-se la dragostea ei. Aproape că ațipise, când un sunet din casă o făcu să se trezească. Stătu în întuneric, cu urechile ciulite, și apoi îl auzi din nou, un geamăt venind din holul de la parter. Într-o clipă sări din pat, străbătu dintr-un salt camera și ieși pe ușă uitând să-și pună halatul pe ea. Zbură pe scări și în întuneric zări ceva ce aproape că-i provocă un infarct. Lee era întins pe jos și gemea.

– Iubitule, îi spuse ea înspăimântată, în timp ce îngenunchea lângă el. Stai acolo... nu te mișca...

El o prinse repede de încheietură.

– Nici măcar să nu te gânești să chemi un doctor. Nu vreau să-i explic că a fost chemat în zori pentru că eu m-am lovit la degetul de la picior.

– *Ce?*

– M-am dus la baie. N-am aprins lumina din hol, ca să nu te trezesc. Când m-am întors m-am împiedicat de monstruozitatea asta. Îi arătă spre bufetul sculptat, din stejar. M-a trimis la podea.

– Un deget de la picior, repetă ea nevenindu-i să creadă. Vrei să spui că asta-i tot...? Parcă erai în agonie.

– *Sunt* în agonie, zise el exaseprat. Probabil că voi rămâne șchiop pe viață. Trebuie să existe o lege care să interzică punerea acestui gen de mobile în colțuri întunecoase, unde pot deveni un pericol pentru cetățenii cinstiți. Dacă aș cunoaște un avocat bun, te-aș da în judecată.

– Îți voi prezenta unul mâine. Vrei să te ajut să te întorci în pat?

– Cred că da. La urma urmelor, îmi ești datoare după tot ce mi-ai făcut.

– Foarte frumos, îi răspunse ea indignată.

Se ridică grăbit în picioare și-și trecu brațul pe după gâtul Dianei. Sprijinindu-se de ea, se îndreptă șchiopătând spre cameră și se așeză pe pat. Când el se întinse în pat, ea aprinse lumina ca să examineze piciorul rănit.

– Mi se pare că n-ai nimic.

– Am fost foarte curajos, o asigură el. Cred că ar trebui să-mi faci un masaj bun.

Diana se așeză pe pat și-i luă piciorul în poală, începând să-l maseze.

– Și mai zici că ești un bărbat căruia nu-i place să fie cocoloșit, îl luă ea peste picior.

– La fel ca toate femeile, nu înțelegi un principiu, îi explică el cu răbdare. N-am vrut să fiu cocoloșit când am fost împușcat, dar un bărbat care-și zdrobește degetul mare de la picior de un bufet de stejar de zece tone, are nevoie de puțină simpatie.

– Aș putea s-o chem pe Vita, îl tachină ea.

– Mulțam, dar te prefer pe tine. Ah, așa-i grozav. Cred că, la urma urmei, te voi ierta.

După ce ușurarea că nu era rănit trecu, Diana găsi alt motiv de îngrijorare. Abandonând piciorul lui Lee, se mișcă pe pat ca să-l poată privi mai bine.

– Nu ți-a făcut bine că te-ai lovit, îi zise ea încruntându-se.

– Nu te mai agita. Mă vindec foarte bine. Uite.

Își descheie bluza de pijama și-i arătă rana care se vindeca pe zi ce trecea. Dar ochii ei îngrijorați nu vedeau nici o îmbunătățire, ci doar o linie roșie și urâtă, care-i amintea cât de aproape trecuse pe lângă moarte. Nu se mai putea gândi la nimic altceva. Se aplecă și o atinse ușor cu buzele, apoi își sprijini obrazul de pieptul lui și-i ascultă bătăile inimii.

Lee o îmbrățișă.

– Totul este bine, îi spuse el. Totul s-a terminat.

– Nu și pentru mine. Niciodată.

Se forță să se ridice și să se îndepărteze de el. Pieptul lui gol și faptul că amândoi erau doar în pijama, constituiau un pericol prea mare. Cămașa ei de noapte era subțire, iar decolteul adânc o făcea să se simtă aproape goală.

– Vino aici, îi ordonă Lee din pat.

Ea scutură din cap.

– Nu, mai bine nu.

– Iubito, mai devreme sau mai târziu, va trebui să admiți că sunt vindecat.

– Nu asta ai spus acum câteva clipe.

– Glumeam și eu. Mă simt la fel de bine ca înainte. Vino aici și lasă-mă să-ți dovedesc.

Când ea nu-i răspunse, el se ridică din pat, se așeză în spatele ei și-i puse mâinile pe umeri. Diana îi simțea respirația caldă în ceafă.

– Lee, nu... te rog...

Diana încercă să se elibereze, dar el o întoarse repede cu fața, învingându-i rezistența și ținând-o strâns în brațe.

– Crezi că sunt un slăbănog? o întrebă el cu ochii strălucind.

– Se pare că mușchii nu s-au atrofiat, recunoscu ea, încercând să respire normal. Acum mă lași să plec?

– Ce s-a întâmplat? Brusc mi-a mai crescut un cap? Sau este ceva ce prietenul meu cel mai bun nu mi-a spus?

– Sigur că nu.

– Atunci de ce graba asta de a te îndepărta de mine? Nu-ți mai place cum te sărut? Fără să-i mai aștepte răspunsul, se aplecă peste ea și o sărută. Începu să-i urmărească conturul buzelor cu limba.

– *Asta* nu-ți place? murmură el.

– Ah, da, oftă ea, cuprinsă de fiori.

– Mmm. M-am gândit eu. Și nici asta nu-ți place, nu-i așa?

Începu s-o chinuiască cu sărutări sub ureche.

– Ai dreptate, suspină Diana, încercând să nu se lase în voia lui. Dezaprob cu hotărâre așa ceva, deci de ce nu te oprești?

El chicoti.

– Bănuiesc că pur și simplu mă distrează felul în care îți arăți dezaprobarea. Ai putea să mă împingi la o parte.

– Nu cred că ar avea vreun efect, îi spuse ea neliniștită, agățându-se de el.

– Mmm, ai perfectă dreptate. Presupun că voi continua să te sărut până când voi afla unde am greșit. Poate aici?

Depuse un șir de sărutări de-a lungul maxilarului ei, apoi continuă în jos pe gât.

Neajutorată, Diana cedă dulcei senzații, strecurându-și degetele în părul lui, și gemu încet de plăcere.

– Ești un diavol, îi zise ea.

– Atunci, de ce zâmbești?

– Pur și simplu vreau să fiu drăguță, murmură Diana.

Lee o îmbrățișă cu putere și o sărută. Diana știa că trebuia să se gândească la sănătatea lui, dar senzațiile minunate provocate de buzele lui o făcură să nu mai fie capabilă să gândească. Tot ce dorea era să se lase în voia pasiunii care plutea între ei. Va mai permite s-o sărute încă o dată, apoi se va retrage.

Nu era sigură dacă buzele ei se deschiseră din propria lor voință, sau dacă el insistase. Dar se completau atât de bine, încât gândul unuia, era acțiunea celuilalt. Însă, indiferent de cum s-a întâmplat, limba lui i-a pătruns în gură, torturând-o cu ispite cărora ar fi trebuit să le reziste. O săruta așa cum îi plăcea ei, încet și cu o deosebită blândețe, până când toată hotărârea ei se topi.

– Mă bucur să văd că am obținut dezaprobarea ta.

– Nu ai obținut nimic, îl asigură ea. Dar ești invalid. Nu vreau să te supăr.

– Lăudabil. Dar *nu* sunt un invalid.

În timp ce-i vorbea, Lee îi dăduse la o parte bretelele cămășii de noapte și începu să-i mângâie sânii. Atingerea degetelor lui pe piele îi producea o plăcere imensă, dar Diana se forță să-l îndepărteze.

– Nu, iubitule... protestă ea.

Lee vorbi cu indiferență, dar era o umbră întunecată în ochii lui când îi răspunse:

– Am atins un punct care nu-ți place?

– Nu spune prostii, îl rugă ea. Știi ce simt... cât de mult îmi place să mă atingi... dar încerc să nu scap situația de sub control.

– *Tu* încerci! Hotărârea ta! Eu nu am nimic de spus? Poate că *eu* vreau ca situația să scape de sub control!

– Încă nu ești complet refăcut.

Ochii lui străluciră.

– Mai devreme sau mai târziu va trebui să testăm acest lucru. Diana, spune-mi... ți-e frică de faptul că nu mi-am recăpătat puterea, sau pentru că *mi-am recăpătat-o?*

Pentru un moment ea îl privi uimită, dar imediat își reveni.

– Vrei să spui că sunt una din acele femei care profită de faptul că îngrijesc un bărbat, ca să-i devină indispensabile?

– Nu chiar. Vreau să zic altceva. La naiba, aș dori să mă pot descurca mai bine cu vorbele. Aș vrea să încetezi să vezi în mine o persoană care are nevoie de îngrijire. Aș vrea să știu ce se va întâmpla când voi renunța la cârje și voi fi vindecat. Ai putea să mă iubești, dacă n-aș avea nevoie de tine?

După un timp destul de lung, Diana îi răspunse încet:

– Dacă nu ai nevoie de mine, nu mă iubești.

– O să te iubesc mereu, Diana, îi spuse el. Cred că m-am îndrăgostit de tine, din clipa în care te-am văzut. Ție nu ți s-a întâmplat la fel?

– Da, îi răspunse ea simplu.

– Alt cuplu ar fi depășit de mult punctul la care am ajuns noi.

– Dar este diferit pentru noi... pentru tine...

Își puse, cu grijă, mâna pe pieptul lui.

– Ba nu este deloc diferit. Sunt un bărbat îndrăgostit... Vreau să-ți dovedesc această dragoste. N-am așteptat destul? Nu mă dorești și tu?

– Știi, că te doresc, îi zise ea cu voce ușor răgușită.

– Sper, îi răspunse el, luând-o în brațe. Deoarece nu vreau să mai aștept nici o clipă.

O sărută, dar de data asta era diferit. Acum era un bărbat îndrăgostit, pe punctul de a se împlini. Pulsul Dianei o luă razna când simți buzele lui hotărâte și îmbrățișarea puternică. Nu se mai putea împotrivi sentimentelor ei. Acum putea să recunoască faptul că n-ar fi putut suporta ca el să n-o dorească. Lee o sărută pe față și pe gât și ea oftă de plăcere când pielea sensibilă i se înfioră. Simțea că tot corpul răspundea mângâierilor lui. Era doar începutul și ea va gusta fiecare moment, știind că ceea ce va urma va fi din ce în ce mai frumos.

Când o sărută, buzele ei se deschiseră singure. Mirosul proaspăt al corpului lui ajunse la ea, mărindu-i plăcerea. Simțurile îi erau treze acum, gata să guste plăcerea pe care el i-o va da.

Încetișor, el îi îndepărtă breteaua cămășii de noapte și aceasta alunecă pe podea, lăsând-o goală. El își scoase bluza de pijama, dar o lăsă pe ea să-i desfacă pantalonii și să-și treacă mânile peste coapse în timp ce-i dădea jos.

Diana își trecu mâinile peste brațele și pieptul lui, dar în loc de slăbiciunea bolii de care fusese conștientă până atunci, simți doar putere și acest lucru o înfioră. Lee o luă de mână și o conduse înapoi la pat, îmbrățișând-o. O sărută cu tandrețe, în timp ce mâinile începură o explorare înfocată a corpului ei zvelt.

Asta era tot ce-și dorise Diana de-a lungul atâtor nopți nedormite. Acum era ametită de fericire. Se întinse spre el, mângâindu-l. Îi plăcea totul la el și când buzele lui îi atinseră gâtul, se arcui, oferindu-i-se plină de bucurie. Își plimbă limba pe pielea sensibilă, trimițându-i fiori în tot corpul. Habar nu avusese Diana că se putea simți atât de extaziată, dar până atunci nu fusese niciodată în brațele unui bărbat pe care să-l iubească atât de tare cum îl iubea pe Lee.

În timp ce o pătrundea, Lee îi repetă numele, iar ea îi răspunse în același fel. Sentimentul care o cuprinsese era atât de puternic, atât de mișcător, încât numai numele lui îl putea exprima, numele lui repetat la infinit, respirațiile lor având același ritm ca și al corpurilor lor.

Erau o sigură ființă, dând și primind dragoste și pasiune în egală măsură.

El ceru și ea îi răspunse, apoi ea întrebă și primi în replică o cascadă de dragoste și tandrețe, pasiune și căldură.

Îl îmbrățișă cu putere și-și zise în sinea ei că Lee îi aparținea, așa cum și ea îi aparținea lui, așa cum își dorise, și niciodată n-o să-l lase să plece.

Capitolul 8

Lee veni din grădină transpirat și plin de praf după ce se jucase cu Fang. Îi luase ceva timp ca să-l facă să înțeleagă că jocul luase sfârșit, dar până la urmă reuși și intră în casă pentru a vedea dacă Diana se întorsese de la întrevederea cu clientul al cărui caz urma să se judece imediat ce curtea revenea după vacanță. Dar Diana nu venise încă și el se servi cu o bere din frigider.

Auzi pe cineva îngânând o melodie în biroul Dianei și privi curios înăuntru. Vita era acolo, scoțând cărțile din raft, ștergându-le de praf și apoi punându-le la loc. Tresări când îl văzu, se așeză pe un scaun și începu să-și facă vânt ușurată.

– N-am vrut să te sperii, îi zise Lee zâmbind. Ai crezut că sunt o fantomă?

– Mai rău. Am crezut că este Diana. Nu-i place să mă vadă aici, așa că trebuie să fac curat când e plecată. Și mai sunt și lucruri de care nu trebuie să mă ating.

– Cum ar fi? întrebă el intrigat.

– Cum ar fi acest dulap pe care-l șterg de praf acum, recunoscu Vita. Îl șterg destul de des, dar spun că nu.

Lee zâmbi larg.

– Diana știe?

– Probabil. Este foarte greu să-i ascund ceva. Dar atâta timp cât nu mă prinde, ea se preface, eu mă prefac, și totul este bine.

– Poate. Când văd în ce necazuri intră oamenii când se îndrăgostesc, mă gândesc la faptul că puțin cinism prinde bine.

– Vita, pot să te ajut cu ceva? Nu suport să stau degeaba. M-am oferit să-l ajut pe Martin în grădină, dar m-a refuzat de teamă să nu-l certe Diana.

– Ești sigur că te-ai refăcut? îl întrebă ea îngrijorată.

Lee gemu.

– Sigur că m-am refăcut.

– Foarte bine. Mulțumesc. Poți să-mi dai cărțile alea.

Îi arătă un maldăr de cărți de pe podea.

Erau cărți groase, de mărimea unei cărți de telefoane. Când Lee le ridică, una alunecă și căzu pe podea deschisă, dând la iveală o serie de fotografii. Ridică una și o privi.

– Ce este asta? Un album de familie? întrebă el mirat.

– Așa se pare, îi răspunse Vita, privind peste umărul lui. Di nu mi le-a arătat până acum. Dar de fapt ea nu prea vorbește despre problemele ei de suflet. Trebuie să le ghicești.

– Am crezut că o cunosc destul de bine, remarcă Lee.

– Ah, da, îi răspunse calm Vita. Este mult mai transparentă decât crede ea. Își adună cârpa de praf și pământuful. Mă duc să pun ceainicul. Pui tu la loc astea când termini, da?

– Sigur, îi răspunse el mecanic.

Se duse să se așeze lângă fereastră. Un sentiment de tensiune și surescitare îl cuprinse când realiză că ar putea găsi una dintre cheile care duceau la sufletul Dianei. Părea deschisă și sinceră, dar în același timp era misterioasă și derutantă. Câteodată avea impresia că o înțelegea, însă pe de altă parte știa că această înțelegere nu era decât un miraj. Aici în aceste fotografii, spera să găsească cel puțin câteva date clare despre ea.

La început avu impresia că albumul nu avea nici o legătură cu ea. Fotografiile arătau o tânără drăguță cu un copil morocănos în brațe, care privea încruntat aparatul de fotografiat. Numai după ce privi cu atenție chipul copilului își dădu seama că acesta era Diana.

Mama ei, deoarece presupunea că aceasta era femeia din fotografie, arăta ca o păpușă cu chip de porțelan, păr blond și ochi mari. Întotdeauna era machiată la perfecție, chiar și când poza cu un sugar în brațe. Pe spatele acestei poze citi „Erica și îngerașul ei". Literele erau mici, scrisul îngrijit.

După aceea fotografiile erau făcute la intervale de șase luni, iar chipul copilului era din ce în ce mai puțin angelic, pe măsură ce creștea. Chipul de copil al Dianei arăta inteligență și personalitate, dar era total lipsit de drăgălășenia mamei sale; o drăgălășenie pe care Lee o considera total lipsită de personalitate.

Singurul lucru pe care-l aveau în comun era bărbia, dar a Dianei era hotărâtă, pe când a mamei sale era ușor încăpățânată. Erica era îmbrăcată în rochii largi, din materiale vaporoase, și poza de parcă ar fi fost prințesă. Lee se întrebă cum se descurcase ea cu un copil inteligent și cu foarte multă personalitate. Dar desigur, realiză el, răspunsul era în

rochițele cu volănașe pe care fetița le purta atât de stângaci, încât probabil că se ducea o adevărată luptă ca să fie îmbrăcată în ele. Erica încercase să transforme un drăcușor în îngeraș, iar tensiunea rezultată din această luptă se vedea în fiecare poză.

Studie albumul până la sfârșit, apoi o luă de la început, privind cu atenție fiecare poză. Una aproape că-l făcu să râdă în hohote. Erica, în rochie de seară, îngenunchease să-și îmbrățișeze fiica, având o atitudine de mamă iubitoare. Diana, cu părul torturat în bucle, îmbrăcată într-o rochiță plină de volănașe și danteluțe, îndura întreaga poveste cu un aer de resemnare mohorâtă. Lee rânji, imaginându-și fetița fugind să scape de nesuferitele haine de duminică, imediat după ultima poză. Avea sentimentul că deja o cunoștea pe Diana mai bine și asta îl făcu mai fericit.

Tocmai când voia să închidă albumul realiză că ultima pagină avea forma unui plic. Grăbit, își băgă mâna înăuntru și găsi o altă fotografie.

Era din nou Diana, dar o Diana transformată. Era îmbrăcată în blugi și un tricou, iar pe chip avea un zâmbet strălucitor. Era cu un bărbat exagerat de chipeș și Lee își dădu seama de unde moștenise ea trăsăturile, cu excepția bărbiei, deoarece chipul tatălui ei avea o bărbie care denota slăbiciune în contrast cu cea a fiicei lui. Lee se întrebă cum fusese acest bărbat. Adesea văzuse asemenea fizionomii pe banca acuzaților. Era genul de om slab, care o lua la goană la primul semn de primejdie. Dar se părea că fiica lui îl adora. El stătea pe scaun, iar fiica lui stătea în spatele lui, cu brațele în jurul gâtului, sprijinindu-și bărbia de capul lui și radiind de fericire.

– Ce faci?

El își ridică privirea, uluit de răceala vocii din prag. Diana stătea acolo, îmbrăcată, așa cum intrase în casă, mai palidă decât o văzuse el vreodată și aruncând fulgere din priviri.

– Tocmai mă uitam la fotografiile tale, îi răspunse el. Nu te superi, nu-i așa?

Diana intră și-i luă albumul din mână.

– De unde ai luat asta?

– Nu face să sune ca și cum aș fi comis o crimă, se eschivă el să-i răspundă, nedorind să-i spună adevărul și s-o implice pe Vita. Este doar un album de fotografii. Ai fi putut să mi-l arăți chiar tu.

– Dar nu am făcut-o. Am motivele mele. Nu doresc decât puțină intimitate, Lee. Este prea mult?

Răceala din privirea ei îl îngrijoră, dar îi răspunse cu blândețe:

– Dacă te deranjează, îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

– Nu sunt supărată, îi zise ea repede. Numai că nu-mi place să mă gândesc că-mi scotocești prin lucruri când nu sunt acasă.

– De ce? Care este diferența?

– Nu știu. Nu pot să-ți explic. Râse neconvingător. Trebuie să încui din nou dulapul ăsta, pentru Vita, nu-i așa?

– De ce trebuie? De ce te închizi în tine în fața persoanelor care te iubesc?

– Nu-i adevărat. Nu este așa. Pur și simplu o parte din mine îmi aparține numai mie.

– Te referi la părinții tăi? Eu ți-am povestit despre ai mei.

– Părinții tăi încă mai trăiesc, i-o întoarse ea. Ar fi destul de dificil să-ți prezint părinții mei.

– Îmi pare rău, îi zise el calm. A trecut mult timp de când ei... adică nu mi-am dat seama că încă te doare așa de tare. Presupun că am fost foarte stângaci, dar nu pot suferi când te ascunzi de mine. De ce te temi?

Se întinse spre ea, dar Diana se dădu la o parte.

– Spui lucruri lipsite de sens, se răsti ea.

– Păi, eu cred că este absurd să te porți de parcă aș fi un spion, doar pentru că m-am uitat la câteva poze din copilăria ta.

– Fără acordul meu.

Diana știa că făcea prea mult caz, dar parcă un demon pusese stăpânire pe ea. La fel se simțise când aflase de la Clive că Lee îi citise gândurile. Instinctiv se lupta să respingă acest amestec, incapabilă să vadă că putea distruge cea mai prețioasă relație din viața ei.

– Este puțin cam melodramatic, nu-i așa? o întrebă Lee. Pentru numele lui Dumnezeu, m-ai prins uitându-mă în albumul de familie, nu scotocindu-ți în poșetă.

– Un album *personal* la care te uitai fără permisiunea mea.

Spre necazul ei, Diana se auzi vorbind cu vocea sigură și rece pe care o adopta în sala de tribunal. Dacă s-ar putea opri, se gândi disperată, dar totul se desfășurase cu o viteză incredibilă.

– Foarte bine, îi zise Lee, ridicând tonul exasperat. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac asta. Vrei să port un sac și cenușă în cap tot restul vieții, sau preferi să-mi tai capul?

– Nu fi absurd, îi răspunse Diana, roșind când auzi tonul lui sarcastic.

– Cine este absurd? Îmi vorbești ca un procuror, nu ți-ai dat seama? Nu vreau să mă trezesc în boxă, pentru că ne-am certat, deși habar n-am de ce ne-am certat, până la urmă.

– Atunci să încetăm, îi zise ea cu vioiciune. Să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

– Bine.

Ar fi putut să se termine acolo, dar Lee rămăsese cu un sentiment de nedreptate, care-l făcu să riposteze imediat.

– Ba nu, nu este bine. Nu vreau să las lucrurile neclare, pentru ca mai târziu că dea naștere la interpretări greșite. Ce înseamnă, Diana? Ascundea venerabilul judecător Waldman un secret? Este vreun cod secret pe spatele vreunei poze, care descrie unde a ascuns el cadavrul? Hai, să le scoatem la iveală.

– Este o glumă a ta, nu-i așa? îi strigă ea.

– Când ești atât de irațională, da. Am comis o indiscreție minoră în legătură cu viața ta, nu o crimă.

– Foarte bine. Recunosc. Este vina mea și-mi pare rău că am făcut scandal. Acum să terminăm. E ora ceaiului și mi-e foame.

Spre necazul lui, ea zâmbea, părând hotărâtă să trântească ușa și să pună punct subiectului. Brusc îi trecu prin minte că o ceartă ar putea scoate de la ea mai multe date decât ar fi putut afla altfel. Toți membrii familiei Fortuno erau experți în arta ciorovăielii cu folos, genul care-i apropia și mai mult după aceea. Dar realiza că acest lucru îi era străin Dianei. Zâmbetul ei era implacabil.

– Pentru numele lui Dumnezeu, strigă el dintr-o dată, zi-mi cumva! Aruncă în mine cu o tigaie, dacă vrei, dar încetează să mai fii atât de politicoasă și bine crescută.

– Să-ți zic cumva! Asta este ideea ta despre o discuție rațională, nu-i așa?

– Nu vreau o discuție rațională! Discuția rațională ne afundă în noroi și mai mult, nu-ți dai seama? Dacă mi-ai fi spus că sunt un prost cu o minte de muscă, cel puțin aș fi știut ce *gândești* și ar fi fost o schimbare a felului de a vorbi pe care-l folosești la tribunal.

– Ei bine, mi-e teamă că nu sunt genul care aruncă lucruri și insultă, așa că hai s-o lăsăm baltă, vrei? îi zise ea printre dinți.

– Da, ai dreptate, hai s-o lăsăm baltă. Indiferent ce am face, nu vom încerca să lămurim lucrurile dintre noi. Ai face orice altceva decât să recunoști că ai probleme, nu-i așa?

– Lee, îi spuse ea cu răbdare. În afara faptului că tu mă hărțuiești, încercând să mă faci să recunosc faptul că am probleme, ei bine, nu am. Bine?

– Bine, bine, zise el împăciuitor, știind că pierduse.

Mai târziu în noaptea aceea, Diana se duse și bătu la ușa lui Lee. Când o văzu stând în prag, palidă și neliniștită, inima i se înmuie și deschise brațele. Ea se repezi la pieptul lui, găsindu-și refugiu acolo unde dorea să fie.

– Îmi pare rău că am fost atât de deplasată,mormăi ea, cu nasul în umărul lui.

– Nu ai fost. Vina e a mea. N-ar fi trebuit să mă uit în albumul tău, însă nu mi-am dat seama că te deranjează așa de mult.

O sărută cu afecțiune, mișcat de nefericirea care se citea pe chipul ei.

– De ce contează atât de tare? șopti el. Poți să-mi spui?

– Cred că am fost puțin cam nebună, oftă ea.

Inima lui tresări din nou, când auzi răspunsul evaziv. În timp ce el încerca să se hotărască dacă să insiste, ea se îndepărtă. Făcând un pas înapoi, luă ceva de pe măsuța din hol. Era un album.

– L-am adus ca să ți-l arăt, îi zise. Nu că m-ar încânta să văd cum arătam atunci. Nu eram oribilă?

– Nu erai așa de frumoasă ca acum, recunoscu el, trăgând-o în cameră.

Se așeză pe pat și începu să răsfoiască albumul. Când ajunse la sfârșit, își strecură degetele nestingherit în buzunarul de pe spatele ultimei pagini. Așa cum bănuise, era gol. Nu-și arătă nemulțumirea și continuă să vorbească.

– Un lucru nu s-a schimbat. Chiar și atunci erai stângace. Se vede pe chipul tău.

– Încă mai sunt.

– În orice caz, mai rău. Ești o adevărată scorpie. Râseră, dar știau că nu era totul în ordine.

Momentul trecuse și această încercare de împăcare era sortită eșecului.

– Mama ta era foarte drăguță, îi zise el, făcând în zadar un efort.

– Da, a fost manechin. Niciodată n-am putut să fiu la înălțimea ei, așa am simțit. Diana râse stânjenită. Rozul și albul nu prea erau stilul meu.

– Este adevărat. Dar stilul tău îmi place mai mult.

Diana privi peste umăr, la pat.

– Ce faci?

– Am început să-mi strâng lucrurile. Am stat aici prea mult. Nu mai sunt un invalid. Voiam să-ți spun mâine.

– Nu grăbi lucrurile, îi zise ea repede. Te vei grăbi să te duci la serviciu, înainte de a fi înzdrăvenit...

– Nu mă vor lăsa să lucrez până când doctorul poliției nu-și va da avizul, așa că nu te îngrijora. O bătu pe mână încurajator. Nu poți să ai grijă de mine la nesfârșit, îi mai spuse el calm.

– Ești sigur că ăsta este singurul motiv?

– Plec pentru că ne-am certat, o prostie, nu-i așa? o ironiză el. Trebuie să gândești că sunt un nemernic.

Dar nu era așa de simplu. Știa că se complăcuse în această situație, dorind să stea în apropierea ei. Numai că dușul rece pe care-l primise azi, îl trezise și-l făcuse să realizeze că pentru un timp trebuia să stea departe de ea.

*

* *

Diana opri mașina în fața blocului lui Lee. Ferestrele erau întunecate, așa că nu putea să-și dea seama dacă era acasă sau nu și acum stătea în mașină, cu stomacul strâns ghem din cauza nervilor.

Lee plecase de patru zile. În prima seară o sunase să-i mulțumească din nou pentru grija ei.

După patru zile își reaminti de cheile de rezervă de la apartamentul lui, care mai erau încă la ea, și hotărî că era de datoria ei să i le restituie personal. Ar fi fost riscant să i le trimtiă prin poștă. Nu-l sună la telefon, ci veni direct la el. Acum că era aici, îi era teamă. Expresia de pe chipul lui când o va vedea apărând dintr-o dată în fața lui, ar putea să-i dea speranțe sau s-o îngrozească.

Dar când sună, nu-i răspunse nimeni. După o lungă ezitare, descuie ușa și aruncă timidă o privire înăuntru.

Afară se întuneca repede și în apartament era semiîntuneric. Nesigură, păși înăuntru simțindu-se ca un intrus în liniștea care domnea în apartament.

Ar fi fost mai ușor să-i lase cheile pe masa din bucătărie, cu un scurt bilet, ceea ce se gândise la început să facă, dar apoi se răzgândi. El se va întoarce curând și mai mult ca sigur că nu se va supăra, dacă o va găsi acolo. Se așeză să-l aștepte.

După o oră, își zise că începuse să lucreze. Programul unui polițist era neprevăzut. Trebuia să plece. Dar inima i se revoltă, nedorind să plece fără să-l vadă. Zâmbi strâmb, recunoscând că Diana cea de dinainte și încăpățânată, ar fi fost prea mândră să lase un bărbat să bănuiască faptul că dorea să-l vadă din nou. Dar se părea că acea Diana nu mai exista. În locul ei apăruse această femeie vulnerabilă, cu emoții neprevăzute. Niciodată nu simțise pentru un bărbat, ceea ce simțea pentru Lee. Hotărârea ei era luată. Va mai aștepta câteva minute, apoi va acționa cu hotărâre.

Se trezi, în camera luminată de lumina cenușie a zorilor. Când reuși să focalizeze ceasul, văzu că era ora cinci. Cu obrajii arzând, sări în picioare cuprinsă de panică. Lee nu venise acasă toată noaptea. Doamne, Dumnezeule, nu trebuia s-o găsească acolo, în caz că sosea acasă!

Diana lăsă cheile și un bilet pe masă, apoi ieși grăbită. Spre ușurarea ei, n-o văzu nimeni și coborî la mașină. În timp ce conducea spre casă, încercă să nu se gândească la nimic. Mai mult ca sigur că Lee lucrase. Nici măcar nu dorea să găsească un alt motiv al absenței lui de acasă în acea noapte. Și totuși se părea că lumea ei era scăldată într-o lumină cenușie, care nu avea nici o legătură cu lumina zorilor.

Capitolul 9

Pe măsură ce se apropia de casă, Diana spera că prietenii ei dormeau. În starea în care era, nu era capabilă să le suporte întrebările. Dar în timp ce se îndrepta spre garaj, ușa începu să se deschidă. Asta însemna că unul dintre ei o așteptase. Putea distinge lumină în casă.

În timp ce ieșea din mașină, Martin apăru în pragul ușii.

– Mai bine ai intra repede în casă, îi zise el.

Îngrijorată că s-ar fi putut întâmpla ceva, se strecură grăbită pe lângă el. Apoi se opri, încercând să înțeleagă incredibila prezență a lui Lee în hol, cu chipul palid și încercănat.

– Unde dracu' ai fost până la ora asta? o întrebă el răgușit.

Ca în vis, păși spre el.

– Unde am fost *eu...?* De când ești aici?

– Am stat toată noaptea. Vita mi-a spus că te aștepta să sosești de după-amiază. Am înnebunit făcându-mi griji din cauza ta. Eram gata să încep să sun pe la spitale. Diana, *unde ai fost?*

Ea începu să râdă, de ușurare și bucurie. Intensitatea sentimentelor ei o ameți. Râdea în hohote în timp ce Vita, Martin și Lee se apropiară de ea cuprinși de neliniște, iar Clive se aplecă peste balustradă.

– Diana, îi zise Lee apucând-o de umeri, ce înseamnă asta? Ce s-a întâmplat? Ai fost implicată într-un accident?

Ea scutură din cap, incapabilă să vorbească. În sfârșit, reuși să se stăpânească.

– N-am nimic, îi zise ea. Nu sunt nebună și nici beată. Pur și simplu sunt fericită.

Lee o trase spre el, bătând-o cu prudență pe spate.

– Sigur că ești, îi zise el liniștitor. Hai să ne așezăm și povestește-mi.

În timp ce vorbea, o ajuta să-și scoată haina. Martin luă haina și-l lăsă s-o conducă în bibliotecă. O așeză pe sofa, apoi îi turnă o băutură în pahar, și toate astea în timp ce o privea cu prudență.

Diana și-ar fi dorit să știe un mijloc de a prelungi acest moment magic. Lee fusese toată noaptea aici, așteptând-o, îngrijorat și speriat, la fel cum fusese și ea. Gândul ăsta o făcu să râdă din nou.

– În acest moment, presupun că trebuie să te calmez, aruncându-ți conținutul paharului în față, remarcă el. Dar aș irosi un vin bun, așa că n-o s-o fac. Suspansul mă ucide. Draga mea, unde ai fost?

– N-o să mă crezi.

– Încearcă-mă.

– Am fost în apartamentul tău.

– În apar...? Tot acest timp?

– Am dormit.

– Vrei să-mi spui, o întreb el înfuriat, că în timp ce eu stăteam aici aștetpându-te, tu erai acolo, așteptându-mă pe mine?

Ea aprobă din cap, cu ochii strălucitori. Lee se luptă să-și controleze expresia feței, apoi abandonă și începu să râdă în hohote, în timp ce-și îngropă fața în părul ei.

– M-am dus să-ți dau înapoi cheia, continuă Diana luându-l de gât și lipindu-l de ea. Am început să aștept și când am văzut că nu vii m-am gândit... adică m-am întrebat...

– Știu ce te-ai întrebat. La fel mă întrebam și eu. Dintr-o dată încetă să mai râdă și continuă încet. Dar nu puteam crede că m-ai uitat atât de repede. Între noi este ceva mult mai mult.

– Da, îi răspunse ea cu voce moale. Numai că după ce ai plecat așa cum ai plecat, nu mai eram atât de sigură.

– Nici nu pot să-mi amintesc ce gândeam. Știam că eram îngrijorat dintr-un motiv, dar în noaptea asta, când nu ai venit acasă, m-am gândit că te-am pierdut – și atunci a început cu adevărat coșmarul. Nimic altceva nu mai avea importanță.

– Și pentru mine a fost la fel.

O îmbrățișă și ea se lipi mulțumită de corpul lui, apoi își întoarse fața spre el căutându-i buzele. Gustul lor era incredibil de dulce.

– Nu trebuie să ne mai pierdem din nou, îi spuse el răgușit. Am venit aici aseară, ca să-ți cer să te măriți cu mine. Spune-mi da.

– Da, îi răspunse ea imediat. Nu știu ce m-aș face dacă tu nu m-ai vrea. Te iubesc atât de mult.

– Mi-a fost teamă că nu te voi mai auzi spunându-mi asta din nou.

– O să ți-o repet în fiecare zi, tot restul vieții, îi zise ea cu buzele pe buzele lui. O să-ți repet asta până când o să te plictisești.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, murmură el.

Diana avea sentimentul că revenise la viață. Nimic din ceea ce i se întâmplase înainte de a-l cunoaște pe acest bărbat nu avea importanță. Supărarea din ultimele două zile dispăruse ca și cum nu existase.

Lee o luă de mână, o trase în picioare și scoțând-o din cameră o conduse spre scări. Când ajunse sus ezită puțin, apoi o lăsă să-l tragă spre camera ei.

O dată intrată o luă în brațe, o sărută cu pasiune, dorind să-i arate cât de mult o dorise. Diana îi răspunse cu o pasiune egală, simțind cum inima îi tresălta de bucurie pentru că era acolo unde își dorise, și anume în brațele lui.

– Nu mai trebuie să se întâmple asta niciodată... Nu suport să stau departe de tine... îmi promiți...

– Îți promit, îi răspunse ea ușor răgușită. Niciodată n-o să te las să pleci.

– Iubește-mă... mereu.

– Mereu, murmură ea, vorbele ieșind tremurat datorită nenumăratelor senzații care parcă o sufocau.

– Am visat că fac dragoste din nou cu tine, murmură el. Și acum că te am, te voi savura pe îndelete. Ești prea perfectă ca să mă grăbesc.

Îi putea simți bărbăția între coapsele ei. Și el o dorea tot atât de tare precum îl dorea ea, dar era un bărbat răbdător. De fapt Diana, care era atât de stăpână pe sine, nu mai putea răbda. Dorea ceea ce numai Lee putea să-i dea, să se elibereze de constrângeri, să fie ea însăși, cea dinainte, dinainte ca durerea și trădarea să-și ia partea.

De aici înainte ea luă conducerea, grăbindu-l cu mișcări și cuvinte. Când o pătrunse îl întâmpină la jumătatea drumului. Pentru ea bucuria de a face dragoste cu el era mai mult decât o plăcere fizică, era o sumă a tot ceea ce se întâmplase între ei, și privindu-l în ochi, văzu că și pentru el era la fel. Împărțeau momentul reafirmării dragostei lor și a legăturii lor, și rămaseră îmbrățișați în timp ce extazul fu încet înlocuit cu o binecuvântată mulțumire.

Adormiră imediat, apoi se treziră și făcură din nou dragoste. Diana ar fi vrut să doarmă din nou lângă el, dar era dimineață și o auzea pe Vita trebăluind prin bucătărie. Știa că nu va fi complet fericită până când nu va rezolva o problemă.

– Lee, în legătură cu locul unde vom sta... începu ea.

El i-o luă înainte.

– Normal că vom locui aici. N-ar fi posibil ca Vita și Martin să locuiască în micul meu apartament. Fără să-i mai amintesc pe Fang, Suki și John Wayne.

Diana oftă mulțumită.

– Îmi era teamă că nu vei înțelege.

– Cred că te înțeleg destul de bine, îi zise el cu afecțiune. Știu că nu-ți vei abandona protejații, nici chiar pentru mine.

– N-aș putea fi fericită, dacă aș face-o.

– Așa m-am gândit și eu. Singura condiție pe care o pun este să plătesc jumătate din cheltuieli, facturi, ipotecă etc.

– Nu există nici o ipotecă. Casa a fost cumpărată cu ani în urmă.

– Atunci, lasă-i să spună că sunt un om făcut, zise Lee cu inima ușoară. Cui îi pasă?

Se auzi un ciocănit în ușa dormitorului.

– Nu-ți face probleme. Nu intru! strigă Vita. Vă las tava cu ceai aici, lângă ușă.

Lee își ascunse zâmbetul îngropându-și fața între sânii Dianei.

– Cred că Vita a învățat să se poarte de la mama ta, îi zise ea mângâindu-l pe păr.

Se ridică, își puse halatul și deschise ușa. Tava pe care o aduse înăuntru nu conținea doar ceai, ci și o farfurie cu biscuiți proaspeți. Lee îi privi cu mare bucurie.

– N-am nici o intenție să mă lipsesc de biscuiții făcuți de Vita, îi comunică el, cu gura plină. Bănuiesc că tu ești o bucătăreasă groaznică. Diana clătină din cap. *Nu* ești o bucătăreasă groaznică?

– Habar n-am. Nu am încercat, îi zise ea ușor amuzată.

Lee o privi îngrozit.

– Nu știi să gătești nimic?

Ea dădu din cap.

– Nimic. Am refuzat mereu să învăț. Nu pot suferi să gătesc. Mama ta ar putea avea un atac, nu-i așa?

– Ar face, dacă n-ar fi vorba de tine. Dar mama mea te adoră și consideră că ești diferită de celelalte femei.

Înghiți grăbit ultimul biscuit.

– Ce va zice când va afla că ne vom căsători? întrebă Diana.

– Va zice că mi-a trebuit cam mult timp să mă hotărăsc. Iubito, mama mea a știut că ne vom căsători, încă de când te-a întâlnit. Hai s-o anunțăm, vrei?

Diana clătină din cap.

– După aceea, îi spuse încuind ușa dormitorului.

– După aceea?

– Da.

Diana lăsă capotul să cadă și ajungând lângă el, îl îmbrățișă.

– După aceea.

Capitolul 10

Judecătorul întrebă:

– L-ați găsit pe acuzatul Frank Morris vinovat sau nevinovat?

Președintele juraților își drese vocea nervos.

– Vinovat, răspunse.

Cinci minute mai târziu, Morris era pe cale să ispășească o sentință de doi ani, iar cei care avuseseră legătură cu cazul își strângeau lucrurile pregătindu-se să părăsească sala de tribunal. Avocatul apărării, Jeremy Frane, un bărbat mai în vârstă cu părul grizonat, îi făcu semn lui Lee să-l aștepte.

Câteva minute mai târziu, Jeremy Frane apăru în holul tribunalului și-l strigă pe Lee.

– N-am mai băut de mult timp un pahar împreună, îi zise el cu o voce răgușită de prea mult whisky, țigări și de prea multe discursuri în fața juraților. Arăta exact ceea ce era, un bătrân combatant, la care Lee ținea foarte mult.

– N-ai avut noroc, îi spuse el cu simpatie.

Frane ridică din umeri.

– Câteodată câștigi, câteodată pierzi. Singura mea șansă de a câștiga de data asta, ar fi fost doar dacă leșinai în boxă, și cum nu ai făcut-o, ce puteam eu să zic?

– Oricum, mi-ai cam făcut zile fripte, îi spuse Lee cu sinceritate.

– Doar în timpul procesului. Fără supărare, sper.

– Nici una.

Intrară într-un birt unde mâncarea era bună și berea nu era trezită.

– Morris era vinovat, remarcă Lee. Având în vedere cât de des îi reprezinți pe el și familia lui, nu cred că te-a surprins prea tare.

– Da, nu știu cu ce mi-aș fi putut cumpăra o sticlă de vin bun, dacă membrii acestei familii ar fi avut nevoie de mine doar din când în când. Dar în curând se va termina.

– Nu-mi spune că vrei să te retragi.

– Nu-ți spun doar. M-am hotărât definitiv. Am făcut avocatură timp de patruzeci de ani și asta este destul de mult pentru un om care nu vrea să înnebunească.

– N-aș fi crezut că ești așa de bătrân, zise Lee, conștient că mințea, deoarece Frane își arăta vârsta, ba chiar mai mult.

– Am început tocmai când Horace Waldman a fost numit judecător. A fost ghinionul meu ca el să judece primul meu caz. Doamne, omul ăla era un diavol. De o politețe ucigătoare. Întotdeauna am susținut că și-a ascuțit dinții pe mine ca să poată mușca următoare victimă, dar întâi a făcut-o cu mine. Își subție vocea imitându-l. Nu te grăbi, domnule Frane, Legea în acest ținut datează de vreo mie de ani. Pot să mai aștept puțin

pentru ca dumneata să fii gata să începi. Eu eram agitat ca o pisică, tot scăpând hârtiile din mână. Apăram un bărbat pe nume Billings, acuzat de furt. Apărarea era foarte slabă, din cauza puținelor dovezi pe care le aveam, dar știam că trebuia să câștig. La fel știa și Waldman. Mă tot întrerupea ca să-mi spună ce ar fi trebuit să întreb și nu știu cum ne-am descurat, dar la final mi-am dorit să fi murit. El stătea acolo, de nepătruns, și eu așteptam să fiu făcut bucăți de hotărârea lui. Dar el a dat verdictul în favoarea mea. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Nu că mă elogia. Pur și simplu le-a spus juraților că ar trebui să-l achite pe Billings deoarece nu fusese apărat cum ar fi trebuit. Și ei au fost de acord. Așa era Waldman. Cinstit până în fundul sufletului, dar nu-și dezvăluia gândurile și nu-și putea permite să fie blând. Un tip tare ca piatra. Niciodată n-am putut înțelege cum de a acceptat s-o ia în casa lui pe micuța lui nepoată.

– Presupun că a simțit că este datoria lui, din moment ce părinții ei au murit, remarcă Lee.

Frane îl privi uimit.

– Dar părinții ei n-au murit.

– Păi sigur că au murit. Și ea nu avea unde să se ducă.

– Asta așa o fi. Dar părinții ei n-au murit. Au divorțat. Și a fost un divorț urât. Mama a fugit cu un tip mai tânăr, iar tatăl a scormonit în toate mizeriile expunându-le în fața tribunalului, în încercarea de a obține o pensie alimentară. Urâtă treabă.

Un sentiment ciudat puse stăpânire pe Lee. Era cuprins în aceeași măsură de neîncredere și de teamă. Nu prea știa de ce

ar fi trebuit să se teamă. Era clar că făcuse o greșeală, dar ar fi dorit ca inima să nu-i mai bată așa de tare. Ultima oară când îi bătuse așa fusese cu câteva luni în urmă, când văzuse în fața ochilor pistolul și știuse că în câteva secunde urma să se decidă viața lui.

– Un divorț nu explică faptul că Diana a rămas să locuiască împreună cu bunicul ei, zise el cu o voce care nu părea a lui.

– Dar, dragul meu prieten, nici unul dintre părinți nu a dorit-o. Mama ei era genul de fluture de noapte. Probabil că încă mai este. Sărăcuță cu duhul. Nu se gândea decât să-și cumpere haine scumpe și să se distreze. Acum stă în Mallorca. Un prieten de-al meu a văzut-o acolo, anul trecut, împreună cu un bărbat. Aparent ei sunt din ce în ce mai tineri. El mi-a spus că tipa se „conservă bine". Tatăl ei locuiește pe undeva prin nord, și este proprietarul a două cluburi de noapte cam deocheate. Nu prea îi aduc bani, dar în felul acesta își poate procura un nesfârșit șir de femei, și cam asta este tot ce-și dorește el de la viață. Biata fetiță, se pare că i-a fost mai bine fără ei. Totuși a fost cam neplăcut faptul că au părăsit-o așa, nu crezi?

– Da, îi răspunse Lee privind în gol. Așa cred.

Frane își goli paharul.

– Ce naiba te-a făcut să presupui că părinții ei sunt morți?

Era o întrebare banală și Lee se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar spune ce gândea.

Am crezut că sunt morți deoarece Diana mi-a spus așa. Acum îmi dau seama că visul care mă cuprinsese despre căldură și dragoste era doar o iluzie; că femeia pe care o ador și-a ascuns de mine secretul vieții ei în tot acest timp.

Dar era prea mândru ca să-l lase pe Frane să suspecteze că, el care o iubea pe Diana, habar nu avea de un lucru atât de important din viața ei.

– Vrei să luăm o friptură și plăcintă? întrebă Frane. Mâncarea este foarte bună aici.

– Îmi pare rău, nu pot să stau, îi răspunse Lee. Trebuie să plec.

– Am crezut că ești liber în seara asta?

– Da, dar... mi-am amintit că am ceva de făcut. Hai s-o lăsăm pe altă dată.

Era aproape de ușă când termină de vorbit. Știa că trebuia să fie singur, să ia aer. Altfel i-ar fi explodat capul.

Încetul cu încetul durerea se transformă în amărăciune și mânie, gândindu-se că ea se distrase pe socoteala lui. Merse spre locul unde își parcase mașina. Se urcă și porni motorul, dar habar nu avea unde voia să meargă. Știa doar că nu trebuia s-o vadă pe Diana în starea în care era, pentru că s-ar certa și și-ar spune lucruri de neiertat. Dar se trezi îndreptându-se spre casa ei.

Intră și se duse direct spre biroul ei. Ea își ridică privirea și-i zâmbi, dar zâmbetul i se stinse când îi văzu chipul palid.

– Ce s-a întâmplat, Lee? S-a întâmplat ceva îngrozitor?

– Nu sunt prea sigur. Trase aer în piept. Diana, când au murit părinții tăi?

Chipul Dianei deveni la fel de palid ca al lui.

– Ce-ai spus?

– Amândoi au murit înainte ca tu să împlinești zece ani, nu-i așa? Unde erai când s-a întâmplat asta? Ai participat la înmormântarea lor? Unde sunt îngropați?

În tăcerea care se lăsase, văzu cum chipul ei se întunecă. Până atunci nu-și dăduse seama cât de mult sperase să afle că totul era o greșeală. Dar în loc de uimire, în ochii ei era o expresie rece și el simți cum inima îi tremură.

– Ce-ai făcut? șopti ea.

– Ce-am făcut? Te-am iubit și am avut încredere în tine.

– Dragostea și încrederea, nu-i așa, te-au făcut să-mi cercetezi trecutul? Eu am avut încredere *în tine.*

– Nu îndeajuns ca să-mi spui adevărul, este clar, îi spuse Lee cu răceală.

– Destul ca să nu pun la îndoială faptul că nu te vei comporta ca un polițist cu un suspect a cărui povestire trebuie cercetată, îi replică ea.

El strânse pumnii pentru a opri durerea pe care i-o provocaseră cuvintele ei.

– N-am făcut cercetări, îi răspunse el printre dinți. Am aflat întâmplător.

– Cum?

– Cineva mi-a spus, la un pahar de bere. N-are importanță cine. Putea fi oricine. Sunt o grămadă de avocați pe aici, care l-au cunsocut pe bunicul tău. Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a mă minți.

– Ah, Doamne! zise Diana cu disperare.

Se întoarse cu spatele, încercând să-și stăpânească tulburarea. Gândul că a devenit subiect de bârfă o revoltă.

Lee făcu un pas spre ea, cuprins de blândețe. Îi vedea durerea și asta îl sfâșia. Dacă ar putea să nu se mai rănească unul pe altul, dacă l-ar lăsa s-o îmbrățișeze și să-i ofere îmbărbătarea pe care inima lui iubitoare i-ar putea-o oferi.

– De ce trebuie să știi totul pentru tine? o întrebă el.

– Se pare că asta n-are nici o importanță, îi răspunse ea cu o ușoară amărăciune. Poliția are metodele ei de a afla, nu-i așa?

– Deja ți-am spus că nu a fost așa, îi zise el mânios. A fost o întâmplare. Important este ceea ce ne facem unul altuia. Cum crezi că m-am simțit când am descoperit că mi-ai ascuns ceva atât de important pentru mine? Îmi venea să mă dau cu capul de zid. Doream să nu fie adevărat.

– De ce? îl întrebă ea repede. Ce importanță are? De ce este atât de important pentru tine? Vorbești de încredere. Ți-am trădat această încredere? Te-am înșelat cu un alt bărbat?

– Felul în care m-ai înșelat. Nu cu un alt bărbat, ci lăsându-mă să cred ceva ce nu era adevărat.

– Că părinții mei sunt morți? strigă ea nevenindu-i să creadă. De ce este atât de important?

– Deoarece am crezut că mi-ai permis să intru în sufletul tău, când de fapt eu am stat întotdeauna în spatele ușii. Vocea lui era plină de amărăciune. Încă o ții închisă și zăvorâtă, și te-ai asigurat că eu niciodată nu voi afla.

– Nu ți-am spus un mic detaliu din viața mea, îi zise ea cu o voce care-i dovedi că și ea era conștientă de drumul periculos pe care o luau lucrurile. De ce te interesează atât de mult? Tu mi-ai spus totul despre viața ta?

– Ți-am spus ce era mai important. Părinții tăi erau două persoane egoiste, care te-au respins deoarece așa le era lor bine. *Un mic detaliu?* Este sursa tuturor lucrurilor importante care ți s-au întâmplat, și tu știi asta.

Diana avu senzația că cerul cade în capul ei. Voia să-și acopere urechile cu mâinile ca să nu mai audă ceea ce-i spunea Lee. Secrete la care nu se putea gândi nici măcar când era singură, fuseseră scoase la lumină. Se simțea amenințată și neliniștită și toate astea se datorau lui Lee.

Dintr-o dată el se transformă în dușmanul ei. Când îi spusese că trădarea părinților ei era cauza tuturor relelor, simțise cum ceva s-a rupt înăuntru ei.

– Nu este adevărat! strigă ea cu disperare. A trecut. S-a terminat. Sunt ceea ce bunicul meu a făcut din mine și ceea ce am vrut eu să devin. Părinții mei nu mai fac parte din viața mea.

– Doar nu crezi asta cu adevărat. Nici un copil n-ar putea să nu fie afectat după o astfel de experiență. Faptul că pretinzi că amândoi sunt morți arată cât de mult contează ei pentru tine.

– Pentru mine ei *sunt* morți, și asta este numai treaba mea.

– Povestea asta merge pentru străini, nu și pentru mine. Nu înțelegi că vreau să împart totul cu *tine,* inclusiv durerea? Nu vreau doar părțile bune, vreau totul, deoarece asta este singura relație care are importanță pentru mine. Dacă nu poți să-mi spui ce te rănește, atunci ce suntem noi? Ce rost are să ne mai iubim? Sau nu ne iubim? M-am amăgit singur în tot acest timp? Tot ce a fost între noi n-a fost decât o iluzie?

– Poate că a fost! strigă ea furioasă. În mod sigur nu te-am cunoscut deloc.

– Și nu dorești ce-ți ofer eu, nu-i așa? întrebă el cu o voce ciudată. Nu doar dragoste, ci și îmbărbătare. Dacă aș fi fost

rănit, aș fi străbătut orice distanță ca tu să mă îngrijești, pentru că nimeni n-ar fi făcut-o ca tine. Dar dacă tu ai fi rănită, nu ai veni la mine.

Acum ea se îndepărtă de el, cu brațele încrucișate pe piept ca și cum ar fi dorit să-l țină la distanță, respingând în tăcere dorința lui de apropiere. Știa că era o apropiere datorită dragostei și înțelegerii. Încă mai era timp să se înțeleagă. Ar fi putut să-și deschidă brațele și el ar fi venit la ea. Numai că ea nu putea. Controlul pe care și-l impusese ani de zile nu voia să cedeze.

– Nu pot, îi spuse ea cu disperare în voce. Să am grijă de mine este ceea ce știu și am făcut-o mult timp. Nu știu cum să schimb asta.

– Atunci Dumnezeu să te ajute, șopti el. Știi cât de singură urmează să fii?

Din bucătărie se auziră vocile lui Vita și Martin, care discutau prietenește. Diana râse cu asprime.

– De ce să fiu singură? Această casă nu va fi niciodată goală.

– Ah, da, câinii tăi vagabonzi, zise el cu amărăciune. Întotdeauna grija ta pentru ei m-a neliniștit puțin și acum știu despre ce este vorba. E un alt zid în spatele căruia te ascunzi, nu-i așa? Este singura relație care-ți convine, deoarece în felul acesta ai controlul. Poți să dai, dar nu știi cum să primești, deoarece să primești înseamnă să lași oamenii să vadă cât ești de vulnerabilă, și tu nu ai destulă încredere în nimeni... nici chiar în mine. Nu pot trăi cu o femeie care se ascunde de mine în felul ăsta.

Ea știa că astfel îl pierde, și ceva în sufletul ei se răzvrătea la gândul acesta. Rămase nemișcată. Cuvintele de dragoste nu-i

veneau în minte, chiar dacă ar fi însemnat sfârșitul ei. Voia să strige „Rămâi cu mine. Am nevoie de tine!“ Dar avea un nod în gât și nu putea scoate un sunet.

– Nu pot iubi doar o parte din tine, Diana, îi spuse cu tristețe Lee. Ori totul, ori nimic.

Diana privea fix un punct în spațiu.

– Atunci nimic, îi răspunse ea.

*

* *

Lee se opri la intrarea de la Wendle House. Venise aici în prima oră liberă de la serviciu, chiar dacă nu știa sigur unde era Diana. Totuși din ceea ce aflase el, Diana nu era acasă. Toată ziua plouase, dar acum ploaia se oprise și era o superbă după-amiază de vară. Pe aleea udă nu erau urme de cauciucuri.

Trecuse o săptămână de când se despărțiseră, o săptămână în care trecuse prin toate stările, de la supărare până la neîncredere, până când ajunsese de unde a început.

Acum venise aici doar ca să-și mai ia câteva dintre lucrurile pe care le lăsase în această casă. Ocoli clădirea și prin fereastra bucătăriei îi văzu pe Vita și Martin. Bătu în fereastră și Vita ridică privirea. Îi zâmbi scurt și-i deschise ușa.

– Tocmai făceam niște cafea, îi zise. Mi-e teamă că Di este plecată.

– Bine. Mă îndoiesc că ar vrea să mă vadă, îi răspunse Lee.

– Atunci îmi pare rău că ai venit, îl informă Martin scurt. Întotdeauna am știut că ești un mizerabil, și asta încă din seara în care ea te-a adus aici. Și s-a dovedit că am avut dreptate.

– Am venit să-mi iau hainele pe care le-am lăsat aici, le spuse Lee.

– Atunci mai bine le-ai lua și te-ai căra, îi zise Martin morocănos.

Lee rânji și se duse în camera lui. Un val de amintiri îl cuprinse când deschise ușa. Aici Diana îl îngrijise și tot aici își descoperiseră dragostea. Acum totul era tăcut, chiar rece. Își puse hainele din dulap în geanta pe care o adusese cu el. Făcu totul cât mai repede posibil, apoi se întoarse în bucătărie.

Vita îi arătă cana de cafea pe care o pusese pe masă.

– Ești în siguranță, îi comunică. Di se întoarce târziu.

– Oricum, de ce ar dori să-l vadă? mârâi Martin.

– Mai taci, bătrân nebun, îl admonestă Vita. Ignoră-l, zise întorcându-se spre Lee. Este foarte supărat de cum au ieșit lucrurile. De fapt, toți suntem.

– Și eu, zise Lee încet. Nici o clipă nu am vrut să se termine așa.

– După părerea mea, voi doi ar trebui să fiți dați cap în cap, declară Vita cu sinceritatea unei vechi prietene.

– *El* ar trebui bătut în cap, mârâi Martin fără nici o logică.

Lee zâmbi strâmb.

– Dacă aș considera că este de vreun folos, m-aș lăsa bucuros bătut în cap. Dar ea este așa de încăpățânată, încât mi-e teamă că aș sfârși cu capul spart.

– Mda! făcu Vita. Așadar, *ea* este încăpățânată, nu-i așa?

Clive veni din grădină, aducând un braț de trandafiri proaspăt culeși. Îl salută din cap pe Lee și întinse florile spre Vita pentru inspecție.

– Le-am cules chiar înainte de lăsarea întunericului, îi spuse. Ce zici de ei?

Vita inspiră, apreciind parfumul lor.

– Merg. Acum pune-i în vaza de acolo, iar mai târziu îi aranjez eu în camera Dianei.

– Nu că i-ar observa, comentă Martin. În ultimele zile nu s-a gândit la nimic altceva.

Se uită încruntat la Lee, arătându-i clar pe cine acuza.

– Așadar eu m-am purtat ca un nemernic, nu? zise Lee iritat. Nu pretind că a fost doar vina Dianei, dar să fiu al naibii dacă-mi dau seama cum ar fi trebuit să mă port.

– Ai fi putut să te împaci cu ea, îi zise Vita.

– Cum aș fi putut, când *ea* a terminat cu mine?

– N-ar fi trebuit să o lași să termine cu tine, nu-i așa? îi zise Vita cu răbdare, ca și cum ar fi vorbit cu un idiot. Se presupune că tu erai cel cu capul pe umeri.

– Mi-ar face plăcere să-i trag una de să-i sară ochii, interveni Martin încruntat.

– Dacă nu poți să spui nimic interesant, taci din gură, îi porunci Vita scurt. Nu ajungem nicăieri cu insultele.

– Ah, asta-i bună, zise Martin ofensat. Ce zici de cum s-a învârtit Di săptămâna asta, arătând mai mult moartă decât vie? Ai văzut ce față făcea când răspundea la telefon și nu era vocea lui. Și se presupune că trebuie să mă port cu mănuși! Mi-ar plăcea să-i arăt eu lui.

– Vita are dreptate, nu am ajunge nicăieri, interveni Clive. Stăpânește-te, Martin. Lee are și el punctul lui de vedere.

– Mulțumesc, zise Lee ironic.

– Nu că te consider foarte isteț, adăugă Clive. Ar fi trebuit să te aștepți la una ca asta. Doar știai cum este Diana.

– Se pare că n-am știut, îi răspunse cu răceală Lee.

– Atunci unde ți-au fost ochii? îl întrebă Vita. Te-am prevenit cât de secretoasă poate fi.

– Dar se părea că niciodată nu și-a ascuns sentimentele, protestă Lee. Îmi spunea foarte des că mă iubește.

– Chiar asta dovedește că se purta mai ciudat, îi spuse Vita. Și-a deschis inima în fața ta așa cum n-a mai făcut cu nimeni altcineva. Oftă. Am dorit din inimă ca tu să fii cel de care are nevoie.

– Ea nu are nevoie de nimeni, zise Lee cu amărăciune. Și ea este prima care o susține.

– Sigur că o face, îi răspunse Vita. Dar asta nu înseamnă că o și crede. Având în vedere familia sa, ai fi putut fi omul care s-o înțeleagă.

– Ei bine, nu pot să înțeleg o femeie care-mi ascunde amănunte din viața ei.

– Dar ăsta este felul ei de a face față unor probleme. Bănuiesc că și tu ai câteva lucruri cărora trebuie să le faci față. Toți avem. Martin spune povești fantastice. Clive este student, așa că bea pe rupte.

– Și tu, Vita? o întrebă Lee.

Vita oftă cu nostalgie.

– Obișnuiam să mă distrez aruncând cărămizi în geamurile magazinelor. Era ceva să vezi geamurile alea imense dezintegrându-se, îmi făcea mai bine decât un pahar de whisky.

– Obișnuiam? o întrebă Lee.

– Acum nu mai am nevoie. Sunt bine, mulțumită lui Di.

– Tu cum te descurci? întrebă Clive privindu-l pe Lee.

– În mai multe feluri, răspunse Lee cu grabă, conștient de câteva mici indiscreții, dar care nu ajunseseră niciodată la urechile superiorilor. Nu terminăm cu subiectul ăsta?

– Păi, este un subiect, nu-i așa? insistă Clive. Toți au slăbiciunile lor și tu ar trebui s-o înțelegi pe Di.

– Nu aveai nici un drept să-i spui că ajută oamenii doar pentru a-i ține la respect, îl acuză Martin.

– Nu este exact ce am spus, protestă Lee.

– Dar este al naibii de aproape! mârâi Martin. Vrei să-ți spun ceva, domnule Polițist Isteț? Mie și Vitei nu ne pasă de ce Diana ne-a luat la ea. Clive are un viitor, dar noi ne-am fi terminat viața într-un azil. La respect? M-aș cățăra și pe Turnul Eiffel, dacă ar vrea Di, atâta timp cât nu sunt nevoit s-o ascult pe noră-mea spunând la toată lumea că sunt un zgârcit. Ce te-a făcut să intri în poliție? Ai făcut-o pentru binele cetățenilor, nu-i așa? Nu mă face să râd. Ai vrut acțiune și un pic de putere. Nimeni nu este perfect.

Lee îl privi cu tristețe, incapabil să-și amintească ultima oară când fusese atacat astfel.

– Ei bine, asta este, zise el până la urmă. Sorbi din cafea dându-și un timp de gândire. Oricât de ascunsă ar fi ea cu mine, văd că Diana nu a avut probleme de comunicare cu voi.

Vita își ridică ochii spre cer.

– Dă-mi, Doamne, răbdare! se rugă ea ironic. Chiar crezi cu adevărat că ea ne-a spus ceva?

– Atunci cum știți?

– Am ascultat.

– Sigur. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

– Cum am putea avea grijă de ea, dacă nu știm despre ce este vorba? îl întrebă retoric Vita. Și cum am fi putut afla, dacă nu am fi tras cu urechea? Nu ne-a spus nimic și noi n-am îndrăznit s-o întrebăm. Mai de mult, când era puțin supărată o încurajam, uneori, să vorbească. Dar asta înrăutățea lucrurile și mai mult, așa că am renunțat. Mi se rupe inima când o văd cum se forțează să zâmbească, și aș dori s-o iau în brațe și să-i spun să plângă.

– Mă bucur că te are alături, zise Lee. Încep să-mi dau seama cât de mult ai grijă de ea.

– Cineva trebuie s-o facă, îi răspunse Martin. Altfel ar fi singură. Uită-te la casa asta imensă. N-o va vinde, deoarece îi amintește de bunicul ei. El a fost singura persoană care a vrut-o. Dar este mult prea mare. Cum s-ar putea descurca, dacă noi nu am fi aici?

– Nici nu știi cât ne luptăm s-o scăpăm de cei care ar vrea să trăiască pe spinarea ei, adăugă Vita fără urmă de ironie.

– Ce ai vrut să spui, cu câteva minute în urmă, cu „familia mea“? o întrebă Lee.

– Mă refeream la toate avantajele pe care tu le-ai avut, iar ea nu, îi spuse Vita cu blândețe.

– Da, cred că ai dreptate. Se gândi un moment. Cred că este mai bine să plec.

– Ce ai de gând să faci? îl întrebă Martin.

– O să analizez toată situația. Dar am nevoie de timp și de liniște. Așa că mai bine nu-i spuneți Dianei că am fost aici.

Ceilalți îl aprobară din cap. Își luă geanta și se îndreptă grăbit spre mașină, temându-se să n-o întâlnească pe Diana, înainte ca el să fie pregătit. Înainte de a se duce acasă și să se întindă pe pat, se mai plimbă cu mașina.

În ciuda tuturor gândurilor, știa că hotărârea lui fusese luată. Îndată ce Vita îi spusese „Tu ai avut toate avantajele pe care ea nu le-a avut", totul începu să aibă sens. Se va întoarce la Diana și o va implora să mai încerce o dată. Iubirea lor nu fusese o zi senină, dar împreună ar putea să descopere baza solidă pe care se sprijinea. Dar întâi trebuia să-și pună gândurile în ordine.

Înțelegere. Își amintea cât de des folosiseră cuvântul, reproșându-și eșecul de a nu fi putut s-o înțeleagă. Acum începu să se simtă rușinat pentru că nu încercase îndeajuns. O acuzase pe ea că era prea mândră să-și recunoască vulnerabilitatea, dar adevărata ei mândrie era această vulnerabilitate.

– S-a deschis către tine, așa cum nu a mai făcut-o cu nimeni altcineva, îi zisese Vita.

Capitolul 11

Când sosi la serviciu, Diana găsi pe birou un mesaj care o înștiința că Reginald Grant, asociatul ei, dorea s-o vadă urgent. Își băgă capul pe ușă și el îi făcu semn să intre. Reginald era un bărbat masiv, în jur de șaizeci de ani, al carui păr alb îi dădea un aer de bunăvoință și inocență, care-i ascundea mintea ascuțită.

– Ce ușurare să te văd! îi zise el. Este o situație de criză și tu ai rămas singura mea speranță. Ești liberă azi, nu-i așa?

– Da.

– Slavă Domnului! George are o gripă oribilă și în dimineața asta trebuia să fie la tribunal și să susțină cazul Langley. Fii o scumpă și preia tu cazul.

– În dimineața asta? Nu prea am mult timp să-l studiez, Reggie. Mai ales că este vorba de George.

– Ce vrei să spui?

– Știi ce vreau să spun. George este un dezordonat care nu se deranjează să-și însemneze lucrurile pe care ar trebui să le știe. Preluarea unui caz de la el este un coșmar. Va trebui să cer amânare.

– Dar clientul nu dorește asta. Deja au fost două amânări pentru diferite motive și vrea să se termine odată. Este sigur că va câștiga și dorește să-și recapete pașaportul ca să poată pleca în vacanță.

– Chiar așa de sigur este? Să sperăm că are dreptate.

– Din fericire este destul de simplu. Poliția l-a acuzat pe Alfred Langley pentru că a atacat un om în tren. Victima nu l-a putut identifica, și nu sunt alți martori.

– Atunci de ce a mai fost acuzat?

Reggie oftă ca și cum ar fi deplâns prostia umană.

– A fost destul de prost ca să mărturisească. Dar asta este singura probă împotriva lui. Acest om pretinde că poliția l-a forțat să recunoască ceva ce nu a făcut.

– Cine e polițistul care l-a arestat?

Reggie se uită pe hârtii.

– Inspector Fredericks. Un vechi adversar de-al tău.

– Da, știu cum își obține mărturiile, zise Diana întunecată. Asta mă face să cred că s-ar putea ca Langley să fie nevinovat. Mă duc, Reggie.

– Sper să nu te îmbolnăvești și tu de gripă, îi zise el în timp ce ea se îndrepta spre ușă.

– Nu. De ce?

– Arăți groaznic. De fapt arăți groaznic de de vreo două săptămâni, dar azi arăți și mai rău.

– Prostii, îi zise ea cu o voce sigură. Mă simt foarte bine.

– Atunci, totul e în regulă, Diana?

Diana reuși să râdă.

– Totul cu excepția faptului că lucrez într-o casă de nebuni. Așa mi-ai spus că se numește acest loc, când m-am prezentat pentru angajare, îți amintești?

– Da, întotdeauna am spus că numai cei tari pot rezista, și tu ești destul de tare. De fapt mereu am admirat felul în care nu te lași copleșită de probleme.

– Păi, ce ți-am spus eu? Gheață sub foc este calitatea mea, zise ea cu nepăsare.

– Ești sigură că focul nu a devenit pălălaie în ultimul timp?

– Foarte sigură. Îi adresă un zâmbet vesel. Îți promit că totul este în ordine cu mine, Reggie.

– Mă rog, dacă zici tu. Mult noroc, în acest caz.

Diana reuși să-și păstreze zâmbetul pe față până ieși din clădire. Nu dormise toată noaptea și acum era încordată și nervoasă.

Imediat ce ajunse la tribunal, se duse să-l caute pe grefier.

– Am preluat cazul lui Alfred Langley cu foarte puțin timp în urmă, îi explică ea. Există vreo posibilitate să refaci lista în așa fel încât să-mi dai puțin timp în plus?

El se uită peste listă.

– Pot să te schimb cu cei cu furturile, ceea ce-ți mai lasă o oră.

– Mulțumesc. A venit clientul meu?

– Poți să-l găsești în hol.

Găsi o cameră de așteptare și începu să răsfoiască dosarul, observând cu neplăcere că Langley mai avusese o arestare

anterioară. Dar asta era o armă cu două tăișuri. Un polițist zelos ar putea lua această condamnare ca un bilet în alb și să-l oblige să mărturisească prin mijloace mai puțin ortodoxe. Și știa că inspectorul detectiv Fredericks făcea parte din această categorie.

Intră într-o mică celulă, unde o aștepta clientul ei. Era un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu un chip deschis și inocent, care dădea impresia că n-ar putea omorî nici o muscă. Se ridică și-i întinse mâna Dianei.

– Bună. Sunt Alfred Langley. Nu știu dacă o să pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru că ai venit să mă salvezi, îi zise el.

– Păi să sperăm că într-adevăr o să reușesc, îi zise Diana, și așezându-se, își întinse hârtiile pe masă. Personal, cred că ar fi înțelept să ceri o amânare, chiar dacă asta înseamnă întârzierea vacanței.

– De fapt, îi zise el cu stângăcie, motivul este altul. Vezi, am un alibi, o tânără. În acel timp eram doar prieteni, deoarece abia recent a divorțat de soțul ei. Acum s-a întors la el – este riscant dacă va admite că eram cu ea în seara aceea. Ea va zice că da, dar nu vreau să-i dau prea mult timp de gândire.

– Înțeleg. În acest caz este mai bine să fii prevăzător. Diana frunzări din nou însemnările. Cum o cheamă?

– Lola Daniels.

– N-am nici o notă despre ea aici.

– Doar recent s-a hotărât să mă ajute.

În însemnări ar fi trebuit să existe o însemnare despre un posibil alibi, dar nu o surprinse pe Diana faptul că George uitase.

– Uite, îi zise Langley cu grabă. Jur că n-am făcut-o eu.

– Dar deja ai o arestare.

El o privi repede.

– Poliția nu poate menționa asta în sală, nu-i așa?

– Nu, dar aș vrea să aud de la tine, despre ea.

– S-a întâmplat cu doi ani în urmă. Nu sunt mândru de asta și pot să-ți spun că a fost doar o prostie de tinerețe. Eram foarte supărat că prietena mea mă părăsise. Așa că am băut cam mult. Aveam optsprezece ani și nu m-am descurcat foarte bine. În timp ce eram beat am atacat pe cineva. Nu l-am rănit și am fost prins aproape imediat. Până atunci n-am făcut așa ceva, dar cel care a fost atacat de data asta a făcut un portret asemănător cu al meu destul de vag, și imediat Fredericks a hotărât că am fost eu. El a fost cel care m-a arestat prima oară.

Își împinse scaunul înapoi, cu un chip necăjit.

– Continuă, îi spuse Diana.

– A venit unde locuiam și m-a dus la secție. I-am spus că n-am făcut nimic, iar el a rânjit și mi-a zis: „Vom vedea, nu-i așa?“ Era ca și cum mi-ar fi spus că el e sigur.

Diana se încrutnă.

– Nu cred că „Vom vedea, nu-i așa“ echivalează cu o recunoaștere a faptului că te va acuza. Mai mult ca sigur este unul din acele lucruri vagi pe care polițiștii le spun fără a avea o prea mare însemnătate.

Langley păru rănit. Făcu ochii mari, ceea ce ușor putea fi interpretat că era lovit în amorul propriu.

– Am crezut că ești de partea mea.

– Sunt de partea ta, dar dacă va trebui să dovedesc brutalitatea poliției îmi trebuie ceva mai mult decât asta.

– Da, știu că ai dreptate. Îmi pare rău.

– Ce a zis inspectorul detectiv Fredericks și ce a făcut când ai fost la secția de poliție?

– Nimic. A fost chemat în altă parte imediat ce am ajuns la secție, și am fost preluat de un alt inspector. El a fost și mai rău. La început a fost foarte subtil. Nu s-a dat la mine. Nimic evident. Dar m-a ținut treaz toată noaptea, punându-mi aceleași și aceleași întrebări până când nu mai știam ce spun. Nu mi s-a permis nici să beau o ceașcă de ceai.

– Asta-i groaznic, spuse Diana. Sunt reguli prin care ești îndreptățit la o perioadă de odihnă și ceva de băut.

– *Se presupune* că sunt reguli. Nu cred că poliția ține cont, nu-i așa? Ei își bat joc de ele.

– Nu toți. Dar unii da, sunt de acord.

– Am tot rugat să-mi aducă o ceașcă de ceai. Muream de sete. Este incredibil cum o banală ceașcă de ceai te obsedează, mai ales când nu ai băut ceva de mult timp. Se juca de-a șoarecele și pisica, tot spunându-mi că va sosi. Sigur că nici n-am văzut-o. Când, până la urmă, a fost adus niște ceai, nu m-a lăsat să beau. El și-a luat o cană, dar pe a mea a pus-o pe o altă masă, unde o puteam vedea. Trebuia să stau și să-l privesc bând, în timp ce gâtul meu era uscat. M-a văzut privindu-l fix și mi-a zis rânjind: „Poți să obții o ceașcă, dacă ești băiat bun și mărturisești". M-a scos din minți și m-am repezit la ceașca lui. A căzut pe podea și s-a spart. El a luat un ciob și... ei bine, o să-ți arăt.

Langley luă dosarul de la Diana, îl frunzări până găsi ceea ce căuta, apoi îi arătă. Buzele Dianei se strânseră când văzu fotografia care arăta o tăietură urâtă la mână.

– El a făcut asta? îl întrebă ea scandalizată.

– Încă mai am cicatricea. Langley îi arătă mâna. Mai este și o fotocopie a declarației mele, acolo, în dosar. Petele negre sunt de sânge. După aceea am fost destul de îngrozit ca să semnez orice îmi cerea.

– Dar nu există nici un martor?

– Doar când am semnat mărturia, nu în timp ce o scriam.

– Dar au văzut că sângerai și nu erau pete de sânge pe foaie, când ai semnat?

– Sigur. Doar n-o să crezi că vor recunoaște asta, așa-i? Povestea lor este că mărturia era curată când am semnat-o și că a fost un accident după aceea. Polițiștii țin unii cu alții.

– Se poate, dar sângele îi acuză, zise Diana întunecată. Apropo, cine a luat mărturia, dacă Fredericks a plecat?

– Era unul cu un nume italian. Fortuno, cred. O să-i găsești numele pe undeva în dosar.

Diana frunzări printre hârtii cu mișcări mecanice. Urechile ei înregistraseră numele lui Lee, dar mintea refuza să reacționeze. Se părea că o parte din ea se detașase și se ruga să fie o greșeală. Nu putea fi Lee.

Dar era. Până la urmă găsi foaia peste care trecuse în grabă și acolo erau scrise cuvintele „Detectiv Inspector Lee Fortuno".

– Domnule Langley, zise ea încet.

– Alfred, corectă el, zâmbindu-i fermecător.

– Alfred, trebuie să-ți cer să mă eliberezi de sarcina asta.

– Nu. Trebuie să fiu la tribunal într-o jumătate de oră.

– Să obținem o amânare.

– Nu vreau nici o nenorocită de amânare. Lola nu este destul de sigură ca să risc așa ceva.

– Nu înțelegi. Îl cunosc personal pe Lee Fortuno.

Farmecul dispăru din ochii lui, făcând loc unei răceli de gheață.

– Vrei să zici că dintr-o dată mă consideri vinovat?

– Nu este asta. Numai că nu pot fi imparțială, așa cum trebuie.

– Încerci să-mi spui că nu ți se permite să pui întrebări unui polițist pe care-l cunoști personal? N-are nici un sens. Până acum probabil că-i cunoști pe toți.

– Cunoștințe da, dar acesta este mai mult decât o simplă cunoștință. Un avocat, care odată a avut o relație cu un polițist anchetator al clientului – sigur îți dai seama cât de periculos este?

– Relație? Vrei să spui că trăiești cu el?

– Nu.

– Dar ai trăit?

– Detaliile nu au importanță...

– Ai spus că ai avut o relație „odată“. Asta înseamnă că s-a terminat?

– Da, dar...

– Atunci n-am de ce să-mi fac griji, nu-i așa? Am auzit de tine. Ai reputația că te lupți cu brutalitățile polițiștilor.

– Și nu ți-e frică de faptul că nu voi fi foarte incisivă? Aș dori să am încrederea ta.

– Dacă așa stau lucrurile, o să am motiv să fac recurs, nu-i așa?

Diana îl privi fix, dintr-o dată văzând calculul rece, ascuns de candoarea de pe chipul lui. Așa ceva nu se putea întâmpla. Era un coșmar.

– Crezi în nevinovăția mea? o întrebă Langley.

– Ai interpretat greșit relația dintre noi, îi zise ea cu răceală. Nu sunt eu judecătorul tău, eu sunt avocatul tău. Sunt aici pentru a-ți susține cât mai bine cazul. Nu trebuie să cred că *ești* nevinovat, numai că *ai putea* fi.

– Sângele împrăștiat pe toată mărturisirea este o dovadă, nu-i așa?

– Da, zise ea mohorâtă. Este.

Un polițist deschise ușa.

– Tu urmezi acum.

– Să mergem, zise Langley. Și nu-ți face probleme. Știu că o să te descurci de minune.

Diana își adună lucrurile și se îndreptă spre sala de judecată. Fiecare pas era o povară, ca și cum se mișca în vis, cu încetinitorul. În câteva clipe avea să se confrunte cu Lee, un bărbat blând, afectuos pe care ea îl iubea și pe care trebuia să-l dovedească a fi un om dur și mincinos, deoarece asta era treaba ei.

Mai mult decât treaba ei, era datoria ei. Și nepoata judecătorului Waldman era o avocată prea bună ca să nu-și facă datoria, indiferent de preț. Nu știa dacă era nevinovat sau

nu, dar așa cum îi spusese și lui Langley, era destul că *s-ar putea* să fie nevinovat. Avea dreptul la cea mai bună apărare, chiar dacă asta însemna să-și sfâșie inima și să lovească, în timpul procesului, în bărbatul pe care-l iubea.

Încercă să nu se gândească la Lee, cu toate că în curând îi va vedea chipul, la faptul că-i făcea silă ceea ce urma să-i facă. O va urî, dar nu va ști că ea se ura de o mie de ori mai mult. Dar indiferent ce va urma, își va face datoria.

Diana așteptă în sală în timp ce formalitățile își urmau cursul. Văzu că procurorul era Ted Brand, un jurist încăpățânat care obținea rezultate bune mai mult datorită durității decât inteligenței. Îndată ce Langley a fost adus în boxă, a început procesul.

Diana ascultă cu atenție acuzarea lui Langley, care oricum era inconsistentă în lipsa mărturiei. Cu ochii minții revăzu petele negre de pe hârtiile acelea și-și încleștă mâinile la gândul că Lee ar putea fi bruta pe care Langley o descrisese. În ciuda unor lucruri pe care el i le povestise despre cariera lui, mai mult ca sigur că era imposibil. Și totuși trebuia să încerce să creadă.

Primul a fost inspectorul Fredericks, care a susținut foarte arogant că după părerea lui acuzarea lui Alfred Langley era foarte clară. Diana îl interogă scurt, reușind să-l facă să se bâlbâie, dar el nu era piesa de bază a acestui proces. Când domnul Porter, victima, a fost chemat în boxa martorilor, a insistat că Langley fusese cel care l-a atacat, dar în urma întrebărilor dibace puse de Diana, a recunoscut că nu-l văzuse prea bine.

Proprietara lui Langley, o femeie cu o față de ovină și înceată la vorbă, a mărturisit că în seara cu pricina el era plecat de acasă. Dar informația și-a pierdut din importanță când Diana a lămurit asistența că el ieșea aproape în fiecare seară. În final femeia a recunsocut că nu-și amintea prea bine ora, dar când inspectorul Fredericks a întrebat-o despre ieșirile lui Langley, ea i-a răspuns: „Presupun că a fost plecat. Tot timpul pleacă de acasă."

Ted Brand se ridică.

– Ultimul martor al acuzării este detectivul inspector Lee Frotuno.

Diana simți un șoc când îl văzu intrând în sală și îndreptându-se spre boxa martorilor. Automat el își aruncă privirea spre avocatul apărării, și-l văzu cum se încordează când o recunoscu. O fracțiune de secundă chipul i se întunecă, dar apoi fața lui deveni o mască de nepătruns. Disperată, Diana recunoscu faptul că și el era conștient că era de datoria ei să-i distrugă mărturia.

Avocatul acuzării îi cerului Lee să descrie felul în care a obținut mărturia. Când începu să vorbească, Lee nu se uită la Diana, însă descrise în cuvinte simple cum la început Langley a negat orice legătură cu atacul, apoi a recunoscut.

– Inspectore, îi zise Ted Brand cu o voce prevestitoare de rău, s-a folosit forța sau intimidarea pentru a obține această declarație?

– Nici una, replică Lee încet.

Diana se ridică în picioare.

– Inspectore, știți că clientul meu și-a retras declarația, considerând că a fost intimidat?

– Da, îi răspunse Lee cu o voce indiferentă. Dar este fals și el știe. A mărturisit pentru că și-a pierdut cumpătul.

– Vreți să explicați mai pe larg?

– Era furios pe victima lui. Asta se întâmplă atunci când jefuitorul este dezamăgit de suma furată. În acest caz victima avea asupra lui o sumă mică de bani și Langley a fost furios pentru că s-a expus pentru o sumă atât de mică. I-am amintit de vânătaia mare pe care o avea pe față domnul Porter, iar Langley a spus: „O merita, pentru că a încercat să mă oprească". Imediat ce a realizat ceea ce spusese și-a pierdut cumpătul. A ridicat din umeri și a recunoscut că el a făcut-o.

– La ce oră a început interogatoriul?

– La ora patru după-amiază.

– Și la ce oră a luat sfârșit?

– Cam pe la două noaptea.

– Și în tot acest timp, clientului meu i s-a permis să se odihnească?

– Au fost două pauze de câte o oră.

– Sunteți sigur? Amintiți-vă, inspectore. Nu l-ați ținut pe domnul Langley treaz toată noaptea, fără putința de a bea ceva sau de a se odihni?

Lee zâmbi disprețuitor.

– Așadar asta este versiunea lui, nu-i așa? Ei bine, a fost o noapte lungă... pentru toți. Dar a avut timp de odihnă, orice ar spune el.

– Și răcoritoare?

– A avut ceai și sandvișuri de două ori. A doua oară a refuzat sandvișul deoarece era cu brânză și el nu suportă brânza. Așa că i s-a adus un sandviș cu șuncă. Încercăm să ne descurcăm cât mai bine.

Publicul din sală râse. Lee le făcea o impresie bună.

– Ce ziceți de faptul că el pretinde că a cerut de mai multe ori ceai și a fost refuzat? insistă Diana.

Pentru prima oară Lee își căută răspunsul. Inima Dianei aproape că se opri. În loc de plăcerea pe care ar fi trebuit s-o simtă pentru clientul ei, nu simți decât oroare.

Până la urmă Lee vorbi.

– N-a fost refuzat, ci a fost o pauză. Era după miezul nopții. Toți eram obosiți și doream ceva cald să bem. Am trimis după ceai, dar a întârziat să vină. Am trimis de două ori și nimic, așa că m-am dus personal. N-a fost nimic deliberat. A fost o lipsă de organizare. După miezul nopții personalul secției se reduce.

– Am putea zice că serviciile voastre nu sunt chiar așa de bine puse la punct, după cum pretindeți, inspectore, comentă severă Diana.

– Păi, nu dorim să fim considerați ca un hotel de cinci stele, îi răspunse Lee sec. Nu dorim ca oamenii să revină.

În sală răsunară mai multe râsete. Diana se forță să le ignore.

– Așadar v-ați dus personal după ceai. Foarte lăudabil, remarcă ea cu ironie. Bănuiesc că și domnul Langley a fost foarte recunoscător?

– Domnul Langley și-a arătat recunoștința spărgând o ceașcă și încercând să mă taie pe față, răspunse simplu Lee.

Diana reuși cu greu să-și rețină o exclamație de groază. Adunându-și toată voința, reuși să spună cu o voce sceptică:

– Ați ieșit rănit din această altercație, inspectore?

– Nu. Am reușit să-l opresc la tip.

– Știți de rana clientului meu?

– Știu că s-a tăiat singur, destul de rău, dar a fost numai vina lui, îi răspunse calm Lee.

Diana ezită. În sală se lăsă o tăcere mormântală, ca și cum toți cei prezenți acolo și-ar fi dat seama ce se petrece în sufletul ei. Tăcerea părea că se prelungește la infinit, și-și putea auzi inima bătând cu putere. În sfârșit își înălță capul.

– Inspectore, ați obținut vreodată o mărturie prin forță?

Aștepta privirea lui furioasă, având în vedere că se folosise de ceva ce el îi mărturisise în particular. Dar chipul lui rămase impasibil când îi răspunse simplu.

– Da.

În sală se auziră murmure. Langley se arătă încântat și-i făcu un semn victorios Dianei, pe care ea îl ignoră. Brand oftă, nereușind să-și ascundă strâmbătura. Numai cei doi rămaseseră nemișcați, privindu-se fix. Aerul dintre ei era încărcat cu electricitate.

– Vreți să vorbiți despre asta, vă rog, inspectore?

Brand se ridică repede.

– Obiecție.

– Nu este vreun motiv pentru care să nu pot răspunde la întrebare, zise Lee. O privi pe Diana. La urma urmei este o

problemă care se cunoaște public. S-a întâmplat o singură dată. Interogam un bărbat pe nume Albertson care fusese arestat, bănuit că ar fi omorât un bătrân, Morry Jacobs, lovindu-l în cap. Doamna Jacobs, care fusese martoră la atac, era prea șocată și speriată ca să-l poată identifica foarte clar. Dar eu știam că el o făcuse și el, la rândul lui, știa că eu știu. Și mai știa că nu puteam s-o dovedesc. Râdea batjocoritor, dar nu de mine, ci de bătrânul pe care-l omorâse. Am văzut roșu în fața ochilor și l-am lovit cu pumnul. A mărturisit, dar cazul a fost respins de tribunal.

Diana se auzi vorbind, dar parcă asculta pe altcineva. Asta nu era ea, atacându-l pe bărbatul pe care-l iubea. Era nepoata judecătorului Waldman, care fusese învățată tot ce știa de bătrânul judecător rigid și scrupulos, și Diana se urî pentru asta.

– Și totuși ați declarat foarte convins că Albertson era vinovat. De fapt sunteți fericit să ponegriți o hotărâre a tribunalului, susținând vinovăția lui, știind că tot ceea ce spuneți este ascultat cu atenție. Chiar sugerați, în mod serios, inspectore, că sunteți un om pe al cărui cuvânt se poate pune bază?

– Dacă vreți să sugerați că nu pot fi judecat, este foarte adevărat, îi replică Lee neimpresionat. Dar chiar dacă am declarat asta, mă îndoiesc că domnul Albertson m-ar putea da în judecată. În acest moment ispășește o pedeapsă pe viață pentru uciderea doamnei Jacobs. A omorât-o imediat după ce a fost eliberat: „În caz că ar vrea să vorbească", a spus. Din fericire, de data asta au fost mai mulți martori independenți.

– Din cauza prostiei mele un vinovat a scăpat și o femeie nevinovată a fost ucisă. Din acea zi, niciodată n-am mai atins un suspect.

Un murmur se ridică din sală. Diana știa că era în favoarea lui Lee și în defavoarea ei. El rezistase atacului ei și auditoriul din sală era mulțumit. Unii dintre ei își întindeau gâtul încercând să-i vadă fața, sperând să prindă o expresie de întristare. Se întreba ce ar zice, dacă ar ști că ea era și mai încântată decât ei. Starea de spirit i se îmbunătățiți când descoperi că Lee era puternic și că atacurile ei nu-l puteau zdruncina, numai că acum era prea târziu să realizeze că el era destul de puternic și ar fi putut s-o elibereze de toate temerile ei. Ar fi avut grijă de ea, la fel cum și ea avea grijă de alții, ar fi împărțit cu ea greutățile, și totuși ea renunțase la toate astea.

Mai prelungiră puțin discuția, dar toată lumea știa că întrebarea crucială fusese pusă și răspunsul dat. Când interogatoriul luă sfârșit, Lee era încă întreg. Ea era cea învinsă.

Diana cumpănea dacă să-l cheme pe Langley la bară sau să înceapă apărarea chemând-o pe domnișoara Lola Daniels ca martor. Lola Daniels avea în jur de douăzeci și cinci de ani, atrăgătoare dar vulgară, cu o voce ascuțită și afectată. Declară că Alfred Langley fusese cu ea toată ziua și toată noaptea, la data respectivă. Răspunse cu ușurință la toate întrebările. Era o mărturie perfectă, un alibi la fel, deși toate instinctele Dianei îi spuneau că nimic din ceea ce spusese Lola nu era adevărat.

Ted Brand se ridică.

– Domnișoară Daniels, cât de bine cunoașteți orașul Manchester? o întrebă el pe neașteptate.

În sală se auzi un murmur de surpriză. Lola Daniels păru stânjenită.

– Păi... am fost acolo, zise ea într-un târziu.

– Până acum un an, ai locuit acolo, nu-i așa? Sub numele de Ella Paignton?

Zâmbetul se șterse de pe buzele tinerei.

– N-am auzit de acest nume până acum.

– Ba cred că da. Gândește-te bine, te rog, și amintește-ți de pedeapsa pentru mărturie mincinoasă.

Diana îl privi fix pe Langley, care se uita încruntat în direcția Lolei.

Lola își umezi buzele.

– Nu cunosc acest nume, repetă ea sfidător.

– Nu este adevărat că, sub numele de Ella Paignton, ai depus mărturie acum un an, la Manchester, într-un caz asemănător cu ăsta? Ai furnizat un alibi pentru un bărbat numit Harry Garvie, acuzat de tâlhărie.

– N-nu...

Dar privi disperată în jur.

– La interogatoriu s-a dovedit că mărturia ta era plină de lacune și Garvie a fost condamnat. Poliția a căutat-o pe Ella Paignton ca s-o acuze de mărturie mincinoasă, dar ea a dispărut. Domnișoară Daniels... sau domnișoară Paignton, indiferent ce nume folosești acum... ce ți-a oferit Alfred Langley ca să depui mărturie în favoarea lui?

Diana sări în picioare ca să obiecteze, dar era deja prea târziu. Lola plângea cu sughițuri, speriată și printre suspine îl acuză pe Langley că-i promisese și luna de pe cer dacă „îl ajută să scape".

De data asta cazul era definitiv încheiat.

Capitolul 12

Când juriul se retrase, Brand veni la masa unde stătea Diana.

– Ghinion, îi zise el cu simpatie. Am avut un noroc chior. S-a întâmplat să fiu în sală la acel proces de la Manchester, și am recunoscut-o pe Lola Daniels.

– Asta-i viața, zise Diana ridicând din umeri. Nici o supărare.

– Nu cred că ai fi avut prea multă șansă, oricum. Am mai văzut și altă dată avocați pierzând în fața lui Fortuno. Este la fel de dur ca și ei.

– Cineva ar fi trebuit să mă prevină, spuse Diana cu indiferență.

Juriul deliberă o jumătate de oră și când reveni, își dădu verdictul – vinovat. Langley se uită la Diana și ridică din umeri. Amândoi știau că verdictul era corect.

Își adună lucrurile, apoi se grăbi să iasă din sală. Pe coridor se opri, întrebându-se ce o să se mai întâmple acum.

Pentru prima oară în viața ei era nehotărâtă și confuză. Atunci simți o atingere pe umăr și când se întoarse îl văzu pe Lee.

Lee nu știa ce o să-i spună când se vor întâlni, dar când îi văzuse privirea deznădăjduită din ochi, realizase că nu dorea decât s-o țină în brațe și s-o aline. Uitând unde se află, se aplecă ușor și o sărută cu blândețe. Ea se agăță de el, aproape leșinată.

– Lee... murmură ea, Lee...

– Sst, o liniști el. Vom vorbi mai târziu.

– Dar trebuie să-ți explic. Trebuie s-o fac.

El o opri.

– Sigur că trebuie. Nici nu m-am așteptat la altceva. Dacă ți-ai fi trădat clientul ca să mă protejezi pe mine, n-aș fi putut să te mai respect vreodată.

– Vorbești serios? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Draga mea, ai crezut că mă poți răni, când m-ai interogat în boxă?

– M-am folosit de ceva ce mi-ai spus în particular.

– Dar, așa cum am subliniat, este de notorietate publică. Am sperat că vei înțelege de ce am menționat asta.

– Vrei să spui... că mi-ai transmis un mesaj?

– Încercam să-ți spun că totul este în ordine. Am înțeles. Amândoi ne comportăm profesional și fiecare știe despre slujba celuilalt. Ți-ar trebui mult mai mult ca să mă rănești. Am pielea groasă.

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, zise ea cu o voce plină de pasiune.

Lee o privi cercetător.

– Vorbești serios?

– Niciodată n-am vorbit mai serios. M-a făcut să mă simt... își căută cuvântul... în siguranță.

– Diana, oricum urma să vin azi să te întâlnesc. Trebuie să discutăm.

– Știu. Aseară ai fost la conac și le-ai intrerzis lui Vita și lui Martin să nu-mi spună.

– Am făcut-o doar pentru că voiam să mă gândesc cum să-ți cer iertare, zise el repede. Un zâmbet îi destinse buzele. Ți-au spus cum m-au săpunit?

– Nu mi-au spus nimic. I-am auzit vorbind. Ce vrei să spui cu... m-au săpunit?

– Te iubesc, și de aceea au fost foarte supărați pentru tine. Dar n-au putut să-ți arate ce simt, deoarece le-a fost teamă să nu te supere.

– Oh, Doamne, oftă ea. Ce proastă am fost!

– Amândoi am fost. Ei m-au făcut să-mi dau seama cât de prost am fost, și nu m-au scuturat foarte tare. După aia m-am gândit și am început să-mi dau seama de lucruri pe care nu le înțelesesem înainte. Am fost nerăbdător, am vrut totul de la început în relația noastră și n-am înțeles că ar fi trebuit să am mai multă răbdare.

Tocmai atunci, mai multă lume ieși pe culoar și se lovi de ei.

– Nu putem discuta aici, zise Lee luând-o de mână. Hai să mergem acasă.

Merseră cu mașina lui Lee. În prima parte Diana a stat cu ochii închiși, ușurată că dragostea și generozitatea lui Lee au salvat-o. Abia acum a înțelesese câtă nevoie avea de Lee ca s-o protejeze de singurătatea care-i amenința spiritul mândru.

Când deschise ochii, privi pe geam, apoi se întoarse surprinsă spre el.

– Ăsta nu este drumul spre casă.

– Megem la mine acasă, îi spuse el. Mergem acolo unde nu avem amintiri ca să ne copleșească.

– Dar patul tău este pentru o persoană.

– Foarte bine, îi răspunse el simplu.

Parcă mașina în garaj și se îndreptară spre lift. Până la etajul cinci stătură îmbrățișați, anticipând dulcile momente care aveau să urmeze.

Imediat ce închise ușa, Lee o luă în brațe, nu ca s-o sărute, ci s-o țină lipită de inima lui.

– Te iubesc, îi spuse într-un târziu el.

– Și eu te iubesc.Te iubesc.

– Amândoi suntem încăpățânați în felul nostru, dar atâta timp cât ne iubim, ne vom descurca. Ne vom cunoaște mai bine. Singurul lucru cumplit ar fi să te pierd.

– Da... da... îi răspunse ea printre sărutări.

O duse în dormitor unde se dezbrăcară repede, nerăbdători să se regăsească. Înainte făcuseră dragoste cu pasiune. De data asta dragostea lor fu tandră și profundă, un dar pentru suflet și pentru trup, aducându-le atât mulțumire, cât și plăcere.

– Vreau să-ți povestesc totul, îi zise ea într-un târziu, stând lipită de el.

– Nu este nevoie, îi răspunse el repede.

– Chiar vreau, Lee. Tu ești singurul căruia aș putea să-i povestesc. Dar să ai răbdare cu mine. Unele lucruri n-am avut curajul să le înfrunt până acum.

După această mărturisire el nu mai zise nimic și tăcerea părea să se întindă la nesfârșit, dar nu voia s-o grăbească. Trebuia să-i spună nesilită de cineva, sau să nu-i spună deloc. Putea să simtă teribila luptă ce se ducea în sufletul ei. O sărută și o mângâie cu tandrețe, dându-i de înțeles că era la dispoziția ei, așteptând-o cu răbdare ca ea să se destăinuiască.

Până la urmă Diana oftă și începu să vorbească.

– Acum îmi dau seama că nici unul dintre părinții mei nu s-a ocupat cu adevărat de mine. Nu că ar fi fost răi, ci pur și simplu eu nu aveam loc în viața lor. Ai văzut poza mamei mele. *Era* manechin și deși curând după căsătorie a renunțat la carieră, întotdeauna înfățișarea ei a fost foarte importantă. Era foarte important pentru ea să fie frumoasa fiecărei petreceri. Obișnuiam să ascult toate certurile lor și am avut sentimentul că ea niciodată nu a dorit copii, fiindcă nu dorea să-și strice silueta. Odată bunicul meu mi-a spus că atunci când era gravidă cu mine, tatăl meu a avut o aventură și după aceea, ea a refuzat să mai aibă copii. Pentru ea, eu am fost o cruntă dezamăgire, deoarece nu eram deloc îngerașul pe care și-l dorea. Arătam groaznic în rochițele cu danteluțe și mereu puneam întrebări, lucru pe care ea nu-l putea suferi. Îmi amintesc că o dată s-a răstit la mine:

„N-o să ajungi bine, dacă pui întrebări tot timpul!“

Bunicul, care întâmplător era acolo, s-a uitat urât la ea și i-a spus:

„Ăsta este cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată“.

El o disprețuia pe mama și desigur ea știa acest lucru și-l ura.

– Cu tata eram un băiețoi, deoarece așa-i plăcea lui. Îl adoram. Era mereu plecat de acasă, cu afaceri, așa că abia așteptam să se întoarcă. Mă gândeam că amândoi trăim într-o lume secretă în care mama nu putea să pătrundă.

Vocea Dianei tremură când îi povesti acest lucru și Lee o îmbrățișă mai tare.

– Când aveam zece ani, au divorțat, continuă ea. Am fost trimisă să locuiesc cu bunicul meu, în timpul divorțului. Mi-au spus că va fi pentru o perioadă scurtă de timp. Probabil că au crezut cu adevărat asta și abia mai târziu, când amândoi s-au stabilit la casele lor, mi-am dat seama că nici unul dintre ei nu avea loc și pentru mine. Soțul mamei mele era mai tânăr decât ea, genul de play-boy care nu dorea ca un copil să le încurce viața. Cred că el a forțat-o să aleagă între noi, și ea l-a ales pe el. Eu i-aș fi amintit mereu că era mai în vârstă decât el.

Dar cel mai tare îmi păsa de tatăl meu. La început nu s-a însurat, și am tot tras speranța că aștepta să se stabilească undeva, ca apoi să-mi ceară să stau cu el. Când s-a recăsătorit, am așteptat vești de la el în fiecare zi. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Diana rămase nemișcată, când își reaminti ceea ce nimeni în lume nu bănuia, lucru pe care nici ea nu-l dorea să și-l amintească, dar să-l mai și povestească. Lee o ținu lipită de el pe când ea se pregătea să vorbească.

– Într-o zi, bunicul mi-a spus că soția tatălui meu a născut un băiat. În acea noapte m-am strecurat afară din casă și m-am dus la el acasă. Voiam să-i spun cât de mult îl iubesc și că vreau să locuiesc cu el. Când am ajuns, m-am uitat pe fereastră. Era acolo împreună cu nevasta lui și cu copilul. L-am văzut luând

copilul în brațe. Îl privea cu dragoste și mândrie, pe care brusc am realizat că nu le arusese pentru mine. Apoi l-am auzit spunând... Se opri brusc, tremurând.

– Da, draga mea? șopti Lee. Ce a spus?

Vocea ei tremura.

– A spus: „Este minunat să fii tată cu adevărat".

– Nemernicul! explodă Lee. Chiar dacă nu știa că asculți... nemernic nenorocit!

Ea îl privi, bucuroasă de înțelegerea lui. El o sărută.

– Ce ai făcut?

– Am plecat. Câteodată mă întreb ce ar fi făcut dacă aș fi intrat în casă. Acum știu că era genul de om care alegea calea cea mai ușoară. O dată ce aș fi intrat, nu m-ar fi dat afară din casă. Dar eram prea mândră. Chiar dacă m-ar fi omorât nu i-aș fi mărturisit că-l iubeam foarte mult, în timp ce lui nici că-i păsa de mine. M-am întors acasă la bunicul meu, am intrat și m-am băgat în pat fără ca cineva să știe că am fost plecată. Am vrut să plâng, dar n-am putut. Parcă eram făcută din piatră. Tot ce puteam gândi era că am fost foarte norocoasă să aflu adevărul înainte de a mă face de râs. De atunci n-am mai putut să plâng sau să recunosc când eram lovită. N-am spus nimănui despre noaptea aceea și nici n-am avut curajul s-o înfrunt...

Tăcu. În timp ce corpul ei se cutremura, Lee îi simți lacrimile fierbinți udându-i pielea. O strânse în brațe cu putere, murmurându-i cuvinte de dragoste și alinare în timp ce ea plângea de mama focului, durerea celor îndurate ieșind în sfârșit la suprafață. Erau lacrimile de durere ale unui copil respins și el o lăsă să se descarce știind că ele vor îndepărta ultimele bariere.

Diana hohotea neajutorată, simțind îmbrățișarea puternică și încurajatoare a lui Lee. La început lacrimile trecură peste ea ca o furtună, lăsând-o stoarsă. Apoi se calmă și se simți ușurată ca și cum o greutate imensă i se luase de pe umeri. Bătăile inimii lui Lee, pe care le auzea, păreau o promisiunea că mereu așa va fi.

– În ziua în care ne-am certat, am simțit că mor, îi mărturisi ea. Când ai plecat, am vrut să fug după tine și să-ți spun că trebuie să rămâi, pentru că aveam nevoie de tine. Dar nu-mi puteam găsi cuvintele.

– Dar tocmai mi-ai mărturisit asta, îi zise Lee încet.

În sinea lui, Lee abia mai respira.

– Da, ți-am spus acum, fiindcă... fiindcă am încercat să trăiesc fără tine și n-am putut. Când m-am gândit la un viitor fără tine, era ca și cum aș fi privit într-o prăpastie... și m-am îngrozit. Să nu mă părăsești niciodată. Am nevoie de tine. Întotdeauna voi avea nevoie de tine. Să stai cu mine mereu.

Erau cuvintele pe care Lee le aștepta. O strânse cu putere, înconjurând-o protector cu dragostea lui.

– Pentru totdeauna, îi promise el. Pentru totdeauna.

Sfârșit